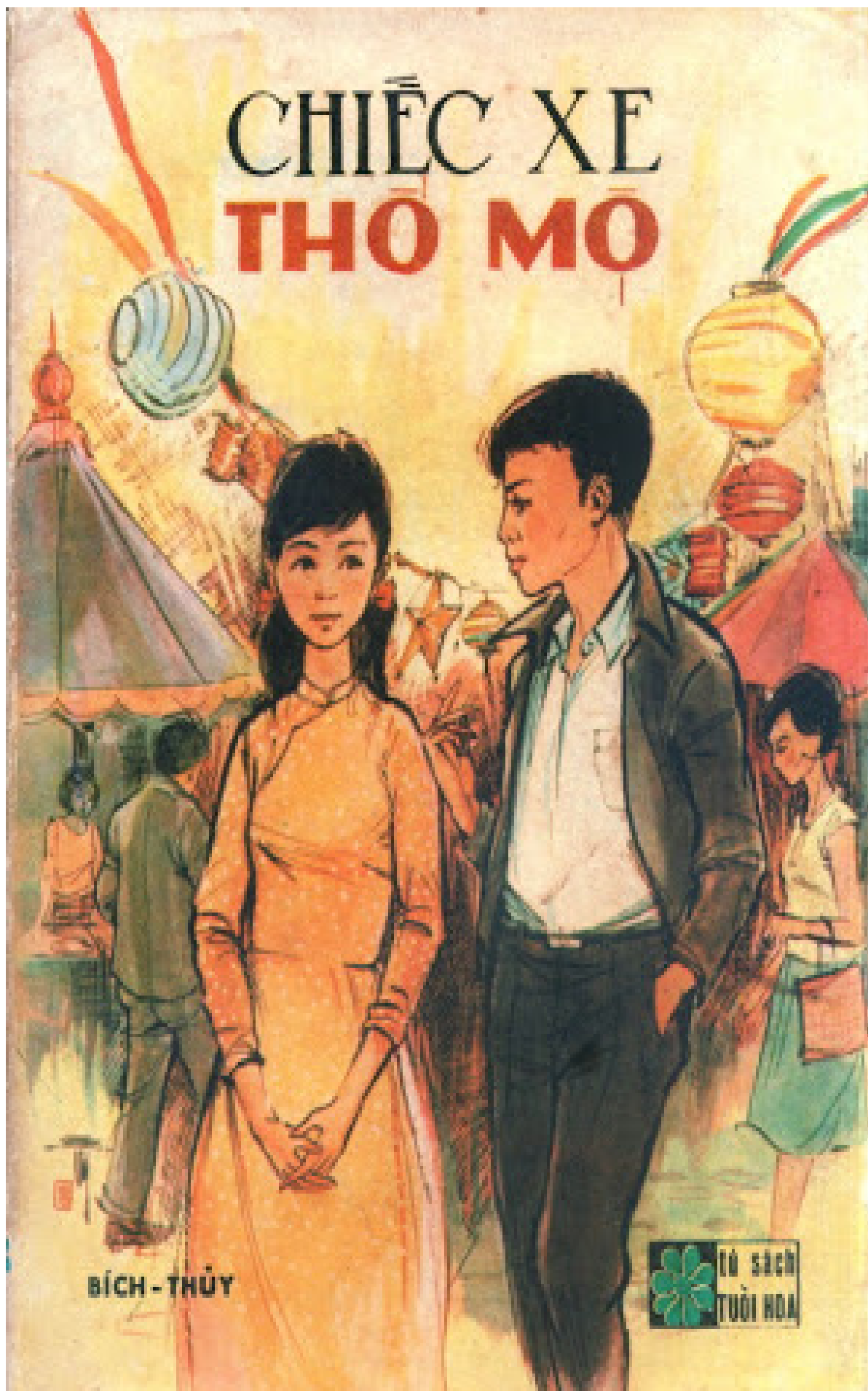

CHIẾC XE THỜ MƠ

BÍCH - THUY

TRƯỜNG SÁCH
THỜI HẠC

CHIẾC XE THỒ MỒ

BÍCH - THỦY

 NHÀ SÁCH
TUỔI HOA

Table of Contents

Tựa sách

Phần 1

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Phần 2

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Đoạn kết

CHIẾC XE THỎ MỘ

Tác giả: Bích Thủy

Hình minh họa trong Tạp chí Tuổi Hoa

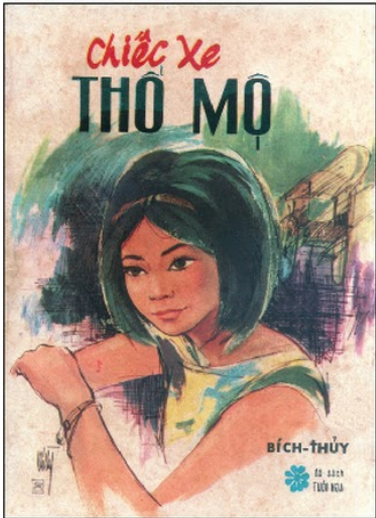
Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Phần 1

Chương 1

Bình chúm môi huýt sáo và rồi lại nghêu ngao điệp khúc một bài ca:

- *Ngựa phi, ngựa phi đường xa.*

Vừa hát, Bình vừa luôn tay làm việc. Bình bện đánh bóng bộ dây cương treo ở trước tàu ngựa. Hai cánh tay Bình đã mỏi rời. Tuy vậy Bình vẫn cố miết cho những sợi dây da thật bóng láng. Bình huýt sáo, rồi hát, không phải để thêm phần khởi trong khi làm việc mà chính là vì lúc ấy lòng anh vui sướng thật tình.

Buổi trưa vào cuối mùa mưa trời oi bức lạ. Bình quệt tay ngang trán vẩy những giọt mồ hôi trên trán, thầm nhủ:

- Mình phải làm cho xong việc để chiều nay ông nội có thì giờ nghỉ ngơi. Nghỉ được nhiều nội sẽ chóng bình phục ...

Bình rất hãnh diện về công việc đang làm. Bộ dây cương treo trước tàu ngựa đã lên nước bóng láng. Gần đó, phía bên trái, chiếc xe thổ mộ cũng đã được lau chùi cẩn thận nằm dưới bóng râm mát của cây trứng cá. Chỉ còn có con Long mã nữa là xong. Long mã là tên của con ngựa. Nó cũng cần tắm rửa sạch sẽ.

Bình mỉm cười khi nghĩ đến con ngựa. Nó đứng trong tàu, khuất sau mấy gióng gỗ, mớ lông đuôi nhíp nhàng phe phẩy.

Bình nói với nó:

- Chờ một lát nữa nghe!

Long mã quay đầu lại, hí nhẹ một tiếng, rồi vục mõm vào đồng cỏ tươi trong góc chuồng.

Bình lui lại ngắm bộ dây cương tỏ vẻ mãn nguyện:

- Tốt lắm rồi. Đẹp như mới vậy. Chắc nội sẽ phải ngạc nhiên lắm.

Rồi xách một xô nước đầy, Bình bước vào trong tàu ngựa. Chỉ không đầy mười phút con Long mã được tắm chải sạch sẽ. Con ngựa hiền lành đứng yên, để mặc cho Bình cạo rửa.

Con Long mã già rồi. Nó đã 28 tuổi ngựa! Tuy vậy nó vẫn còn giữ được phong độ của loài ngựa đua: Cao, thon, bộ da nâu sậm đã hơi nhăn

vì các thăn thịt không còn săn sái như hồi còn sung sức. Nhưng bộ gió nó vẫn còn, nhất là đôi mắt vẫn còn giữ nguyên vẻ tinh nhanh.

Tắm rửa xong cho con ngựa, Bình thở phào nhẹ nhõm. Anh vươn vai, làm một vài động tác co giãn chân tay cho đỡ mỏi thì bỗng nghe có tiếng gọi ở ngoài đường.

- Anh Bình! Anh Bình ơi!

Bình giật mình, thầm nghĩ:

- Tiếng Thảo gọi! Có chuyện gì vậy kìa!

Tiếng gọi càng khẩn cấp hơn:

- Anh Bình! Mau lên anh Bình!

Tiếp đến tiếng đập tay liên hồi. Tắm tôn mỏng bưng kín cánh cổng vang lên thành thành như tiếng trống. Bình chạy bay ra kéo chốt cổng.

Cánh cổng vừa hé, một cô bé đã chạy xô vào.

Bình vội hỏi:

- Gì thế?

Cô bé thở hào hển:

- Nguy quá. Em tưởng không chạy kịp chứ. Đóng cổng lại đi anh Bình!

Nhưng Bình không đóng cổng. Anh bước hẳn ra ngoài xem có chuyện gì. Trên đường, cách đó vài chục bước một thiếu niên mập ú, trạc tuổi Bình, vào khoảng mười ba mười bốn, trán thấp, mặt no tròn, đang đứng chống tay vào cạnh sườn cười ngặt nghẽo với hai đứa đồng bọn đứng phía sau.

- À, thằng Tân mập! Lại nó nữa!

Cô bé run rẩy tiếp:

- Tụi nó rượt em chạy trốn chết. Thằng Tân mập định giựt của em cái gói này.

Thảo chỉ vào gói giấy cô ôm trên ngực. Thằng Tân mà bạn bè kêu là Tân mập, con của chú “Hai hàng thịt” hể gặp Thảo là tìm cách chọc ghẹo. Bình phải can thiệp nhiều lần. Lần này Bình cũng lại nhảy ra đứng chắn giữa đường, mím môi nắm chặt hai tay. Thấy Bình nhảy ra với dáng điệu quyết liệt, bọn thằng Tân mập quay đầu lủi mất.

Giờ này, vào buổi chiều thứ bảy, đường xóm vắng teo. Ở Ngã ba ông Tạ, hồi ấy nhà cửa chưa đông đúc như bây giờ. Lối vào nhà ông Tạ – một ông Thày nổi tiếng về những vị thuốc lá rẻ tiền – chỉ thừa thớt ít chục căn nhà mái thấp, ẩn khuất sau những hàng giậu găng. Ngoài mặt phố lèo tèo dăm ba tiệm buôn nho nhỏ: tiệm cà phê hủ tít của chú Hói, tiệm chạp phô của thiểm Sồi, tiệm bán thịt của chú Hai, tiệm tạp hóa của bà Cai Khương v.v... còn lại là những mảnh vườn nho nhỏ, có cây ăn trái, của các gia đình cần lao vùng ngoại ô.

Bình đứng ngóng ở giữa đường. Bóng anh đổ dài dưới ánh nắng.

Bên tiệm chú Hói vài người đàn ông ngồi chân co chân ruỗi, yên lặng nhìn một con chó nhảy quăng rình đuổi con mèo thập thò ở giậu găng. Cảnh vật bình lặng đó vắng lên tiếng náo động xa xôi từ thủ đô vọng về...

Thấy bọn thằng Tân mập không trở lại nữa, Bình quay vào đóng cổng lại. Anh bảo Thảo:

- Thảo thấy chưa? Chúng nó đông hết rồi. Sợ gì chúng nó!

Thảo nhìn Bình với con mắt cảm phục:

- Cám ơn anh. Hồi này không có anh, em sợ quá...

Đôi trẻ suýt soát tuổi nhau. Bình lớn hơn, răn rỏi với nước da ngăm đen, tóc húi ngắn, gương mặt bầu và đôi mắt lộ vẻ thông minh cả quyết. Thảo, trái lại là một cô gái mảnh khảnh, mái tóc huyền buông xõa ngang vai, trên gương mặt thanh tú nổi bật cặp mắt đen to như mắt nai tơ. Thảo mồ côi cha lẫn mẹ cũng như Bình, và sống với bà ngoại.

- Áo của anh đây.

Thảo mở cái gói mà hồi nãy thằng Tân mập đuổi theo định giặt. Gói giấy bọc chiếc áo sơ-mi cụt tay đã được giặt ủi sạch sẽ.

Thảo chỉ vào chỗ sờn ở cổ áo, tiếp:

- Cổ áo anh sắp rách rồi. Để lần sau, bà ngoại em sẽ thay cho. Em đem áo vô nhà cho anh nhé.

Bình ngăn Thảo lại:

- Khoan đã. Nội anh đang nghỉ.

- Ông còn đau không anh? Hình như sáng nay ông thày chích có đến mà?

- Ừ. Ông ấy đi chích cho người ta. Qua đây ông ấy có ghé thăm nội. Nhưng nội chỉ còn mệt mỗi xoàng thôi.

- Thế mai, anh với nội có lên Saigon không?

- Có chứ. Mai Thảo cùng đi nhé?

- Thảo chưa xin phép ngoại. Nhưng chắc ngoại sẽ bằng lòng.

Đôi trẻ tiến về phía chuồng ngựa. Thảo nhìn chiếc xe thổ mộ bên gốc trướng cá trầm trồ:

- Chà, chiếc xe đẹp quá. Anh mới lau chùi lại đó hả?

Bình hãnh diện gật đầu:

- Ừ, sạch bóng như mới ấy Thảo nhỉ?

Thảo vuốt ve bộ dây cương liến lấu:

- Cả cái này nữa. Mai dong ra bến chắc được đông khách chiếu cố lắm.

Giọng Bình đầy tin tưởng:

- Chắc rồi!

- Nhưng chỉ sợ nội anh còn mệt. Ông phải mạnh đã mới làm việc được...

- Ừ.

- Cầu cho nội khỏe để năm nay anh có thể đi dự trại hè.

- Nhưng nếu nội không khỏe thì Bình không đi.

Nét mặt Bình thoáng buồn. Anh thủ thỉ tâm sự:

- Như Thảo biết đấy, đã hai tháng nay nội đau phải nghỉ nhà, tiền bạc trong nhà vì thế cạn dần. Bình hy vọng kỳ này khỏe lại, nội sẽ lại kiếm tiền được. Bằng không Bình phải ở lại với nội, chứ lòng dạ nào mà đi chơi!

Thảo gật đầu:

- Em hiểu.

Thảo không có phương tiện để dự trại hè do ban xã hội của lớp học bình dân tổ chức. Thảo không đi và cũng chẳng muốn đi. Nhưng Thảo mong cho Bình được đi. Thấy Bình vui là Thảo thấy thỏa mãn.

Bình như chợt nhớ ra điều gì, vội đổi giọng:

- Giờ cũng muộn rồi. Chắc nội đã dậy. Tội mình vào trong nhà đi.

Và anh tiếp:

- Thảo cất hộ chiếc áo cho Bình. Rồi Bình cho xem cái này hay lắm!

- Cái gì hay?

- Về con Long mã...

- Con ngựa í à?

- Ừ. Hôm qua tình cờ lục trong ngăn bàn của nội, Bình bắt gặp một bức hình...

Cả hai vừa đi vừa trò chuyện. Bình chợt dừng lại, che tay lên vành tai nghe ngóng.

Thảo ngạc nhiên hỏi:

- Gì thế anh?

- Suyt! Nghe coi!

Thảo bắt chước, lắng nghe:

- Hình như có ai đang nói chuyện với nội anh.

- Hình như thế. Mà ai vậy kìa?

Đôi trẻ rẽ qua mảnh vườn nhỏ, phía sau nhà, định vô nhà bằng lối sau: Tới cửa bếp, Bình ngăn Thảo lại và cả hai đứng yên nghe ngóng.

Chương 2

Tiếng nói từ trong bếp vọng ra. Bình cau mày thầm bảo Thảo:

- Lão Mạnh, Thảo ạ!

Thảo đáp nhẹ:

- Đúng rồi. Làm sao đây anh?

Thảo biết cuộc hội kiến giữa ông Mạnh với ông nội Bình tất sẽ gay cấn có thể đưa tới chuyện không hay. Nội khu xóm này ai cũng biết ông Mạnh cả. Ông ta giàu, có nhiều xe xích lô, xe ba gác cho thuê, và là hàng xóm kế cận với ông nội Bình.

Bất giác Thảo đưa mắt nhìn vào phía giậu găng ngăn đôi khu đất của ông Mạnh với mảnh vườn bé nhỏ Thảo đang đứng. Bên kia hàng giậu có mấy dây mái lợp tôn, làm chỗ chứa và sửa chữa xe. Khoảng giữa là một ngôi nhà gạch, nhà ở của ông Mạnh. Phía ngoài cùng quay mặt ra đường cái, là cửa hàng của ông Hai hàng thịt, em rể của ông.

Nhìn sang cơ ngơi của ông Mạnh, Thảo nhớ ngay ra đã có lần ông Mạnh ngỏ ý đòi mua mảnh vườn của ông nội Bình. Mua không phải để trồng trọt, mà muốn mở rộng thêm phạm vi nghề nghiệp của ông ta.

Thảo nhắc lại câu vừa hỏi:

- Làm sao bây giờ, anh Bình?

Bình gất:

- Im để nghe coi đã, sao hỏi hoài vậy!

Mặt Bình tái mét làm Thảo cũng hoảng sợ. Cô bé biết ông nội Bình không khi nào chịu bán mảnh vườn đó cho ông Mạnh. Có lẽ tại xe xích lô và xe thổ mộ thuộc hai loại khác nhau, và hai giới khác nhau. Ông Mạnh trước khi là chủ xe đã là một người thợ máy. Còn ông nội Bình trước khi chạy xe thổ mộ đã là một tay đua tuyệt phích. Xe xích lô, nhất là xích lô máy bây giờ lại đang thịnh hành, có cơ hội đè bẹp giới xe thổ mộ. Nên chi ông nội Bình vẫn hăn học từ chối mỗi lần ông Mạnh đề nghị mua nốt mảnh vườn bên này. Ông coi đó là một sự lấn áp của giới xích lô. Có lần, ông đã nói với Bình có cả mặt Thảo, rằng mảnh vườn đó, bán cho ai thì được, chớ không khi nào chịu bán cho ông Mạnh!

Đôi trẻ vẫn đứng yên lặng nghe những lời lẽ qua lại từ bên trong vắng ra.

Lần này ông nội Bình lớn tiếng nói:

- Tôi đã nói là không bán sao ông còn cứ quấy rầy tôi? Bộ ông tưởng tôi thay đổi ý kiến rồi sao? Ông vừa hỏi tôi mới cách đây mười ngày mà!

Tiếng ông Mạnh trả lời:

- Kìa, cụ Lâm – Lâm là tên ông nội của Bình – cụ nên bình tĩnh một chút chớ. Bữa nọ tôi có thấy ông Thày chích ghé đây ...

- Thì sao?

- Tôi sợ cụ bị đau lại, và có thể phải đi nằm bệnh viện ...

- Hả? Cái gì mà bệnh viện ... gì mà đau lại? ...

- Nội xóm này ai cũng đồn thế đó. Hồi nãy gặp thằng Tân con chú Hai hàng thịt, nó cũng nói với tôi như vậy. Dầu sao, theo tôi nghĩ thì cụ cũng có tuổi rồi. Già yếu như cụ chuyện đau yếu là thường chứ! Bởi vậy cụ nên suy tính cho kỹ. Tôi có sẵn tiền đây. Nếu cụ bằng lòng bán cho tôi mảnh vườn của cụ, tôi xin trả liền bằng tiền mặt.

Sau lời rào đón của ông Mạnh, im lặng kéo dài một cách nặng nề. Rồi tiếng cụ Lâm gay gắt vang lên:

- Này ông Mạnh, tôi bảo thật cho ông biết: ông làm rộn tôi nhiều rồi. Không bao giờ tôi nhường lại cho ông một tấc đất nào cả, dù tôi có đau yếu, có phải vào nằm bệnh viện đi nữa. Ông nghe rõ chưa!

- Cụ nghĩ kỹ lại đi, kéo sau lại tiếc đấy cụ Lâm à!

- Không hối tiếc gì cả. Ông cút đi!

- Ấy ấy, cụ làm gì mà dữ thế!

Thảo sợ hãi bảo Bình:

- Nguy quá! Khéo họ đập lộn nhau mất.

Bình chưa kịp xông vào thì cụ Lâm, mặt đỏ gay, đã xô ông Mạnh ra tới cửa.

Bình vội kêu:

- Nội! Nội!

Ông Mạnh bị cụ Lâm xô đẩy, lính quỳnh lùi bước. Cụ Lâm quá giận mắt trợn tròn quát tháo:

- Cút ngay! Cút! Cút!

Tuy còn vạm vỡ sức lực hơn cụ Lâm, nhưng ông Mạnh không khỏi lúng túng trước cơn phẫn nộ của ông già. Mặt ông tái xanh, cố gắng gỡ hai tay của cụ Lâm nắm chặt trên bầu áo, ông bị cụ Lâm đẩy ra tới vườn mới vùng ra được, liền vội vàng bỏ chạy. Vượt qua hàng rào găng, tới phần đất của mình, ông Mạnh mới quay lại chỉ mặt cụ Lâm hăm he:

- Giỏi thật. Rồi lão già biết tay tao. Sau này có quì lạy xin bán, đây cũng chẳng thềm!

Cụ Lâm đứng lại ở giữa vườn, người còn run vì tức giận. Rồi đầu óc bỗng nhiên choáng váng, cụ xiêu người đứng tựa vào một thân cây.

Bình như tỉnh cơn sững sốt trước sự việc xảy ra, vội chạy đến, vừa kịp đỡ cho cụ Lâm khỏi ngã. Anh lo ngại gọi Thảo, và cả hai hợp lực dìu cụ vô nhà.

Bình đặt ông nội ngồi lên ghế, trong khi Thảo rót một ly nước đem tới, đặt lên miệng cụ Lâm.

Nhấp uống từng ngụm nước nhỏ, cụ Lâm lấy lại được bình tĩnh, hơi thở điều hòa trở lại cụ gật đầu bảo Thảo.

- Con Tún đó hả! Thôi, cảm ơn cháu.

Tún là tên tục của Thảo. Hồi còn nhỏ, mẹ Thảo vẫn âu yếm gọi con bằng cái tên đó. Bây giờ chỉ còn bà ngoại và ông nội Bình gọi Thảo bằng cái tên ấy.

Bình quỳ xuống cạnh ông trách móc:

- Nội giận làm chi cho mệt vậy nội.

Cụ Lâm vung tay nói:

- Cháu thấy ông đuổi nó không? Lần sau cho kẹo hăn cũng không dám sang đây nữa ...

Bình nhận thấy tay ông nội còn run. Từ hôm bị bệnh tới nay, tay cụ Lâm vẫn run như thế. Cơn giận vừa rồi càng làm tay cụ run hơn.

Để trấn tĩnh ông nội, Bình nói lảng sang chuyện khác. Anh kể cho nội nghe lúc ông cụ nghỉ trưa, anh đã lau chùi chiếc xe, đánh bóng bộ cương, và tắm rửa cho con Long mã.

Nghe nhắc đến tên con Long mã, cụ Lâm nhếch mép cười. Cụ quý con Long mã lắm. Nó gắn liền với đời cụ, và cụ mến thương nó như mến thương Bình vậy.

Bình toan hỏi ông, xem đến mai chủ nhật, ông có dong xe kiểm mỗi như đã trù định không. Nhưng anh chỉ nói:

- Nội ăn một chút cho khỏe nhé.

Anh chỉ tay ra ngoài cửa tiếp:

- Trời sắp tối rồi nội ạ.

Cụ Lâm lắc đầu:

- Không, nội không ăn vì không thấy đói. Nội chỉ muốn nằm nghỉ, và ngủ sớm.

Bình đỡ ông nội lại giường, để ông nằm xuống, đoạn khép cửa sổ, rồi vẫy Thảo đi ra.

Xuống tới bếp, cả hai đều im lặng, nét mặt buồn thiu. Bình lo ngại cho ngày mai, vì không chắc gì nội có thể đánh xe đi được. Ông nội Bình còn yếu quá. Và như vậy thì Bình chẳng còn hy vọng gì đi trại hè nữa.

Thảo ngập ngừng nói:

- Hồi nãy anh có bảo với Thảo là ...

- Gì nhỉ?

- Về chuyện con Long mã đó ...

- À phải! Hồi nãy Bình lạc quan nên vui miệng bảo thế, chứ bây giờ ...
Nhưng Thảo cứ ở đây, để Bình lấy xuống cho mà coi.

Một lát Bình đem xuống tờ báo, màu giấy đã vàng.

Thảo hỏi:

- Giấy gì đó anh?

- Tờ phụ trương của Báo Gió Nam.

- Có gì trong ấy thế?

Bình mở rộng tờ phụ trương, chỉ vào một tấm hình:

- Hình con Long mã, chụp lúc nội đang dắt nó vào trường đua. Người đội mũ kết mặc đồ chèn ngòi trên ngựa là ba anh đó.

Thảo mở to mắt nhìn bức hình, rồi đọc những dòng chú thích bên dưới:

“Con Long mã từng đoạt giải Quốc Khánh 1957, giải Mùa Xuân 1957 và liên tiếp nhiều giải khác, nay lại chiếm giải Trung Thu 1958 ...”

Thảo không thể hình dung ra được con Long mã phi như tên bắn giữa những tiếng hoan hô cuồng nhiệt của hàng ngàn khán giả ở trường đua. Cô bé chỉ nhìn sững bức hình và nói:

- Con Long mã giỏi quá anh nhỉ!

Bình gập tờ phụ trương lại, tiếp:

- Trung Thu năm ấy sau khi chiếm giải, con Long mã giải nghệ, vì không có nài cưỡi.

- Tại sao?

- Vì ba Bình không may mắc bạo bệnh chết luôn trong tháng đó. Tin ba mất cũng có đăng ở mục Trường Đua. Ba mất ngày 25 tháng 8 ... Mọi năm ông nội Bình vẫn làm giỗ ba vào ngày này. Nhưng vài năm gần đây, nội già yếu, lại thêm thời buổi khó khăn ...

Thảo ngắt lời:

- Năm nay anh tính làm giỗ ba anh hả?

- Ừ. Bình đã tính rồi. Nếu ông nội khỏe lại, đi xe kiếm tiền được Bình sẽ dành ra một số tiền để tới ngày đó mua ít rượu thịt mời mấy bà con lối xóm ...

Thảo xoa tay:

- Nếu anh làm giỡ, chắc nội bằng lòng lắm.

Bình gật đầu:

- Hẳn rồi! Nhưng bây giờ thì ý định ấy phải bỏ đi Thảo ạ. Vì còn có việc khác lo hơn.

- Tiếc nhỉ!

- Tiếc. Nhưng biết sao được.

Ngoài vườn tàng cây trứng cá mang sắc lá hoàng hôn đang đổi màu sắp chìm vào bóng tối. Thảo nói:

- Sắp tối rồi. Thảo phải về thôi.

- Liệu ngày mai, anh có đi nữa không?

- Nếu nội khỏe thì đi. Khoảng chín giờ sáng Thảo cứ chờ sẵn ở trước cửa nhé.

Thảo bước hẳn ra đường:

- Thôi, Thảo về nhé!

Bình giơ tay chào lại, và trước khi khép cánh cổng anh còn nói với ra:

- Cám ơn Thảo đã giặt ủi hộ Bình cái áo!

Chương 3

Sáng hôm sau, vào khoảng 8 giờ những khách ngồi ăn điểm tâm ở tiệm chú Hói chợt thấy cánh cổng bên nhà cụ Lâm mở rộng. Bình nép mình sát giậu gắng cho con Long mã tiến ra. Con Long mã nom thật oai vệ. Bộ lông của nó đã được Bình chải chuốt, óng đỏ dưới ánh nắng dịu. Trên đầu của nó được trang điểm thêm một chùm lông trĩ đứng ngọ nghĩnh giữa hai chiếc tai vểnh nhọn, nom như chiếc mào của một võ tướng thời xưa!

Thấy con Long mã tỏ vẻ nóng nảy, đập vó xuống đất bồm bộp, cụ Lâm ghìim dây cương gắt nhẹ:

- Khoan, chờ một chút nữa đã!

Hôm nay y phục của cụ Lâm rất tề chỉnh. Bên ngoài chiếc áo bà ba, cụ còn khoác thêm chiếc áo bành tô màu vàng. Trông cụ có vẻ thư thái khỏe mạnh. Duy hai tay của cụ vẫn còn hơi run khi nắm dây cương. Tuy vậy, sáng nay, khi Bình đánh thức cụ dậy và lo lắng hỏi:

- Bữa nay nội thấy trong mình thế nào?

Cụ Lâm bước xuống giường mau mắn trả lời:

- Nội thấy khỏe lắm.

Nghe ông nói, Bình ôm lấy ông sung sướng muốn phát khóc. Anh mừng nhất là cụ Lâm hầu như đã quên cuộc cãi vã với ông Mạnh tối hôm trước.

Lúc này ngồi trên xe, cụ Lâm phớn phơ như người tìm được lẽ sống. Chiếc xe thổ mộ và con ngựa là hai thứ gắn liền với cuộc sống thường nhật của cụ.

Bình chờ cho ông nội dong xe ra ngoài đường, khép chặt cổng lại, mới nhảy lên ngồi bên:

- Xong rồi, nội! Ông cháu mình đi thôi.

Cụ Lâm giật giây cương. Con Long mã hí lên mừng rỡ rồi mau mắn bước đi.

Người trong xóm gặp cụ Lâm ngồi trên xe đều ngó sừng tỏ ý ngạc nhiên:

- Mạnh rồi à, cụ Lâm?

- Bữa nay bác Hai đi xe được rồi hả?

Với ai cụ Lâm cũng niềm nở đáp lại:

- Dạ, cảm ơn bà con!

Cả vùng này, từ ngã ba ông Tạ trở vô, không ai là không biết cụ Lâm. Cụ được tiếng là người chất phác, nói năng giao hoạt, hay lớn tiếng khi bàn cãi nhưng không mấy khi thù giận ai. Hồi còn khỏe mạnh mỗi lần ra ngòi quán chú Hói bọn trẻ con đứng ngoài cứ hếch mũi lên nghe chuyện của “bác Hai” và cả quán rộn ràng tiếng cười vui. Ngót hai mươi năm chạy xe thổ mộ, con đường từ chợ Chí Hòa lên chợ Bến Thành và từ đó đi về các ngã ngoại ô cụ Lâm gặp không thiếu gì chuyện để kể lại với bà con. Mấy năm gần đây nghề chạy xe thổ mộ coi mò không khá vì các loại xe gắn máy cạnh tranh.

Tuy nhiên cảm tình của lối xóm thật là đậm đà. Ai muốn đi đâu xa, phải lên chợ hay lên phố đều muốn nhờ xe của cụ. Duy chỉ có ông Mạnh là không ưa cụ Lâm. Điều ấy ai cũng biết, vì ông Mạnh vốn dòm ngó mảnh vườn của cụ Lâm mà không được. Nghe tin cụ Lâm khỏe mạnh chạy xe trở lại, ông Mạnh chỉ cười nhạt. Cả chú Hai “hàng thịt”, ba thằng Tân, vì là em rể của ông Mạnh nên vì quyền lợi cũng chẳng ưa gì cụ.

Ngồi bên ông nội, Bình sung sướng ra mặt. Hôm nay Bình mặc chiếc áo sơ-mi trắng Thảo giặt ủi cho hôm trước, mái tóc chải gọn làm vùng trán thêm sáng sủa và đôi gò má ửng hồng vì xúc động. Từ chiều tới giờ lòng Bình nôn nao với biết bao hy vọng!

Con Long mã đeo chân chạy nước kiệu, có vẻ mãn nguyện sau những ngày tù túng. Nó chạy như cuồng căng, không theo trật tự nào cả.

Cụ Lâm liền bảo Bình:

- Nội cầm cương chưa được. Có lẽ nội còn yếu, chưa đủ mạnh. Với lại cháu coi, tay nội còn run ...

Bình vội nói:

- Nội để con cầm thế cho. Nội còn yếu là phải chớ đâu có gì lạ. Nội cứ đưa cương đây cho con rồi nội ngồi bên chỉ vẽ thêm.

Cụ Lâm gật đầu:

- Phải đó, cháu cầm thế cho nội đi.

Con Long mã như cảm thấy dây cương được đổi sang tay Bình nên nó cũng bớt hăng hơn trước. Chạy được một quãng, Bình chợt thấy Thảo đứng vẫy gọi bên vệ đường. Anh ghì cương lại:

- Lên đi Thảo. Sao trễ thế?

Thảo leo lên, ngồi giữa Bình và cụ Lâm. Cô cho biết sở dĩ đến trễ là vì ngoại cô còn sai ra chợ mua sắm mấy thứ. Bình không chú ý mấy đến lời nói của Thảo vì còn mãi lo giữ giây cương.

Con Long mã thung thảng tiến bước sắp vượt lên ngã ba đường, nơi tiếp giáp con hương lộ với đường cái quan đi thẳng vào thành phố.

Xe vừa queo lên khỏi ngã ba, Bình bỗng nhác thấy một bóng hình quen thuộc đứng trên vỉa hè, bóng thẳng Tân mập, con chú Hai Hàng Thệt. Thằng Tân cười ngượng ngịu và giơ tay vẫy.

Bình lưỡng lự giây lát rồi cũng đỗ xe lại hỏi:

- Mà muốn gì?

- Tao muốn lên chơi với thằng bạn ở Chí Hoà. Mày cho tao đi nhờ một quãng được không?

Đường lên thành phố phải đi ngang qua chợ Chí Hòa. Bình tuy không ưa gì thằng Tân, vì chỉ mới chiều qua đã có chuyện đụng độ với nó ... Nhưng hôm nay, lòng tràn ngập vui sướng, Bình sẵn sàng quên hết mọi xích mích. Với lại, chắc Thảo cũng không phản đối một sự giúp đỡ, nên Bình bảo:

- Leo lên phía sau mà ngồi.

Thằng Tân leo ngay lên ngòi như một hành khách. Mặt phố thừa thớt lúc ấy không mấy nhộn nhịp, nhất là vào ngày Chúa nhật. Chỉ có cửa hàng chú Hai hàng thịt là mở rộng cửa. Chú Hai người tròn quay, đôi gò má bóng nhẫy như thoa mỡ đứng chống nạnh ở giữa cửa nhìn ra. Thường vào giờ này hễ cửa hàng chú mở thì xe của cụ Lâm cũng đi qua để lên chợ. Và mỗi lần cứ thấy chiếc thổ mộ qua cửa, chú Hai lại ưỡn ngực trêu chọc:

- Hế hế ... Cho vào Đền-bô, cho vào Đền-bô ...

“Đền-bô” là nơi chứa những đồ phế thải của thành phố và cũng là nơi giam giữ những xe cộ trái luật hoặc các chương ngại vật mà các thầy cảnh binh đi tuần bắt gặp.

Chú Hai hàng thịt, như ai nấy đều biết, là em rể của ông Mạnh. Chú có lán nuôi heo, lại tậu được cả xe gắn máy để đi khi có việc nên chú tỏ vẻ khinh rẻ chiếc xe thổ mộ cộc cạch của cụ Lâm. Thường khi chú buông lời nhạo báng: “Cho vào Đền-bô! Cho vào Đền-bô!” cụ Lâm vẫn thản nhiên cho xe đi thẳng không thèm chấp. Nhưng đôi khi bực mình, cụ cũng ngoái đầu ra đáp lại:

- Ê Hai, chú cũng chẳng khác gì anh rể của chú, ngu như heo vậy.

Sáng hôm ấy, vừa nghe tiếng vó ngựa ngoài đường chú Hai quay ra đứng phưỡn bụng chờ nói câu chế riễu mọi lần, nhưng vừa thấy thằng Tân mập, con chú, đang ngòi chễm chệ trên xe thì miệng chú tròn vo lại vì ngạc nhiên. Bình và cụ Lâm nháy nhau thích thú. Mấy phút sau xe ngừng ở Chí Hòa cho Tân xuống rồi thẳng đường tới ngã tư Lê văn Duyệt, nơi cụ Lâm vẫn có thói quen đậu lại trước một quán nước. Năng tháng bảy đã bắt đầu chói chang oi bức. Cụ Lâm lẩm bẩm:

- Trời này không khéo sắp có mưa đây.

Rồi nhìn hai bên dãy phố đầu cửa ô dẫn vào thành phố cụ vui vẻ bảo:

- Bữa nay kiếm được bao nhiêu tiền nội cho cháu hết, Bình ạ. Như vậy cháu có thêm tiền để dự trại hè với anh em.

Nghe ông nội nói Bình thấy tim nháy mừng trong ngực. Anh giả bộ phản đối:

- Nhưng mà, nội ...

Cụ Lâm ngắt ngang:

- Nội đã quyết định rồi. Nội thưởng cho cháu đó.

Nói đoạn cụ Lâm móc túi lấy thuốc lá ra hút.

Cũng như mọi sáng Chúa nhật, đô thành bớt nhộn nhịp hơn mọi ngày thường. Tuy vậy xe cộ vẫn chạy nườm nượp. Bình cho xe ngừng trước quán nước.

- Cháu xuống xem lại chốt xe và dây cương nội nhé.

- Ủ, mọi khi nghỉ đợi khách ở đây nội cũng vẫn xuống kiểm điểm lại một lượt.

Bình khều nhẹ Thảo:

- Xuống đi.

Hai đứa kéo nhau ra phía sau xe. Bình thì thào:

- Thảo có nghe nội anh vừa nói đó không?

- Có.

- Như vậy là Bình có tiền làm giỗ ba rồi!

Nhưng tiếng cụ Lâm đã giục:

- Xong chưa các cháu? Chờ đây coi bộ vắng khách đa. Mình đi loanh quanh một chút.

Bình cho xe chạy. Cụ Lâm chỉ tay về phía trước nói:

- Cháu có thấy rạp chiếu bóng ở đằng kia không?

- Dạ thấy. Rạp Nam Quang phải không nội?

- Phải đó. Cháu cho xe tới và ngừng bên mé Chợ Đũi. Trước chợ có bảng xe buýt đậu. Cháu nhớ tránh xa xa một chút.

Bình làm theo lời ông dặn. Con Long mã vừa dừng chân, Thảo đã trở tay bảo Bình:

- Coi kìa ...

Cụ Lâm và Bình đều nhìn theo hướng trở của Thảo.

Một chiếc xe buýt đang đỗ trước hè chợ cho hành khách lên xuống. Nhưng Thảo không phải muốn trở chiếc xe buýt mà là một nhóm bốn người, ba trai một gái đang đứng lóng ngóng gần đó.

Cô gái trạc độ 18, 20, suối tóc buông xõa ngang lưng, chiếc áo dài màu thiên thanh bó sát lấy khổ người óng ả. Ba người thanh niên suýt soát tuổi nhau đứng bên những hành lý công kênh mà thoạt trông người ta cũng biết được là những nhạc cụ.

Cả bốn người đang năn nỉ người bán vé xe buýt trong lúc người này cố phân trần:

- Tôi rất tiếc là không thể được. Hành lý của mấy cô cậu như thế làm sao mà chở. Hơn nữa, mấy cô cậu cũng thấy đó, hành khách ngồi chật hết chỗ rồi.

Cô gái cố nài:

- Ông làm ơn giúp chúng tôi. Chúng tôi cần đi chuyến này mới kịp.

Người bán vé lắc đầu:

- Xin cô cảm phiền, giả như không có những hành lý công kênh kia thì tôi mời cô cậu lên xe ngay.

Nói đoạn người ấy thối còi và chiếc xe buýt rồ máy chạy luôn như muốn cướp lại thời gian đã mất.

Người hiếu kỳ ở quanh chợ bu lại. Ba thanh niên và cô gái đứng ngẩn ngơ trên hè, nét mặt lộ vẻ bối rối. Cô gái thất vọng buông mình ngồi bệt xuống chiếc vali với dáng điệu chán nản.

Ngồi trên xe thổ mộ, cụ Lâm, Bình và Thảo chăm chú theo rồi tấn kịch. Mấy ông cháu chợt thấy cô gái ôm mặt khóc và ba chàng thanh niên kia xúm lại dỗ dành.

Bình buộc miệng nói:

- Nội à, hay mình giúp bọn họ đi.

Cụ Lâm gật đầu:

- Nội cũng nghĩ thế. Nhưng biết họ có chịu đi thứ xe của mình không?

Bình đáp:

- Chắc chịu mà nội. Mình cứ lại nói với họ xem sao.

Vừa nói Bình vừa buộc dây cương vào bên thành xe rồi nhảy xuống đất. Thảo và cụ Lâm cũng lục tục xuống theo.

Chương 4

Lúc ấy bọn người hiếu kỳ vây quanh đã đông, có đến vài chục người. Họ xúm lại vì tò mò, mà cũng có ý sẵn sàng giúp đỡ nữa. Một người bàn:

- Hành lý cồng kềnh thế này đòi chất lên xe buýt sao được. Kêu cái tắc-xi mà đi chứ!

Một bà mặc chiếc áo hoa sặc sỡ nói giọng phần nộ:

- Xí, ba lão xe buýt và tắc-xi chỉ kiếm chuyện khó dễ hoài. Xe chở lấy tiền chớ bộ đi không sao!

Nhiều tiếng phân trần:

- Không phải thế đâu. Họ không chở được vì những hành lý kèn càng này.

Bà mặc áo hoa nhìn đống hành lý dị dạng hỏi mấy thanh niên:

- Mấy em mang những thứ này đi đâu đây?

Từ nãy ba thanh niên đứng vây quanh cô gái như để che chở cho nàng. Thiếu nữ vẫn cứ khóc nức nở càng làm họ bối rối thêm. Nghe người đàn bà hỏi cô gái mới ngẩng đầu lên nói:

- Chúng tôi ở ngoài Trung vô đây được mấy hôm nay. Lần đầu tiên chúng tôi tới Saigon mà toàn gặp chuyện không may!

- Chuyện gì không may vậy em?

Cụ Lâm, Bình và Thảo từ nãy đã len được vào đứng nghe những mẩu đối đáp giữa người đàn bà và cô gái. Cô nói:

- Dạ, thưa chúng tôi là ban nhạc Hương Giang, gồm có bốn anh em. Tôi là Thuý Liễu, còn các anh em tôi đây là Mạnh Cường, Chí Dũng và Việt Hùng. Tôi giữ phần ca hát, còn anh em tôi chơi đàn.

Thiếu nữ buồn rầu tiếp:

- Chúng tôi đã trình diễn khắp nơi ở miền Trung, hết Huế, đến Nha Trang rồi Đà Nẵng ... Mới đây nghe tin ở Saigon có tổ chức buổi tuyển lựa ca sĩ để hát tại Đài Phát thanh Quốc gia nên chúng tôi đáp xe hỏa vô đây.

- Rồi mấy em không được tuyển chọn?

Thiếu nữ lắc đầu:

- Dạ, chúng tôi đã kịp dự thi đâu! Chuyển xe hoả chở chúng tôi bị nghẽn ở Tháp Chàm hết một ngày nên khi tới nơi thì cuộc thi tuyển đã xong rồi.

Thiếu nữ thở dài:

- Chuyện không may của chúng tôi là thế đó.

Thanh niên tên Mạnh Cường nghiêng mình nói nhỏ với cô gái:

- Chưa hết đâu Thúy Liễu ạ, vì anh em mình còn phải liệu sao cho kịp chuyển tàu trở về nhà nữa. Bằng không thì ...

Thúy Liễu lúc lắc mái tóc dài, chán nản:

- Thì cứ việc ngủ ngoài vỉa hè đêm nay vậy.

Đám khán giả có tiếng xì xào thương hại. Thúy Liễu ứa nước mắt tiếp:

- Chúng tôi chỉ còn đủ tiền tàu ra Huế. Mà ở Saigon chúng tôi lại không quen ai để xin tá túc cả.

Người đàn bà mặc áo hoa hỏi:

- Mấy giờ thì có chuyển tàu đi Huế?

- Mười giờ rưỡi.

Một người đàn ông giơ tay xem giờ nói:

- Nếu vậy chỉ còn có nửa tiếng nữa thôi.

Thúy Liễu than:

- Thế mới khổ. Chúng tôi chờ đây từ sớm mà không xe nào chịu chở chúng tôi cả.

Việt Hùng, người em trai ít tuổi nhất từ đầu vẫn im lặng, bấy giờ mới nói:

- Thôi, chúng mình đi bộ ra ga vậy.

Đám khán giả xôn xao:

- Đi bộ sao kịp!

- Với lại còn những hành lý linh tinh kia khuân vác gì nổi?

Bình xúc cảm vô cùng. Anh nắm chặt tay cụ Lâm nói khẽ:

- Nội à, tội nghiệp những người này quá. Họ sẽ lâm vào cảnh lỡ độ nếu chẳng may họ hụt chuyến tàu. Mình phải giúp họ mới được.

Cụ Lâm tán thành:

- Phải đó cháu. Để nội nói với họ.

Ho khan vài tiếng để hắng giọng, cụ Lâm tiến lại trước mặt Thúy Liễu nói:

- Chắc cô em và mấy cậu đây đang lâm vào thế kẹt ...

Cả đám người hiếu kỳ đều lắng nghe xem ông già này muốn gì. Cụ Lâm tiếp:

- Nên tôi thành thật muốn giúp các em. Tôi có phương tiện để chuyên chở, tuy không lấy gì làm...

Đột nhiên cụ Lâm thấy lúng túng khi muốn nói đến cái xe xưa cũ của mình. Bình phải tiếp lời:

- Con Long mã của nội em chạy nhanh lắm!

Thúy Liễu nhìn gương mặt chật phác của cụ Lâm rồi lại nhìn sang đôi mắt mở rộng đen nhánh của Bình. Nàng cảm thấy yên tâm, nên hỏi:

- Long mã là con gì hả em?

- Là con ngựa cô ạ!

- Nhưng ... con ngựa của em thì chở sao hết được cả ban nhạc của chị?

Vài tiếng cười nổi lên trong đám người đứng xem. Cụ Lâm sốt sắng giải thích:

- Dĩ nhiên là được cô Thúy Liễu ạ, vì con ngựa của chúng tôi có kéo theo chiếc xe đằng sau có thể chở hết từng này hành lý và mấy em nữa. Xe và ngựa đỗ sẵn ở kia!

Nghe nói, vòng người răn ra để hở một lối nhìn cho bốn anh em ban nhạc Hương Giang thấy chiếc xe thổ mộ và con Long mã ngoan ngoãn đứng đợi bên vỉa hè.

Vừa nhìn thấy chiếc xe, Thúy Liễu đứng ngay dậy thành thực nói:

- May quá! Xin cảm ơn lòng tốt của cụ. Cụ thật là cứu tinh của chúng tôi đây.

Mấy anh em trai của Thúy Liễu cũng mừng rỡ nói:

- Cảm ơn, cảm ơn cụ rất nhiều.

Cụ Lâm đỏ mặt lên vì hãnh diện. Cụ rút chiếc đồng hồ trái quýt trong túi áo bành tô ra coi:

- Chỉ còn 30 phút nữa là tàu chạy. Máy cô cậu đem hành lý ra xe thôi.

Thúy Liễu nhắc vali lên. Quanh nàng mọi người reo cười như mừng hộ cho anh em nàng. Họ tranh nhau mang hành lý ra xe.

Bình vui vẻ leo lên xe sửa soạn dây cương. Thảo cũng đã ngồi bên cạnh Bình. Cụ Lâm còn đứng chờ cho Thúy Liễu lên nốt. Nàng vừa vén tà áo đặt chân lên chiếc bàn đạp phía sau xe thì trong đám đông bỗng có tiếng nói:

- Cô Thúy Liễu, cho chúng tôi nghe giọng ca của cô đi!

Lời đề nghị ấy được nhiều người hưởng ứng.

- Phải đấy, cô Thúy Liễu ca cho chúng tôi nghe một bài!

Thúy Liễu sững sốt quay lại. Nàng mỉm cười và như còn lưỡng lự. Nàng hỏi cụ Lâm:

- Liệu có kịp không cụ?

- Độ năm phút thôi, thì còn kịp.

Năm phút không đủ trình diễn một bài ca, nhưng Thúy Liễu thiết tình không muốn để những người vừa tỏ thiện cảm với anh em nàng buồn lòng. Nàng ra dấu cho các anh em trai đệm nhạc, rồi nàng cất tiếng hát:

Về miền Trung,

Miền Thù dương bóng dứa ngàn thông,

thuyền ngược xuôi suốt một dòng sông dài ...

Ôi, quê hương xứ dân gầy, ôi, bông lúa ...

.....

Giọng ca của Thúy Liễu thật phong phú, trầm và ấm. Đám đông tụ lại càng nhiều im lặng đứng nghe như miên man trong lời ca dịu ngọt của

xứ Thùỵ dương cát trắng.

Vừa dứt tiếng ngân của điệp khúc thứ nhất, cụ Lâm như sực tỉnh vội nắm tay Thúỵ Liễu:

- Thôi đủ rồi, mời cô lên xe đi cho kịp.

Nhiều tiếng tiếc rẻ hô:

- Bít, bít, nữa đi, Thúỵ Liễu!

Nhưng cũng nhiều giọng biết điều hơn át đi:

- Thôi, phải để cho cô ấy đi cho kịp chuyển tàu chứ!

Thúỵ Liễu phác một cử chỉ cáo lỗi, trèo lên xe.

Giữa lúc ấy, một ông đứng tuổi y phục sang trọng đeo kính trắng, rẽ đám đông đến gần lịch sự nói:

- Thưa cô, xin cô vui lòng cho tôi nghe lại một đoạn cô vừa hát được chăng?

Lập tức tiếng phản đối nổi lên tứ phía:

- Không được, không được!

- Phải để cho cô ấy đi, kéo lờ chuyển tàu

Và có đến mấy chục bàn tay lôi ngược ông ta trở lại giữa trận cười vui nhộn.

Cụ Lâm dục Thúỵ Liễu:

- Thôi mau lên cô.

Thúỵ Liễu trèo lên ngồi giữa các anh em nàng.

Bình cũng kéo ông nội lên ngồi rồi giật cương cho ngựa chạy.

Đám khán giả hò reo:

- Hoan hô ban nhạc Hương Giang!

- Chào Thúỵ Liễu!

- Chúc Thúỵ Liễu gặp nhiều may mắn!

Thúỵ Liễu giơ tay vẫy:

- Xin kính chào cô bác.

Bình hỏi cụ Lâm:

- Ra thẳng ga chứ nội.

- Chớ còn đi đâu nữa!

Cụ Lâm rút đồng hồ ra coi lại, tiếp:

- Chết cha, đã mười giờ hơn rồi. Chỉ còn có hai mươi phút nữa thôi. Sợ không kịp quá.

Bình quả quyết:

- Thế nào cũng kịp mà nội. Nội quen con Long mã đã từng chạy đua rồi sao.

Quả nhiên con Long mã như hiểu rõ thời gian gấp rút chạy rất nhanh. Anh em Thúy Liễu nghe ông cháu cụ Lâm nói với nhau không khỏi nôn nao trong lòng. Thúy Liễu bật thiệp nói:

- Xin cụ chớ lo buồn. Nếu chẳng may không kịp thì cũng đành vậy thôi. Như thế này là cụ đã quá tốt với chúng tôi rồi.

Cụ Lâm khẳng khái nói:

- Mấy em cũng quý hóa lắm. Tôi cam đoan với mấy em là chúng ta thế nào cũng tới kịp trước giờ tàu chạy. Miễn trời đừng nổi cơn giông bất tử lúc này.

Rồi cụ bảo Bình:

- Cháu cứ cho xe chạy thẳng, qua ngã tư Phan Đình Phùng lên Ngã sáu thì quẹo tuốt đến ga.

Quay lại phía anh em Thúy Liễu cụ nói:

- Cũng may ngày hôm nay là ngày chủ nhật đường vắng người, xe mình có thể chạy nhanh không sợ vướng trở gì.

Khi chiếc xe thổ mộ của cụ Lâm vừa đỗ lại trước ga xe lửa thì cơn mưa tháng bảy đột ngột đổ xuống tầm tã. Bình nhảy xuống cùng cụ Lâm và Thảo giúp anh em Thúy Liễu đem hành lý vào ga. Bình chột choá mắt vì hai ánh điện chớp mà thoát đầu anh tưởng rằng luồng chớp của cơn mưa. Sau đó anh mới để ý giữa đám hành khách đông đảo trong ga có hai người đeo máy ảnh trước ngực. Bình không hiểu mấy người đeo máy ảnh ấy định chụp ai thì người em trai của Thúy Liễu đã lấy được vé tàu chạy tới. Giây phút chia tay đã tới. Cụ Lâm nói:

- Còn vừa đúng 8 phút nữa thì tàu chạy.

Việt Hùng đưa vé cho Thúy Liễu cùng với số tiền lẻ còn lại. Thúy Liễu cầm số tiền đưa cả cho cụ Lâm nói:

- Tất cả chúng tôi chỉ còn có bấy nhiêu, xin cụ vui lòng nhận cho, chúng tôi chẳng bao giờ quên sự giúp đỡ của cụ.

Cụ Lâm đẩy tay Thúy Liễu về, từ tốn đáp:

- Tôi chỉ giúp không cho mấy em thôi. Thấy mấy em đi kịp tàu về xứ là tôi vui rồi.

Vừa lúc ấy người đàn ông sang trọng đeo kính trắng lại tiến đến:

- Thưa cô, hồi nãy tôi đã được hân hạnh gặp cô ở Chợ Đũi, hẳn cô còn nhớ. Tôi muốn ...

Cụ Lâm nhận ra người đàn ông đã yêu cầu Thúy Liễu hát lại bài ca nàng vừa hát ở chợ Đũi, nên quắc mắt can thiệp:

- Cô ấy không có thì giờ. Ông đừng lãng nhăng quấy rầy.

Nghe cụ Lâm lớn tiếng nạt nộ ông kia đành lui đi chỗ khác.

Thúy Liễu từ già:

- Xin chào cụ. Mà quên tôi chưa được biết quý danh và địa chỉ của cụ. Hy vọng một ngày kia trở lại Sài Gòn chúng tôi sẽ có dịp lại thăm.

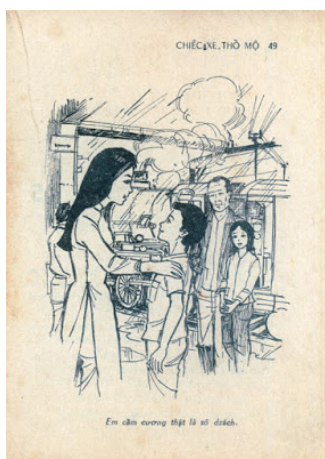
Cụ Lâm cho nàng biết tên và địa chỉ. Thúy Liễu quay sang Bình.

- Còn em nữa, tên em là gì?

- Em tên Bình, cháu ruột của nội em đây.

Thúy Liễu ôm lấy vai Bình:

- Em giỏi lắm. Em cầm cương xe thật là số dzách. Nếu không có em chắc chị hụt chuyến tàu này rồi. Chị phải thưởng cho em mới được. Để tới Huế rồi chị sẽ gửi quà cho em nhé. Em thích quà gì nào?

Bình ấp úng:

- Dạ em không biết.

- Ngoài chị có mè xừng này, thanh trà này, hai thứ đó chị sẽ gửi cho em. Có cả nem chua nữa. Thứ này thì để nội em nhắm rượu. Cụ đã dùng nem chua xứ Huế khi nào chưa cụ Lâm?

Cụ Lâm mỉm cười:

- À dà, bày vẽ làm gì cô ...

Mấy anh em trai Thúy Liễu đã chuyển được hành lý vào sân ga, vậy gọi.

Thúy Liễu lúc ấy mới vỗ vai Bình, tát nhẹ má Thảo, chấp tay xá cụ Lâm, rồi mới bỏ chạy lên tàu.

Chương 5

Sau vụ đưa anh em Thúy Liễu ra ga xe lửa kịp giờ tàu chạy, cụ Lâm tỏ vẻ mãn nguyện vô cùng. Tuy nhiên, khi ở nhà ga bước ra, nhìn trời mưa tầm tã, cụ nhún vai nói:

- Trời mưa hoài, ác hại quá. Các cháu mau lên xe lấy bạt che hai bên cho khỏi ướt đi.

Lần này cụ Lâm tự cầm lấy dây cương vì nhận thấy con Long mã sau một cuộc chạy vội vừa rồi, chân nó có hơi khập khiễng.

Bình hỏi ông:

- Mưa lớn thế này, làm sao đây nội?

Cụ Lâm đáp:

- Đi về thôi cháu ạ.

Bình giật mình:

- Ủa, sao đã về?

Cụ Lâm quay lại nhìn cháu mỉm cười ái ngại:

- Ủ, về, chứ mưa như thế này còn làm ăn chi được.

Bình muốn phản đối, nhưng lại ngồi im. Anh biết nội anh có lý. Trong lúc trời mưa chẳng ai muốn leo lên xe thổ mộ vừa gò bó vừa ướt át. Nếu cần phải xê dịch, họ leo lên xe tắc-xi hay xích lô máy. Hơn nữa, Bình không thể nói rõ lý do tại sao anh muốn nấn ná đón khách kiếm thêm tiền ngày hôm nay. Anh thầm trách ông nội vừa rồi đã làm mất bánh khi từ chối số tiền Thúy Liễu trả công. Vì, không có tiền ... thì Bình không làm giỗ ba được như đã dự tính với Thảo.

Bình có cảm giác như vừa rớt từ trên cao xuống, như vừa tỉnh một giấc mộng.

Trong lúc cụ Lâm lúi húi nắm chân con Long mã xem vì sao mà nó đi khập khiễng, Bình thần thờ nói nhỏ với Thảo:

- Bữa giỗ thế là tiêu rồi!

Thảo đã nhìn Bình với cặp mắt đen láy và buồn rầu đáp lại:

- Đành đến bữa khác vậy.

Nhưng Bình nói:

- Bữa khác còn nói làm chi nữa. Ngày giỗ, mỗi năm chỉ có một lần thôi chứ!

*

Đường về như dài thêm ra. Con Long mã mệt nhọc chỉ đi bước một. Mưa tuy đã ngớt nhưng bầu trời vẫn còn nặng trĩu mây đen.

Ba ông cháu cụ Lâm đều ướt cả, và chẳng ai buồn nói lời nào. Mãi khi tới Hòa Hưng, Thảo mới lên tiếng:

- Ông cho cháu xuống đây thôi. Cháu về kéo ngoại cháu mong.

Cụ Lâm hãm xe cho Thảo xuống. Cô bé lấy tay che đầu chạy vụt đi. Con Long mã lại đứng đĩnh tiến bước. Trời vẫn còn u ám, chiếc xe chạy lọc cọc, lắc lư làm cụ Lâm nặng mắt muốn ngủ. Bình vẫn chán ngán ngồi im.

Bỗng nhiên có tiếng la lớn:

- Cho vào Đờ-bô! Cho vào Đờ-bô!

Tiếng la đó đủ để cụ Lâm bừng tỉnh. Cụ càu nhàu:

- Hừ! Lại thằng khốn nạn! Thằng Hai hàng thịt!

Bình nhìn sang hè phố, thấy chú Hai, thím Hai và thằng Tân mập đứng trước cửa tiệm. Chú Hai vừa giơ chân múa tay vừa chế riếu chiếc xe thô mộc, trong lúc thằng Tân ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Cụ Lâm thản nhiên cho xe đi thẳng chỉ bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ. Nhưng khi xe vừa ngang qua cửa hàng thịt, cụ bỗng thấy chú Hai trượt chân ngã oạch trên hè. Cái ngã phải đau lắm vì tấm thân đồ sộ của chú Hai gieo nặng trên gạch, bốn vó chống cả lên trời. Vợ chú và thằng Tân cố nâng chú dậy, nhưng không sao nổi. Chú Hai cứ nằm chình ình ra đó rên rỉ đau đớn. Thím Hai vốn là người đàn bà vào loại mềm loa mép giải nên tay ngoắc cụ Lâm miệng gọi:

- Này, ngưng lại!

Cụ Lâm ghì dây cương:

- Muốn gì đó thím Hai?

- Muốn gì à? Chồng tôi ngã là lỗi tại ông đó!

- Ủa, con mẹ này nói năng mới hàm hồ chớ. Chồng thím ngã là tại nó đứng không vững chứ mắc mớ gì lại đổ lỗi cho tôi?

Thím Hai hét:

- Tôi bảo tại ông đó! Xời ơi, ngã một cái đầu điếng mà. Chưa biết có làm sao không đây. Ông phải chở chồng tôi đi bác sĩ.

Nghe thím Hai nói cụ Lâm muốn nổi sùng. Cụ không ưa ai nói với cụ bằng cái giọng trịch thượng ấy. Nhưng một ý tinh nghịch lóe lên, cụ giả bộ tỉnh khô:

- Được rồi để tôi chở chồng thím đi. Mà chắc không sao đâu. Chỉ giập cái bàn tọa sơ sơ thôi.

Quay sang Bình cụ Lâm nói:

- Nào, xuống đỡ với ông một tay cháu.

Không đầy vài phút, chú Hai đã được xốc nách dìu lên xe. Thím Hai và thằng Tân mập cũng lên theo.

Sau khi nói nhỏ với Bình, cụ Lâm cho quay xe trở lại, xe tới ngã sáu Lê văn Duyệt cụ Lâm quẹo sang đường Yên Đỗ đỗ trước một công thự, rồi cùng Bình dìu xuống. Chú Hai người mềm oặt như bún để mặc ông cháu Bình dìu đi. Chú được đặt ngồi trên thềm cửa ngay bên dưới tấm biển đồng của công thự. Thím Hai hỏi:

- Đây là đâu? Phải nhà ông bác sĩ không?

Cụ Lâm cười:

- Phải, ông trong đó cũng là bác sĩ. Thím vào xin gặp ông đi.

Thím Hai ngó cặp mắt ranh mãnh của cụ Lâm, hồ nghi bảo con:

- Tân, mày đọc bảng coi nhà ông bác sĩ nào đó?

Lúc ấy thằng Tân mới kịp nhìn lên tấm biển đồng:

- Đây là ty Thú y má à.

Thím Hai trợn tròn đôi mắt, nói văng cả bọt mép:

- Sao lại đưa chồng tôi tới đây. Bộ chồng tôi là giống vật sao mà đưa tới ty thú y để chữa?

Cụ Lâm cười giả lả:

- Chồng thím phải để ông bác sĩ này chữa mới hạp. Hơn nữa chắc chú Hai cũng muốn thế vì sau sân Thú y đây là Đê-bô đó. Hồi này chú ấy thấy xe tôi chẳng vừa ngoắc vừa bảo: Vào Đê-bô, vào Đê-bô là gì? Bởi vậy tôi mới đưa chú ấy tới đây để nhờ ông thú y coi dùm. Nếu như ông ấy chữa không được thì thím đưa ngay chú ấy vào Đê-bô luôn cho xong.

Nói mấy câu ấy xong cụ Lâm cười khà khà kéo Bình ra xe giật cương đi thẳng. Bình không nhịn được cười bảo ông:

- Nội chơi họ một võ hay quá.

Cụ Lâm nheo mắt:

- Cười người hôm trước hôm sau người cười mà cháu. Nội muốn cho thằng Hai một bài học, đừng có lên mặt khi dễ ông cháu mình.

Thằng Tân mập chạy theo, nắm tay đấm không khí.

- Được há, rồi bay biết tay tui tao.

Cụ Lâm nháy Bình:

- Cháu nghe không? Thằng đó cũng lớn miệng như cha nó vậy.

Bình dẫu môi:

- Ôi thằng đó là thằng hèn nhất ở Ngã ba Ông Tạ đó nội!

Xe về đến nhà thì đã quá trưa. Mưa đã tạnh hẳn. Những đám mây đen trôi dòn về phía chân trời.

Cụ Lâm dong xe vào trong vườn, thở ra:

- Ngày hôm nay gặp thật lắm chuyện.

Nghe ông nói với giọng mệt nhọc, Bình vội an ủi:

- Lắm chuyện thật nhưng cũng vui chứ nội. Mà thôi nội đi thay quần áo và nằm nghỉ, để xe và ngựa đó cháu lo cho.

Chương 6

Cụ Lâm vào nhà rồi, Bình sáng sái quanh chiếc xe thổ mộ. Anh tháo dây cương, dây nịt cho con Long mã, dắt nó lại trước cửa chuồng rồi quện nắm rơm khô chà sát thật mạnh khắp mình cho nó. Đoạn anh để nó tự do nhai cỏ, rồi mài miết lau chùi cái xe. Xong mọi công việc thì trời đã gần chiều. Bình ra giếng múc nước tắm rửa và nghĩ đến việc sửa soạn bữa cơm chiều cho hai ông cháu. Anh vào nhà bếp, xoa tay lấm bẫm:

- Mình hãy đi nhóm lửa, đun nước pha cho nội bình trà cái đã, rồi thổi cơm là vừa.

Nhưng khi Bình mở cửa lên nhà trên định lấy chiếc ấm thì anh bỗng giật mình suýt đụng nhằm một bóng người cũng toan mở cửa đi xuống. Bóng người ấy chính là Thảo. Bình hỏi:

- Thảo tới hồi nào và làm gì trên ấy?

Thảo thảng thốt đưa tay lên bịt miệng. Cô bé có vẻ luống cuống lo ngại.

- Suyt, anh khẽ chứ.

- Chuyện gì mà phải nói khẽ! Nội đâu?

- Nội anh đang ngủ.

- Rồi sao? Thảo đang làm cái gì mà có vẻ bí mật thế?

- Thảo đang làm cái này. Nhưng anh không được rầy Thảo kia.

- Chuyện gì mà rầy Thảo chứ?

- Anh phải hứa trước đi đã.

- Ừ, Bình hứa.

Thảo nắm tay Bình lôi lên nhà, chỉ cái bàn kê ở giữa phòng. Bình đứng sững người ra:

- Thảo... Chính Thảo làm đấy à?

Thảo nhẹ nhàng gật đầu:

- Dạ... Thảo làm đó.

Bình tiến lại gần. Trên bàn có bày một chai rượu đế, hai con vịt quay thơm phức mùi mỡ và mùi húng lìu, một đĩa lòng lợn đầy tú hụ có rắc lá

húng thơm nom thật ngon lành. Bên cạnh chai rượu còn có một bao nhang bằng giấy đỏ.

Bình ngậy ngất nhìn những thứ đó và nghe bên tai tiếng nói nhỏ nhẹ của Thảo:

- Em sửa soạn để anh làm giỗ cho ba anh đó.

Bình hoan hỉ:

- Thảo thật chu đáo và tốt quá.

Rồi anh hỏi:

- Nhưng tại sao Thảo lại làm thế?

- Thì tại anh muốn làm giỗ... cho nên...

- Nội anh đã biết chưa?

- Chưa, anh à. Ông đang nghỉ trong buồng, chắc là đang ngủ mệt.

Từ nãy, Bình chỉ mãi nhìn trên bàn, bỗng nhớ trực một điều nên quay lại hỏi Thảo:

- Tiền đâu mà Thảo mua những thứ này đây?

Như để tránh câu hỏi trên, Thảo nói liến láu một mạch:

- Hồi trưa, lúc xuống xe, Thảo chạy ngay về nhà, kiếm cái lẵng ra chợ mua các thứ. Vịt quay thì mua ở hàng chú Hói, rồi mang tất cả về đây. Thảo thấy anh và nội anh về nên núp kín một chỗ, chờ nội anh vô buồng nằm nghỉ mới bày tất cả các thứ lên bàn, đang toan xuống bếp nhóm lửa để đun nước thì gặp anh...

Bình nhẹ gắt:

- Thảo, anh hỏi tiền đâu Thảo mua những thứ này sao Thảo không trả lời? Thảo mua chịu phải không?

Thảo cãi:

- Không phải.

- Thế Thảo lấy tiền đâu? Thảo phải cho Bình biết.

Thảo cúi đầu đáp:

- Thảo bố ổng, lấy tiền để dành. Còn ngoại Thảo nấu thêm cho nồi xôi đậu, Thảo còn để dưới bếp.

Nghe Thảo nói, Bình đâm nổi giận ngang. Anh muốn bảo Thảo đem tất cả những thức đó về. Nhưng anh lại sợ Thảo sẽ tủi thân, và phụ tấm lòng tốt của Thảo. Nên Bình chỉ lặng lẽ nhìn Thảo rồi nói:

- Để rồi Bình sẽ trả tiền lại cho Thảo.

- Nhưng Thảo chưa cần tiền. Lúc nào anh có anh trả cho Thảo cũng được mà, gấp gì đâu.

Bình bướng bỉnh lắc đầu:

- Bình sẽ trả ngay. Mai mốt là Bình trả.

Rồi nhìn lại trên bàn, Bình nói:

- Như thế này đã đủ làm giỗ chưa Thảo nhỉ?

- Chưa, để Thảo xuống bếp đơm mấy đĩa xôi lên đã. Rồi anh phải thắp nhang...

- Ủ há, mà lấy gì để cặm nhang đây?

Thảo tỏ vẻ thành thạo:

- Anh đi kiếm một cái tô, hay một cái ly đổ gạo vào mà cặm.

Bình kiếm được một cái ly đựng gạo thì Thảo cũng bày xong mấy đĩa xôi. Thảo nói:

- Xong rồi anh thắp nhang đi.

Bình run tay rút mấy nén nhang trong bao. Thảo quẹt diêm cho Bình châm:

- Anh vái rồi khấn đi.

Khói nhang bay lên nghi ngút trên tay Bình tạo cho không khí trong gian phòng một vẻ thiêng liêng. Bình cầm nhang đứng lặng trôn, cổ nghẹn đi vì cảm xúc. Anh ngượng ngập bảo Thảo:

- Khấn thế nào Thảo nhỉ?

- Thì khấn ba anh về chứng giám cho bữa giỗ hôm nay. Anh nhớ khấn cả má anh nữa để hai ông bà cùng hưởng luôn.

Nói rồi Thảo quay vội mặt đi, lệ tràn khóe mắt. Thảo chạnh nghĩ tới cha mẹ của mình. Bình không quay lại, nhưng cũng biết là Thảo đang

khóc. Tự nhiên nước mắt Bình cũng muốn ứa ra. Chùng Thảo quay lại thấy Bình vẫn cầm nhang đứng đó liền giục:

- Kìa, anh khẩn đi chứ.

Bình nuốt nước miếng giờ cao nén nhang:

- Ba, hôm nay con làm giỗ ba, mời ba... và cả má nữa... về chứng giám cho con. Con...

Nói tới đó nước mắt Bình trào ra không kịp ngăn lại nữa. Anh vội cầm nén nhang vào ly gạo rồi đứng quệt nước mắt. Vừa lúc ấy cửa buồng bên cạnh kẹt mở. Cụ Lâm bước ra sừng sốt nhìn hai đứa:

- Ủa, hai đứa bây làm gì đó? Mà sao lại có nhang khói và... và...

Bình cố gắng mỉm cười, miệng còn méo xệch:

- Con làm giỗ ba con. Nội quên bữa nay là...

Cụ Lâm vỗ trán tỏ vẻ ân hận:

- Ờ, ờ. Vậy mà ông quên chớ.

Nhìn gương mặt còn lem nước của hai đứa trẻ đứng trước mâm cỗ giỗ của con trai mình, Cụ Lâm không dằn được cơn xúc động. Cụ khịt khịt mũi bảo Bình:

- Tính làm giỗ ba cháu, sao không cho ông hay? Chắc là con Tún lo hộ phải không?

Vừa nói cụ Lâm vừa kéo Bình và Thảo lại bên, đặt một tay trên vai Bình một tay vuốt tóc Thảo:

- Con Tún, mày ngoan lắm. Còn cháu Bình ông thấy cháu có hiếu như vậy ông cũng mừng.

Giọng cụ nghẹn đi, đôi mắt đăm đăm nhìn làn nhang tỏa trên mâm cỗ giỗ và chạnh nhớ đến người con trai đã khuất.

Lần này thì chính cụ Lâm muốn khóc. Cụ phải cắn chặt vành môi, cúi mặt nhìn xuống. Rồi khi ngừng lên, cụ làm bộ giả lả:

- Chà, bữa giỗ các cháu làm linh đình quá. Con Tún hãy về mời ngoại cháu sang đây. Còn thằng Bình qua mời các bà con lối xóm tới nhậu cho vui đi cháu!

Chương 7

Bữa cỗ giỗ tàn vào khoảng 9 giờ tối. Mấy bà con thân thuộc được mời tới dự đã no say, hể hả, chệnh choáng ra về. Riêng Thảo còn nán lại. Cô bé thu dọn đỡ những bát đĩa lỏng chỏng trên bàn và tính đem đi rửa.

Nhưng cụ Lâm ngăn lại:

- Thôi, dọn sơ thể được rồi cháu. Để đó mai hẵng hay. Bây giờ cháu về nhà đi kéo muện.

Bình cũng đơn đả:

- Để anh đưa Thảo tới đầu đường.

Khi Bình quay về thì cụ Lâm đã vào buồng nằm.

Cụ dặn cháu:

- Nội ngủ đây. Cháu nhớ coi lại cửa ngõ cho kỹ, và cả con Long mã nữa nhé.

Bình vâng lời cầm đèn ra vườn, đảo mắt nhìn quanh một lượt. Trong đêm tối không thấy bóng con Long mã đâu cả. Hàng giậu găng ngăn mảnh vườn nhà Bình với khu đất nhà ông Mạnh vạch một vệt dài đen tối.

Bình đoán con Long mã đã vào chuồng, nên xách đèn tới. Dưới vầng ánh sáng vàng của ngọn đèn dầu Bình nhận thấy con Long mã không đứng nhai cỏ như mọi bận. Tối nay nó nằm ẹp dưới đất thở dốc lên từng hồi. Bộ lông nó ướt đẫm mồ hôi, những đường gân máu nổi phồng lên dưới lớp da bụng.

Bình đặt cái đèn lên một gióng gỗ, quỳ xuống nâng đầu con Long mã lên:

- Mà làm sao thế, hả?

Con Long mã giương cặp mắt lơ lơ nhìn Bình, đầu nó ngẹo đi, khiến Bình hoảng sợ. Anh đứng vụt lên, nhảy ba bước vào nhà, gọi âm ỉ:

- Nội, con Long mã bệnh rồi. Nội xuống mau lên. Cháu sợ nó chết mất.

Cụ Lâm vừa cởi áo chưa kịp ngả lưng xuống giường, giật mình hỏi:

- Cháu nói sao? Con Long mã đau à?

- Dạ, nó đau. Nội xuống mau đi.

Nhìn vẻ hoảng hốt của Bình, cụ Lâm khoác vội lại cái áo rồi cả hai tất tả chạy xuống chuồng ngựa.

Chỉ thoáng thấy con Long mã nằm run rẩy, bốn chân co quắp, cụ Lâm cũng hiểu ngay được tình thế, lẩm bẫm:

- Nếu không có thú y chích huyết ra cho nó thì chỉ trong vòng nửa tiếng nữa là...

Cụ đứng lên bảo Bình:

- Cháu chạy ngay đi tìm ông Ánh cho nội. May ra ông ấy có cách cứu kịp.

Ông Ánh là một tay chuyên nuôi và luyện ngựa đua. Những con ngựa đoạt giải trong trường đua Phú Thọ, đa số được ông tập luyện. Các chủ ngựa và các tay máu mê cá ngựa đều biết tiếng ông.

Bình cũng không lạ gì ông Ánh. Ông ở đầu xóm trong, cách nhà Bình chừng non cây số. Nghe đến tên ông Ánh, Bình không chần chờ gì cả. Anh đi liền ra cổng phóng mình vào trong đêm. Mới được một quãng, Bình chợt nghe tiếng Thảo gọi:

- Anh Bình, anh chạy đi đâu thế?

Thì ra Bình đã qua cửa nhà Thảo mà không để ý. Thảo cũng mới về tới, thấy Bình cắm cổ chạy qua nên ngạc nhiên hỏi. Không thấy Bình trả lời, cô liền đuổi theo sau. Đuổi kịp Bình, Thảo gặng hỏi:

- Anh Bình, có chuyện gì nói cho Thảo biết với!

Bình vẫn vừa chạy vừa nói:

- Con Long mã... nó sắp chết... Bình đi tìm ông Ánh đến chữa cho nó đây.

Nghe con Long mã sắp chết, Thảo cũng hoảng hốt không kém. Cô thốt kêu:

- Trời!

Và cố gắng chạy theo Bình. Hai người không nói gì với nhau nữa, ngậm hơi để chạy. Chỉ còn một khúc rẽ nữa thì tới nhà ông Ánh. Bỗng có tiếng còi huýt lên bên vệ đường. Bình quay đầu nhìn sang.

Thằng Tân mặt không biết đi đâu về, hai tay móc hồ vào túi quần theo dáng điệu của các anh chị trên màn ảnh khi cần làm ra bộ bình tĩnh. Hăn lừng khừng hỏi:

- Ê, chạy đi đâu đó? Bộ nhà tụi bây bị cháy hay sao chứ!

Bình không thèm đáp, cứ cắm đầu chạy miết. Nhưng Thảo chậm lại, trả lời hăn vài câu. Hăn nhún vai nói:

- Ông Ánh, ông làm gì có nhà. Tao mới vừa gặp ông đi tới nhà chú Năm Sừng đây mà.

Chú Năm Sừng là một tay đô kê nhiều kinh nghiệm. Tên chú gắn liền với tên những con ngựa đoạt giải ở trường đua, nên việc ông Ánh tới lui nhà chú Năm không có gì lạ.

Thảo liền đuổi theo Bình cho anh biết điều Tân vừa nói. Tuy không tin tưởng ở Tân, Bình cũng nghe theo.

Không lưỡng lự, Bình vượt qua lối rẽ vào nhà ông Ánh, để chạy thẳng đến nhà chú Năm Sừng.

Đến nơi, thấy nhà chú Năm đóng kín cửa, Bình đã chột dạ. Chú đã ngủ rồi, hay chú đi chơi đâu với ông Ánh? Dù sao, Bình cũng cứ gõ cửa. Gõ tới hai lần, mới nghe giọng ngái ngủ của chú Năm hỏi ra:

- Ai đó?

- Dạ em!

Chú Năm gắt:

- Mà mày là thằng nào?

- Thừa là Bình, cháu của Hai Lâm.

Chú Năm mở cửa, nhìn Bình:

- Gì đó?

- Em đi tìm ông Ánh. Ông có đây không chú?

Chú Năm đổ quạu:

- Ông không có đây. Vậy mà đêm hôm, tụi bây cũng đến phá giấc ngủ của người ta.

Thảo tiến lên:

- Xin lỗi chú Năm vậy... Tại con ngựa của ông nội anh Bình bị đau nên tụi em đi kiếm ông Ánh tới cấp cứu dùm...

Nhưng Bình đã nắm tay Thảo lôi đi. Anh không có thì giờ để phân trần vì tính mệnh con Long mã cần hơn cả. Bình không phiền gì chú Năm đã bắt gắt vì bị phá giấc ngủ, cho bằng giận thẳng Tân mập. Anh bậm môi, nghĩ:

- Đáng lý mình phải đề phòng nó mới phải. Thế là bị thẳng khốn ấy lừa một vố!

Bình kéo Thảo quay trở lại. Thảo hỏi:

- Chạy đi đâu bây giờ, anh?

- Đến nhà ông Ánh chớ còn đi đâu nữa!

Lần này Bình được bà Ánh ra mở cửa. Bà cho biết ông Ánh vừa mới đi khỏi.

Thấy Bình sững người khi hay tin ông Ánh vắng nhà, bà Ánh tiếp:

- Ông chỉ vừa mới đi cách đây năm phút thôi. Giá các cháu tới sớm hơn chút nữa thì gặp rồi. Mà hai cháu kiếm ông có chuyện chi?

Bình đáp:

- Dạ thưa bác, nội cháu có chút việc cần nhờ đến bác trai. Vậy khi nào bác trai về, xin bác nói dùm, là đăng cụ Lâm mời bác đến ngay cho.

Bình lo lắng tiếp:

- Mà thưa bác, bác biết chừng nào bác trai về không?

- Ở không chừng cháu à. Có thể là chỉ độ nửa giờ thôi.

Nửa giờ nữa cũng quá trễ mất rồi! Bình và Thảo câm lặng quay về, lòng se thắt vì lo lắng. Hai đứa không còn nhớ rõ đã đi hay đã chạy. Chỉ biết khi về gần tới nhà thì thẳng Tân mập vẫn còn lảng vảng đứng đợi. Chắc nó muốn biết kết quả sự xí gạt của nó ra sao, nên vừa thấy Bình với Thảo, nó cười hỏi:

- Tụi bây có gặp ông Ánh chưa?

Bình giận uất người. Anh nhảy chồm tới và dù thẳng Tân mập to con hơn, nó cũng bị Bình xô ngã và đè lên người thụi xuống.

Thảo hoảng hốt chạy lại can:

- Anh Bình! Thôi đi, anh Bình!

Cô bé nắm được dây lưng Bình cố sức kéo ngược lại.

Thằng Tân mập nhôn cơ hội đó đã vùng dậy được và bỏ chạy nhưng vẫn lớn miệng hăm he chửi rủa.

Bình vẫn còn run vì giận. Thảo biết rằng không nên nói gì nhiều lúc bấy giờ. Cô chỉ nhẹ nhàng nắm tay Bình dắt anh về nhà.

Bình đi thẳng ngay vào chuồng ngựa. Cụ Lâm vừa thấy mặt cháu đã hỏi:

- Thế nào, cháu?

Bình thở dài:

- Ông Ánh không có ở nhà nội à. Có lẽ phải nửa giờ nữa ông mới về tới.

Cụ Lâm thần thờ nhắc lại:

- Nửa giờ nữa! Không chắc có còn kịp...

Bình đến gần con Long mã. Con ngựa thấy Bình cố ngóc cổ lên nhìn như có ý nói:

“Cậu với tôi, chúng ta đã từng thân thiết với nhau biết bao nhiêu”

Rồi nó gục đầu xuống, thở từng hơi thoi thóp. Bình vuốt ve nó, nước mắt chảy tràn trề. Anh biết nó sẽ chết, và giận mình không có cách nào cứu thoát nó được. Anh quay lại nhìn ông nội, muốn nói với ông mà nỗi tiếc thương dâng lên ghen họng không thốt ra lời.

Cụ Lâm như đoán được Bình muốn nói gì, nên cụ mếu máo nói:

- Vô phương rồi cháu ạ. Nó chết mất... Nó đang hấp hối đấy...

Cụ bụm tay che mặt và quay ra, như không muốn nhìn con vật thân yêu trong giây phút tử biệt.

Thảo đứng cách Bình vài thước, dòng lệ chảy dài trên má, lặng nhìn Bình nghẹn ngào vuốt ve con Long mã cho đến khi hơi thở của nó lịm tắt.

Chương 8

Con Long mã chết đã được hơn một tuần!

Cuộc sống trong gia đình cụ Lâm, cũng đổi khác. Bình phải bỏ cuộc cắm trại với các bạn, nhưng không vì thế mà buồn. Anh tự nhủ, như một người lớn, rằng: “Vận đen rồi cũng có lúc qua đi”. Con Long mã đã chết rồi, có tiếc thương cũng không thể làm nó sống lại được. Điều đáng lo bây giờ là cụ Lâm. Mới một tuần lễ, mà cụ Lâm nom khác hẳn đi. Trước kia, cụ luôn luôn vui vẻ, hay nói những lời bông đùa, thì bây giờ cụ lìm lì, buồn bã, cần cỗi như già thêm mười tuổi nữa. Mất con Long mã, cụ Lâm mất hẳn lẽ sống. Cụ không còn ngựa để chạy xe nữa!

Bà con lối xóm nhiều người có lòng tốt hiểu biết hoàn cảnh của cụ muốn giúp đỡ nhưng cụ Lâm tự ái không nhận. Cụ không muốn mang nợ. Hơn nữa, kiếm ra được con ngựa chạy xe đâu phải chuyện dễ. Ít nhất cũng phải có năm sáu ngàn đồng mới tậu nổi. Mà số tiền đó, đối với cụ, là cả một vấn đề nan giải.

Bởi vậy cụ Lâm cứ ngồi lặng cả ngày, nghiền ngẫm nỗi ưu tư của mình. Thấy ông nội biếng ăn, ít nói, Bình rất buồn. Anh không biết phải an ủi ông cách nào, và đâm ra khổ sở thấy mình trở nên vô dụng.

Chiều đến, để khuây khỏa nỗi bức dọc, cụ Lâm chống gậy ra khỏi nhà, đi lang thang quanh xóm. Bình cứ phải theo rồi phía xa xa để canh chừng cho ông. Anh thầm bảo: “Tội nghiệp nội! Mình phải đề phòng những bất trắc kéo còn gặp xui xẻo nữa thì khốn!”

Một chiều, vào buổi hoàng hôn nhập nhoạng, Bình cũng đi theo coi chừng cho ông. Cụ Lâm theo thói quen lững thững ra chỗ sạp báo quen ở đầu phố. Bình theo ông cách một quãng xa, chợt thấy trên vỉa hè đối diện có một nhóm ba người: chú Hai hàng thịt, thằng Tân mập con chú, và ông Mạnh, đang tụm nhau bàn tán.

Điều làm Bình nghi ngờ là khi vừa thấy bóng cụ Lâm đi bên này hè phố, họ tản vội đi, chỉ để chú Hai hàng thịt đứng lại.

Bình tự hỏi: “Họ đang mưu mô gì đây?” Quả nhiên, khi cụ Lâm bước xuống hè băng qua đường, để sang sạp báo đầu hè bên kia, thì chú Hai cũng tiến tới, tươi cười, vồn vập chào đón cụ Lâm. Chẳng biết chú nói

những gì mà thoát đầu cụ Lâm còn tỏ vẻ lưỡng lự, nhưng rồi... Bình lạ quá thấy cụ chìa tay ra cho chú Hai nắm như một đôi bạn thân giao lâu ngày mới gặp.

Bình tưởng đâu mình mơ ngủ. Anh nghĩ: “Có lẽ nào chú Hai lại bắt bớ với ông mình. Chắc là chú có mưu mô gì đây! Mình phải khám phá ra mới được!”

Nghĩ thế Bình tìm ra được một kế. Anh đi lại sạp báo mua tờ Tin Sớm, tờ báo cụ Lâm vẫn quen đọc. Rồi đem tờ báo đó lại. Bình sẽ vờ nói: “cháu vừa đi qua sạp báo, bà bán báo gửi cho ông đây.”

Như vậy Bình sẽ có cơ đến gần hai đối thủ xem họ nói những chuyện gì.

Để cho có vẻ tự nhiên, Bình mở tờ Tin Sớm ra coi những giòng chữ Tít và hình ảnh thời sự đăng nơi trang nhất, và bỗng sững người lại.

Một bức hình... phía cuối trang báo... chụp Thúy Liễu đang từ trên xe thổ mộ bước xuống theo sau là các anh em trai của nàng. Trên xe có cả Bình, cụ Lâm và Thảo nữa!

Bình đọc nhanh dòng chữ ghi ở dưới:

“Những nghệ sĩ tài ba”.

Anh gật gù: “Đúng lắm! Ban nhạc Hương Giang đáng là một ban nhạc tài ba!”

Rồi Bình tò mò đọc tiếp xuống dưới bài: “Từ ở xứ Thù Dương cát trắng vô Sài Gòn...”

Nhưng đọc tới đó Bình đã giật mình quay lại. Thảo vỗ vai Bình nói nhỏ:

- Em có chuyện này quan hệ nói với anh.

Cô bé vượt lên đứng trước mặt Bình như buộc anh phải đứng lại.

- Anh hãy nghe Thảo nói cái đã. Anh biết chú Hai sẽ làm gì nội anh không?

- Không, Bình chưa biết!

- Tối nay chú ấy tính mời nội anh đó.

- Mời nội anh? Mà mời đi đâu?

- Tới tiệm cà phê chú Hói.

Thấy Bình tỏ vẻ ngạc nhiên, Thảo tiếp:

- Em nghe anh Lực anh ấy nói thế. Anh biết anh Lực chứ? Anh chặn ngựa cho ông Ánh đó và là anh họ của em. Anh cho biết là chú Hai hàng thịt tính chơi nội anh một võ thật nặng.

- Võ gì?

- Chú ấy định mời nội anh nhậu thật say. Nhưng rồi chú ấy lại đổi ý.

- Càng hay vì nội anh có uống rượu bao giờ đâu. Ông chỉ uống nước trà thôi.

- Bởi thế, nên chú Hai mới tính lén bỏ thuốc ngủ vào nước trà cho nội anh uống. Rồi đem bỏ nội anh vào sân Đền-bô, cho nội anh ngủ đó một đêm.

Âm mưu của chú Hai làm Bình run lên vì tức giận. Thì ra chú Hai đang xởi lởi với ông nội Bình chỉ cốt để trả thù thôi, mà trả thù một cách ác độc nữa!

Bình muốn chạy ngay lại chỗ chú Hai và nội anh đang đứng để gạt hai người ra. Nhưng Thảo đã níu anh lại:

- Còn việc này nữa. Đó là...

Bình gỡ tay Thảo ra:

- Thôi, hãy để lúc khác!

- Không việc này cũng cần nữa.

Nhưng Bình đã cảm đầu chạy. Tuy vậy mà vẫn không kịp. Cụ Lâm và chú Hai đã chia tay nhau mỗi người đi về một ngả. Cụ Lâm quên hẳn việc ra sạp báo, đang quay trở về nhà.

Bình đứng khựng lại. Anh vụt nhớ đến tính nết bướng bỉnh của cụ Lâm. Nói với cụ bây giờ chưa chắc gì cụ nghe, mà có khi cụ còn mắng cho nữa...

Bình đành quay lại hỏi Thảo:

- Anh Lực có nói cho Thảo biết chừng nào thì chú Hai mời nội Bình để lừa nội vào bẫy không?

- Chiều nay thôi.

Thảo muốn nói thêm:

- Anh Bình, còn cái việc kia nữa, để Thảo nói anh nghe...

Nhưng Bình gạt ngang:

- Thong thả đã. Việc nào đó để sau hãy hay.

Như để dịu cơn bực tức, anh vò nát tờ Tin Sớm trong tay, rồi ngồi bệt xuống vỉa hè, lẩm bẩm:

- Phải làm cách nào ngăn nội đường để nội đi với chú Hai ra hàng chú Hói mới được!

Thảo hỏi:

- Vậy anh tính làm sao?

- Bình sẽ có cách, nhưng chưa thể nói rõ cho Thảo hay được. Nếu Thảo có rảnh thì về nhà với Bình.

Thảo nhận lời ngay. Cả hai về đến nhà thấy cụ Lâm hớn hờ ra mặt. Cụ thuật cho Bình nghe cuộc gặp gỡ với chú Hai hàng thịt vừa rồi. Và cụ tiếp:

- Nội nghĩ mình không nên mua thù chuốc oán mãi, nên tối nay nội đã nhận lời ra quán chú Hói uống nước với chú Hai. Tội nghiệp, chú ấy cũng buồn: Thím Hai mê đi xem hát cải lương, còn thằng Tân chẳng mấy khi có mặt ở nhà!

Bình làm bộ thản nhiên hỏi:

- Chú Hai hẹn nội mấy giờ thì ra quán?

- Tám giờ. Cháu dọn cơm ăn đi, lát nữa nội ra quán ngồi chơi, có lẽ khuya mới về. Cháu cứ đóng cửa sớm mà ngủ cho khỏe.

Đến tám giờ, cụ Lâm vừa ra khỏi cổng thì Bình với Thảo cũng theo luôn.

Ra ngoài đường, Bình cho Thảo biết kế hoạch:

- Bình tính thế này. Chú Hai có lán heo ở miệt ngã tư Bảy Hiền. Bình sẽ tìm cách nói cho chú Hai biết là lán của chú đang bị cháy... Như vậy chú sẽ nhảy lên xe máy phóng về dưới...

Thảo lo lắng hỏi:

- Chừng đến khi chú ấy biết bị lừa thì sao?

- Thì thầy kệ chú ấy chứ, ăn nhằm gì đến mình. Cần chú nhớ hẹn không ra được quán chú Hói với ông nội Bình thôi.

- Mà làm cách nào báo cho chú Hai cái tin ấy?

Bình ngăn người:

- Ủ' nhi. Nhờ ai bây giờ được. Hay tụi mình đến.

Thảo dầy nầy:

- Í, không được đâu. Nếu biết bị lừa, chú ấy sẽ rầy rà mình. Với lại chưa chắc gì chú ấy tin mình ngay. Chú ấy sẽ hỏi mình xuống lán heo của chú hồi nào mà biết?

Bình cụt hứng im lặng. Anh bực tức không tìm ra cách nào để ngăn được nội anh khỏi rơi vào cạm bẫy của chú Hai.

Chiều đã sẫm tối. Đèn trong các nhà lần lượt bật sáng. Hai đưa lặng lẽ bước những bước vô định. Chợt Thảo dừng chân chỉ tay bảo Bình:

- Kìa anh Bình... Chú Hai, chú ấy còn ở nhà, chưa ra quán...

Chương 9

Bình nhìn theo hướng trở của Thảo, mới nhận ra mình đã đến trước cửa tiệm chú Hai mà không hay. Chú đang đóng cửa tiệm, trên người chỉ mặc có manh áo lót và chiếc quần sà lòn. Chắc chú đang sửa soạn thay quần áo để ra quán chú Hói.

Bình vội vã kéo Thảo đứng nép vào mé tường, mỉm cười bảo thầm:

- May quá, chú ấy chưa đi. Bình sẽ lên vô trong nhà, rồi tùy cơ ứng biến.

Ý định liều lĩnh của Bình làm Thảo thấy ớn. Cô rụt rè nói:

- Vô trong nhà chú ấy, nhờ lối ngõ chú ấy tóm được thì khôn...

- Không sao đâu. Hồi còn thân với thằng Tân, Bình vẫn vô nhà nó chơi nên thuộc hết góc ngách. Với lại, giờ này chú Hai chỉ có một mình ở nhà. Thím ấy đã đi coi hát, còn thằng Tân mập chắc cũng đông luôn rồi.

Nói đoạn Bình kéo Thảo lộn lại phía cửa sau. Cửa chưa đóng, có lẽ là không cần thiết, vì cửa này thông sang khu đất nhà ông Mạnh. Bình rón rén mở cửa lên vào. Qua một mảnh đất dùng làm sân chứa những rác rưởi trong nhà, thì tới căn bếp. Bình và Thảo núp ở đây ngóng lên nhà trên. Từ bếp lên nhà trên còn cách một cái sân gạch, có bể nước, nhà tắm. Chú Hai hát ông ổng ở nhà trên. Nghe chú hát tức cười quá, giá lúc khác thì Bình và Thảo đã lăn ra mà cười. Chắc chú vui lắm nên mới hát lảnh nhãng như thế. Nghe tiếng hát, Bình biết chú đang ở đâu. Tiếng hát đi từ trên nhà xuống sân rồi lại từ sân lên nhà. Bình hé nhìn, thì ra chú đang sửa soạn để tắm. Chú đem quần áo máng sẵn lên sợi giây thép ở sân. Xong xuôi, chú vô nhà tắm, dội nước ào ào.

Hồi mới lên vào nhà chú Hai, Bình chưa biết sẽ làm gì. Nhưng bây giờ Bình thấy ngay cơ hội. Không kịp đắn đo gì hơn, anh kéo Thảo rời chỗ núp lên rút bộ quần áo chú Hai đã máng sẵn chờ tắm xong sẽ mặc, mang lên nhà. Bình còn nhớ cái tủ áo của gia đình chú Hai, mà hồi trước, thằng Tân đã khoe mua những mấy ngàn đồng ở Sài Gòn. Chiếc tủ ấy còn mở hé một cánh và còn tồn teng chùm chìa khóa nơi ổ. Bình nhét luôn bộ

quần áo của chú Hai vào tủ, khóa lại rồi rút chùm chìa khoá ra, chuỗi luôn xuống dưới gầm giường.

Xong công việc đó Bình kéo Thảo nhón chân chạy xuống bếp thoát ra ngoài.

Thảo chưa từng trải qua một cuộc mạo hiểm lạ lùng như thế bao giờ. Qua hành động chớp nhoáng của Bình, cô hiểu ngay ý định của anh. Nhưng vì quá xúc động, Thảo tưởng muốn nghẹt hơi. Cô bé phải đứng lại một lát để thở mới hoàn hồn.

Bên trong sân, có tiếng chú Hai mở cửa nhà tắm, tiếng chú càu nhàu sừng sốt khi không thấy bộ quần áo và tiếp đến bước chân hoảng hốt, xục xạo của chú đi tìm.

Rời khỏi nhà chú Hai một quãng xa, Bình mới ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Xong rồi. Thế là chú Hai chỉ còn có nước ở trần ra ngồi ngoài quán chú Hói!

Thảo vẫn chưa hết cơn hồi hộp. Cô nín cười để thui cho Bình hai cái, và trách:

- Anh thiệt là... ác ôn vậy đó! Làm Thảo sợ muốn đứng tim luôn. Mà còn chú Hai, anh giấu chìa khoá tủ đi, chú ấy làm sao có quần áo để mặc!

Bình cười thích thú:

- Cho chú ấy ở trần một tối. Phải sáng mai moi móc hết mọi chỗ mới tìm ra chùm chìa khoá được. Chú ấy định cho nội Bình ngủ ngoài Đền-bô thì Bình cho chú ấy ngủ trần một đêm vậy mà!

Hai đưa lảng vảng đến trước tiệm cà phê chú Hói. Chiếc đồng hồ treo trong tiệm kim đã chỉ quá chín giờ. Cụ Lâm cũng vừa rời tiệm đi ra. Cụ trở về nhà, đầu gậy chống xuống đường lộp cộp.

Bình đoán ông nội đang giận lắm. Chắc ông cụ cho chú Hai khi để cụ, hện rồi không ra, để bắt cụ phải chờ và ngồi cười ở nhà.

Bình theo rồi bước đi hần học của ông, sẽ bảo Thảo:

- Bây giờ Bình phải gặp nội để nói cho nội rõ đầu đuôi. Tụi mình tạm chia tay, đến mai gặp lại nhé.

Thảo gật đầu. Nhưng khi cô bé vừa toan quay đi thì Bình đã vội cản:

- Khoan đã Thảo!

- Gì nữa anh?

- Hồi nãy Thảo có nói còn việc quan hệ nữa. Việc ấy là việc gì vậy?

Thảo cười:

- Ừ nhỉ. Tí nữa thì quên. Việc ấy cũng là do anh Lực em cho biết. Anh nói nội anh cần phải có một con ngựa thì mới chạy xe được.

- Dĩ nhiên rồi. Anh đang lo nếu nội không chạy được xe thì lấy gì sinh sống đây!

- Bởi thế mới phải kiếm. Mà anh Lực, anh mách ông Ánh muốn bán bớt đi một con ngựa đã hỏng nước rút, không còn chạy đua được nữa, chỉ dùng vào việc kéo xe được thôi.

Bình chộp lấy vai Thảo lắc mạnh, khiến cô bé phải nhăn mặt:

- Có thật không Thảo? Có thật ông Ánh muốn bán một con ngựa không?

- Thiệt mà!

Mắt Bình sáng lên. Anh nghĩ ngay đến việc phải đi gặp ông Ánh, khẩn nài ông, xin ông bán cho con ngựa đó với giá phải chăng, và trả góp làm nhiều kỳ. Bình phải mua được con ngựa ấy để hai ông cháu kiếm sống, dù phải hy sinh chặt bóp để trả nợ. Có được con ngựa rồi, thì mọi việc sẽ êm xuôi hết...

Bình chỉ còn thắc mắc có một điều: ông Ánh có những ba con ngựa đua, một con màu gụ, một con màu vàng đất, và một con màu nâu. Trong ba con đó không biết ông thái con nào?

Bình hỏi:

- Thảo biết ông Ánh định bán con nào không? Con Xích Thổ, con Quận chúa, hay... con Phi long?

Thảo mở rộng đôi mắt, rồi nhăn nhó lắc đầu.

- Thảo không nhớ nữa. Anh Lực có nói tên con ngựa đó, mà tại anh không chịu nghe Thảo nói ngay, để mãi tới bây giờ, Thảo quên tiệt mất rồi.

Bình gắt:

- Mới đó mà đã quên rồi. Thảo cố nhớ lại coi...

Thảo nhẩm trong miệng:

- Con Xích Thổ, con Quận Chúa... con Phi Long... Thảo chịu không nhớ được con nào nữa. Bình đừng giận Thảo nhé. Tại hồi nãy...

- Còn tại gì nữa!

- Thì tại hồi nãy ở nhà chú Hai đó, Thảo sợ quá nên quên luôn!

Bình bỗng thấy thương hại Thảo. Anh thở dài bảo:

- Thôi vậy. Hay chúng mình đến gặp ông Ánh hỏi ông ấy xem?

- Nhưng giờ này mình đến làm rộn người ta đâu được! Anh không nhớ mới tuần trước đây, mình tới gõ cửa nhà chú Năm Sừng, lúc con Long mã đau, bị chú ấy rầy rà đó sao!

- Hay mình đi gặp anh Lực vậy?

Thảo tán thành:

- Phải đó, mình nên gặp anh, chắc giờ này anh có nhà.

- Anh ấy ở đâu?

- Ở nhà ông Ánh!

Bình lạ lùng nhìn Thảo:

- Coi, Thảo vừa nói là không nên tới quấy rối ông ta, bây giờ lại mò tới đó, rồi làm sao?

Thảo cười:

- Nhưng anh Lực không phải là ông Ánh. Ánh là anh của Thảo... với lại anh ở phía sau vườn gần chỗ nuôi ngựa nhà ông Ánh nên mình có thể leo rào qua được.

Bình nghe có lý nên cùng Thảo chạy đi tìm Lực. Hai đứa nối bóng nhau chạy miết vào xóm trong như đêm hôm nào chạy nhờ cấp cứu cho

con Long mã. Đường xóm vắng hoe, bóng chúng đồ dài nhấp nhô trên mặt đường loáng ánh trăng. Bồng Thảo thốt kêu:

- Coi chừng!

Bình ngừng lại. Anh cũng vừa nhác thấy bóng một người từ đầu kia đi lại. Bóng đó chính là thằng Tân. Nó đi chơi về, vừa đi vừa nhảy lên bứt những cành lá chĩa thấp ra ngoài lộ.

Bình kéo Thảo nấp vào một bụi cây. Anh không muốn gặp thằng Tân và muốn tránh mọi đụng độ trong lúc này.

Bước chân của thằng Tân vang lên trong đêm thanh vắng nghe xa dần, Bình mới ló đầu ra:

- Nó đi rồi, may nó không nhìn thấy tụi mình.

Hai đứa ra khỏi chỗ nấp, nóng lòng chạy đi ngay, không kịp ngoái cổ lại nên không hay biết gì về việc thằng Tân đang rình. Nó sờ tay lên bẹo cằm tự hỏi:

- Chúng nó chạy đi đâu vậy cà?

Và rồi nó lén theo sau hai đứa.

Trong khi ấy Bình và Thảo chạy vòng qua rào nhà ông Ánh để tới phía sau chuồng ngựa. Thảo tìm được một lỗ rào thưa, toan chui vào thì bồng reo lên mừng rỡ, Bình ngạc nhiên hỏi:

- Gì đó, Thảo?

- À, em nhớ ra rồi!

- Nhớ gì chớ?

- Nhớ ra tên con ngựa ông Ánh muốn bán. Nó cũng có tên Long như con Long mã của mình vậy.

- Nếu thế chắc là con Phi Long rồi?

- Ủ phải, đúng con Phi Long đó anh!

Bình biết con Phi Long. Nó là con ngựa màu nâu. Con này có thể là ông Ánh sẽ bán rẻ và rất hợp để dùng vào việc kéo xe. Bình mừng quá, cụng nhẹ vào đầu Thảo một cái, cười bảo:

- Có thể mà không chịu nhớ ngay, làm chạy một bữa hụt hơi. Thôi, bây giờ khỏi phải gặp anh Lực nữa. Chúng mình về thôi.

Trên đường về Bình quyết định:

- Sáng mai, Bình sẽ đến gặp ông Ánh.

Thảo sốt sáng:

- Phải đó. Mà anh phải đến thật sớm, kẻo có người khác mua mất.

- Bình sẽ đến vào lúc 7 giờ sáng, được không?

- Được. Giờ ấy chắc chưa ai đến.

Về đến trước tiệm cà phê chú Hói thì hai đứa chia tay. Chiếc đồng hồ treo trong tiệm chỉ đúng 10 giờ khuya.

Bình hăm hờ trở về nhà. Anh muốn nói ngay cho ông nội biết rõ sự việc. Nhưng trong nhà đã tắt đèn. Bình lắng tai nghe rõ tiếng ngáy đều hòa của ông liền lặng lẽ trở về giường mình, thầm nghĩ:

“Thôi cứ để cho nội ngủ. Sáng mai, trước khi đến gặp ông Ánh, mình sẽ nói cho nội biết cũng được.”

Bình định tâm ngủ ngay, để sáng mai dậy sớm, nhưng hy vọng có dịp may mua được con ngựa tốt, giá rẻ làm Bình trăn trọc mãi.

Và khi Bình thiếp ngủ được thì đã quá nửa đêm.

Chương 10

Thảo đứng đợi ở góc rào nhà ông Ánh từ lúc trời mới sáng tỏ. Những người phải sinh hoạt trên thành phố đều đã hấp tấp ra đi. Cô bé nóng ruột đón một anh học trò đạp xe ngang qua hỏi:

- Anh ơi, mấy giờ rồi, anh?

Anh học trò không quay đầu lại, đáp:

- Bảy rưỡi!

Thảo ngóng lên đầu đường, băn khoăn không hiểu sao tới giờ này mà Bình chưa tới. Bình đổi ý định rồi chăng?

Không, Bình không đổi ý. Nhưng giờ này Bình mới chợt vùng thức dậy. Đêm qua vì thao thức mãi, đến khi thiếp đi được thì Bình ngủ một giấc tới sáng. Tỉnh dậy Bình hoảng hốt rửa mặt, mặc quần áo rồi toan đánh thức cụ Lâm dậy. Nhưng Bình lại thôi vì sợ mất thời gian giảng giải cho ông rõ. Anh phóng ra đường, chạy một mạch lại nhà ông Ánh. Đứng xa Bình đã giơ tay vẫy Thảo, cô bé nói dối:

- Em tưởng anh không tới chứ!

Bình vừa thở vừa đáp:

- Tại Bình ngủ quên đi. Có trễ quá không Thảo?

- Em không biết, may ra còn kịp.

- Ông Ánh đã dậy chưa?

- Ông dậy lâu rồi, ông đang ở trong sân đó.

Bình ngược qua rào nhìn vào sân. Ông Ánh có vẻ còn trẻ với dáng người vạm vỡ nhanh nhẹn, ông đứng ở giữa sân, vừa ra lệnh cho các người phụ dịch vừa quất nhẹ chiếc roi cầm nơi tay.

Hai đứa qua cổng vào trong sân. Mấy con ngựa được dẫn từ trong chuồng ra, đập vó bồm bộp, và hí vang bên cạnh những anh nài hò hét cười nói.

Tới gần ông Ánh, Thảo dục Bình:

- Ông đó, anh nói với ông đi.

Bình rụt rè đứng im. Mọi khi Bình rất hoạt bát, xông xáo, nhưng lần này trước một việc hệ trọng phải giải quyết, anh đâm ra hoảng sợ.

Thảo đoán được nỗi lúng túng của Bình và khi thấy ông Ánh cắt đặt xong công việc, đang quay gót trở vào nhà, liền vội vã chạy theo:

- Thưa bác... Thưa bác!

Nghe tiếng gọi, ông Ánh không cần quay lại, chỉ hỏi:

- Thảo đó hả. Mà tìm bác có chuyện gì vậy?

Thảo chỉ sang Bình nói:

- Thưa bác, anh Bình cháu muốn thưa với bác về ông nội của anh ấy.

- Ông nội hăc à? Ai thế nhỉ?

- Dạ, là ông Hai Lâm. Bác biết ông Hai Lâm chứ ạ?

- Biết.

Ông Ánh liếc nhìn Bình và vắn bước nhanh.

Ông bảo Bình trước khi đẩy cửa vào nhà:

- Các cháu chơi ngoài này, để bác tiếp thân chủ của bác một lát đã nhé. Xong bác sẽ nói chuyện với các cháu sau.

Bình và Thảo đành vâng theo, đứng nép bên cửa sổ nhìn vào. Trong nhà có ba bốn ông khách đang ngồi đợi, Bình chợt nhận thấy có cả ông Mạnh ở đó. Ông là người đầu tiên đứng lên chào hỏi ông Ánh và theo ông tới bàn giấy nói chuyện. Độ mười phút sau, ông ta trở ra, không để ý tới Bình và Thảo đứng co ro bên ngoài.

Tiếp xong mấy ông khách còn lại, đều là những chủ ngựa đưa đến nhờ ông huấn luyện, ông Ánh bước ra mỉm cười nhìn Bình:

- Nào, nội cháu có việc gì cần đến bác thế?

Bình trình bày tự sự, bày tỏ ý định cho ông Ánh nghe. Ông vỗ tay xuống đùi tỏ vẻ ân hận:

- Chà, bác rất muốn giúp cho nội cháu, mà ngặt cháu đến trễ quá!

Bình điếng người ấp úng:

- Trễ là sao thưa bác?

- Nghĩa là... Giá cháu tới sớm độ nửa tiếng thì bác đã không bán con Phi Long cho ông Mạnh. Ông ấy mới ở đây ra.

Nói đoạn ông Ánh chỉ tay xuống phía chuồng ngựa:

- Kia kìa, ông ấy đang kiểm con Phi Long để đem nó đi đó.

Thảo mếu máo:

- Thưa bác, ông Mạnh thì mua ngựa làm gì? Anh Bình mới cần để ông cháu anh ấy chạy xe chứ!

Ông Ánh chép miệng:

- Bác cũng biết thế nên bác rất tiếc. Hiềm vì bác đã làm giấy bán cho ông ấy rồi. Mà ông ấy mua con Phi Long để làm gì bác cũng không biết nữa.

Bình không kịp nghĩ ngợi gì, cũng quên cả cảm ơn ông Ánh đã tiếp đãi mình niềm nở, anh chạy luôn xuống chuồng ngựa. Thảo chạy theo anh. Hai đứa leo vào trong tàu, đến bên con Phi Long. Con ngựa già ngoảnh đầu nhìn. Thảo vuốt ve con Phi Long trong lúc Bình vo nắm cỏ đút vào mồm nó.

Con ngựa thật thuần và rất vừa tuổi để kéo xe thổ mộ. Chưa chi Bình đã thấy mến nó, và càng ngẩn ngơ tiếc rẻ. Chợt có tiếng quát:

- Ê, tụi bay làm gì trong đó!

Ông Mạnh đã tìm được người dẫn đến nhận con ngựa ông mua. Thấy Bình và Thảo đang lúi húi trong tàu, ông quắc mắt nạt nộ:

- Tụi bay định làm gì con ngựa đó. Tao mua nó rồi đó nghe hông. Tụi bay mó vào nó tao ướn què giò bây giờ.

Bình nén giận bình tĩnh đáp:

- Tôi biết là ông đã mua được con ngựa này rồi nên tính hỏi ông để chuộc lại.

- Mà mà dám nói chuyện mua bán hả!

- Dạ, dám chứ. Vì... vì đó là ý kiến của nội tôi. Như ông bằng lòng thì nội tôi sẽ chõng trước cho ông một nửa tiền. Còn bao nhiêu thì...

Ông Mạnh nhìn Bình cười ngặt nghẽo:

- Không được. Con ngựa này tao mua để bán lại cho các chú, vừa có lời lại vừa để ông cháu mày hết đường kiếm ăn...

Bình chưa ghét ai cho bằng ông Mạnh lúc bấy giờ. Giá lớn tuổi và ngang sức với ông ta, chắc Bình đã sẵn tới “chơi nhau” với ông một phen cho đáng đời con người từng là kẻ thù của nội anh, từng mưu toan chiếm đoạt mảnh vườn của ông cháu anh.

Nghĩ đến mảnh vườn, Bình chợt lóe lên một tia sáng. Phải rồi tại sao Bình lại không nghĩ đến mảnh vườn nhỉ.

Bình chỉ sợ ông nội không chịu nhất là cụ Lâm lại chưa được biết gì về ý định của anh cả. Tuy vậy Bình cũng cứ buột miệng nói:

- Trước đây ông vẫn muốn mua lại của nội tôi miếng vườn, nếu ông còn ham miếng vườn ấy thì...

Ông Mạnh nhìn Bình gật gù:

- Ủ phải. Tao quên mất mảnh vườn ấy!

Bình tiếp:

- Ông có thể đổi con Phi Long lấy một mảnh vườn của nội tôi.

Lần này ông Mạnh im lặng suy tính khá lâu, rồi mới mỉm cười nói:

- Tao chịu đổi con ngựa này lấy hết cả mảnh vườn đó, chịu không?

- Hết cả vườn?

Giọng Bình ghen đi như bị sợi dây thắt ngang cổ. Ông Mạnh lạnh lùng nói:

- Phải, tất cả vườn, chỉ chừa lại cho ông cháu mày căn nhà với cái sân trước mà thôi. Tao người lớn, nói một là một, hai là hai. Mày tính sao thì trả lời đi.

Bình muốn đá văng tất cả. Nhưng con ngựa lại là lẽ sống của hai ông cháu, nên ngập ngừng giây lát Bình cả quyết:

- Được rồi, ông làm ơn về nhà với tôi đi.

Chương 11

Thế là cá đã cắn câu. Ông Mạnh bằng lòng theo Bình về nhà. Nhưng óc con buôn hay tính toán, nên ông giao hẹn:

- Được rồi, song tao buộc phải có chữ ký của nội mày. Tao sẽ làm hai bản văn tự. Tao giữ một bản, nội mày giữ một để làm bằng.

Bình hy vọng sẽ gặp ông nội ở nhà. Anh lo lắng không biết cụ Lâm sẽ phản ứng ra sao khi biết rõ sự đổi chác mà cụ chưa cho phép.

Nhưng cụ Lâm vắng nhà. Có lẽ cụ sang chơi bên hàng xóm hay đi đâu đó.

Bình kéo ghế mời ông Mạnh ngồi, và nhờ Thảo vào phòng kiểm hai tờ giấy và bình mực mang ra.

Ông Mạnh xoa tay mãi nguyện đó nhận hai tờ giấy học trò Thảo đặt lên bàn, và cầm bút viết luôn bản giao kèo. Bình đọc theo những giòng ông viết trên giấy:

“Chúng tôi là Hai Lâm, làm nghề chở xe thổ mộ, và Nguyễn Mạnh chủ xưởng xe xích lô máy cùng ngụ tại Ngã ba ông Tạ, đồng thỏa thuận:

Ông Hai Lâm đem toàn thể khu vườn của ông, chỉ trừ lại có diện tích căn nhà đang ở và mảnh sân phía trước, để đổi lấy một con ngựa tên Phi Long của ông Nguyễn Mạnh.

Ông Nguyễn Mạnh bằng lòng trao con ngựa Phi Long cho ông Hai Lâm để đổi lấy khu vườn kể trên”

Không lưỡng lự, ông Mạnh đề ngày tháng rồi ký tên vào hai tờ giấy do chính tay ông viết. Ông bảo Bình:

- Đó, tao ký rồi. Chỉ còn thiếu chữ ký của nội mầy nữa thôi.

Vừa lúc ấy Bình nghe tiếng kẹt cửa. Ông Mạnh khoan khoái tiếp:

- Có lẽ nội mầy về đó.

Cụ Lâm về thật. Cụ còn nán lại ở dưới bếp nhóm củi đun nước chỉ gọi với lên nhà trên:

- Bình à?

- Dạ.

- À, cháu đã về đó hả. Tao tưởng mày đi đâu mất từ hồi hôm rồi chứ!

Rồi cụ vui vẻ tiếp:

- Bình này, nội vừa thấy có con ngựa đứng gặm cỏ ở ngoài hàng rào nhà mình!

Trên này Bình đứng lạng trôn, lo lắng nhìn Thảo. Giọng cụ Lâm vẫn vang lên:

- Gần đây lại có chiếc xe máy của lão Mạnh nữa. Không biết thằng chả dựng xe đó đi đâu?

Vẫn không thấy Bình nói gì, cụ Lâm lấy làm lạ mở cửa đi lên, tay còn cầm một khúc củi:

- Sao không nghe mày nói gì vậy Bình?

Nhưng cụ Lâm kinh ngạc ngưng lại ở ngưỡng cửa. Cụ không ngờ lại thấy ông Mạnh, một ông Mạnh tươi cười đang ngồi ở trước bàn.

Cụ Lâm hết nhìn Bình đến Thảo, như để chờ đợi lời giải thích. Bình hoảng người thầm nghĩ: “Chết rồi! Không khéo hỏng mất!” Và Bình sẵn sàng len vào giữa hai người để can ngăn một cuộc xô xát.

Cụ Lâm giơ thanh củi điểm vào mặt ông Mạnh quát:

- Thằng chó chết kia, ngồi làm gì đó hả!

Ông Mạnh ngạc nhiên về lối đón tiếp của cụ Lâm, cũng đứng phắt lên, trừng mắt nhìn Bình:

- Nội mày chưa biết gì về việc này sao? Hay nội mày lú lẫn mất rồi!

Bình vội nói:

- Nội à, chính cháu mời ông Mạnh tới đây đó.

- Hả? Cháu mời à!

- Dạ...

- Mà mày mời nó tới đây làm gì?

- Xin nội nghe cháu nói đã...

Và không để cụ Lâm nạt nộ thêm nữa, Bình kể hết mọi việc cho ông nghe. Để kết luận, anh nhấn mạnh:

- Cháu lo toan việc này cũng chỉ vì nội...

- Ai khiến mày lo!

- Và cả cho cháu nữa chứ. Ông cháu mình chẳng phải là một ư nội?

Mặt cụ Lâm đỏ gay gắt. Cụ nhìn khắp lượt như có ý nói: “Tụi bây muốn nhạo tao há! Tao còn đủ sức lo mà!”

Bình cố gắng đương đầu với cơn giận của ông, rụt rè tiếp:

- Ông Mạnh chỉ chờ nội ký vào bản giao kèo này để ông ấy đem ra quận thị thực là mọi việc xong xuôi hết.

Cụ Lâm liếc đọc tờ giấy trên bàn. Cụ đập tay giận dữ thêm:

- Cả mảnh vườn của tao đổi lấy một con ngựa! Sao mày to gan và ngu dại thế hờ Bình?

Cụ ôm đầu lão đảo bước lại phía cửa sổ đứng ngắm mảnh vườn một lát rồi quay lại:

- Tại sao không lấy nốt cả cái nhà này nữa, hả? Hừ, con ngựa! Tao quý ngựa, cần ngựa thật, nhưng đừng bắt bí tao. Tao không ký gì hết!

Bình tới gần ông năn nỉ:

- Nội, cháu biết là nội rất đau lòng, nội tiếc mảnh vườn... Nhưng...

- Còn những gì nữa hả?

- Nội nghĩ lại coi, cháu tưởng đây cũng là một dịp may cho mình. Nên cháu mới...

- Mày còn tính chuyện ngu dại gì nữa đó?

- Nội coi kìa, con ngựa đang đứng ngoài hàng rào đó. Nó là con Phi Long, con ngựa đua của ông Ánh, mà ông Mạnh mới mua lại được. Nội biết con Phi Long chớ?

Cụ Lâm có nghe tên con Phi Long. Nhưng cụ không ngờ nó là con ngựa mà hồi nãy cụ thấy đứng ngoài hàng rào. Cụ quay nhìn ra cửa sổ lần nữa. Rồi chẳng nói năng gì, lật đật bước ra vườn.

Ông Mạnh ngờ ngẩn hỏi Bình:

- Nội mày đi đâu vậy?

Ông căn môi và tiếp:

- Nếu nội mày không chịu, thì thôi, tao cũng không cần!

Nhưng cụ Lâm đã quay trở vào. Cụ vừa ra vườn ngắm nghía con ngựa. Tuy vậy, cụ vẫn chưa thể nào dứt khoát được...

Rốt cuộc, cụ thở dài, bước lại bên bàn, cầm bút ký lên một mảnh giấy. Ông Mạnh chỉ chờ có thế. Ông vội nắm lấy tờ giấy đút vào túi, cười nói bả lả vài câu, nhưng cụ Lâm không thèm trả lời.

Chờng ông Mạnh ra khỏi nhà rồi cụ mới chỉ vào tờ giao kèo còn lại trên bàn, bảo Bình:

- Mà y xé tờ giấy đó đi cho nội.

Bình ngạc nhiên:

- Tờ đó của mình mà! Sao lại xé đi?

- Tao bảo xé là xé. Và từ nay đừng nhắc đến chuyện này nữa.

Bình vâng lời ông, vừa xé tờ giấy vừa hỏi:

- Nội đã thấy con Phi Long chưa?

- Rồi.

- Con ngựa đẹp chứ nội?

- Ừ.

Từ nãy tới giờ cụ Lâm vẫn lăm lì gắt gỏng. Lúc này cụ mới xởi lời lại, hất cằm bảo Bình:

- Mà y phải đem nó vô chuồng tắm rửa sạch sẽ, rồi cho nó uống nước, lấy ít cám cho nó ăn!

Bình mừng rỡ đáp:

- Dạ, cháu sẽ lo cho nó ngay tức thời.

Thảo cũng mừng rỡ không kém, cô bé nhanh nhẹn mở cửa bước ra, dẫn đầu cả hai ông cháu Bình. Cả ba xúm lại quanh con Phi Long, cười nói, cọ rửa tíu tít.

Chỉ một lát sau con ngựa đã sạch bóng, được dắt tới cạnh gốc cây trứng cá phơi nắng và thành thoi ăn uống.

Con Phi Long tuy đã ngót hai mươi tuổi ngựa, nhưng vẫn còn dáng dấp khỏe mạnh. Ánh nắng chiếu loáng trên bộ lông mượt màu nâu của nó;

bốn vó luôn cào đập xuống đất, làm rung động những thân thịt còn rắn chắc.

Cụ Lâm vừa vuốt ve con ngựa vừa nựng:

- Coi mày bánh lăm, còn có đường lăm đấy, con ạ!

Bình lợi dụng ngay lúc ông đang vui, nói:

- Bữa nay còn sớm. Hay ông cháu mình thắng nó vào xe rồi dong lên Sài Gòn kiếm khách? Mình cũng nên gỡ gạc bù lại những ngày chơi không chứ nội!

Cụ Lâm nở rộng nụ cười:

- Cháu nói phải lăm. Nội cũng đang ngựa ngáy muốn chạy thử một vòng đây.

Lập tức con Phi Long được thắng bộ dây cương và mắc vào xe. Cụ Lâm lui lại vài bước ngắm nghía cỗ xe và con ngựa rồi gật gù mãn nguyện:

- Khá lăm, khá lăm... Trông chẳng kém gì con Long mã vậy!

*

Khi chiếc xe thổ mộ của cụ Lâm vừa ra khỏi cổng, hai ông cháu Bình và Thảo đều không khỏi ngạc nhiên thấy ngoài phố bà con lối xóm đã tụ tập đủ mặt. Chẳng hiểu ông Mạnh đã loan tin ra sao mà hầu hết mọi người đều hay biết cụ Lâm vừa có con ngựa mới.

Chú Ba thợ giày, bà Huệ, Thím Bình, chú Sáu Năng thợ nhà in, vợ chồng bác Cai thợ hồ, và nhiều người khác nữa, đang đứng bàn tán cười nói, mừng rỡ cho cụ Lâm. Vừa thấy chiếc xe đi tới họ reo lên:

- Mừng cụ Lâm nhé!

- Chà, có ngựa chạy xe rồi. Mừng hén!

Cụ Lâm gì cương lại vui vẻ cảm ơn mọi người, thuật việc Bình kiếm được con ngựa này ra sao, và khoe những đức tính của con Phi Long mà cụ chỉ mới lờ mờ phỏng đoán.

Bỗng có tiếng nói ngắt ngang lời cụ Lâm:

- Xí, chỉ nói dóc. Con ngựa này chẳng đáng một xu nhỏ!

Chương 12

Cụ Lâm chau mày, đảo mắt kiểm xem ai đã dám ngắt ngang lời cụ. Cụ nhận ngay ra thằng Tân. Nó đứng sau mọi người, nghển cổ lên nhắc lại:

- Phải, con ngựa đó không đáng một xu!

Thằng Tân vừa mới gặp bác nó là ông Mạnh sáng nay. Chính nó đã nghe lóm được những lời bàn bạc của Bình và Thảo về con ngựa của ông Ánh và hai cha con nó đã xui ông Mạnh mua tranh để báo thù cụ Lâm. Không ngờ mua được rồi, ông Mạnh lại lợi dụng cơ hội để đổi lấy mảnh vườn mà ông hằng ao ước. Ông Mạnh tuy được lợi, nhưng cha con thằng Tân thấy con ngựa về tay cụ Lâm vẫn tỏ ý không bằng lòng. Chú Hai hàng thịt, cha thằng Tân, đã trách móc người anh rể:

- Cần gì bác phải đổi ngựa lấy mảnh vườn ấy. Cứ để vài tháng nữa, không có ngựa chạy xe xem lão ta có phải bán rẻ mảnh vườn ấy cho mình không! Ông cháu nó mặt đến nơi rồi mà.

Ông Mạnh, có lẽ để vui lòng chú Hai đã nói chống chế:

- Ồ, con ngựa đó có về lão ta cũng không ích gì. Ông Ánh bán lại cho tôi với giá rẻ mạt, chỉ tính theo cân thịt, thì chắc hẳn nó phải vô dụng rồi!

Nghe được những lời đó nên khi thằng Tân thấy mọi người trầm trầm khen ngợi con ngựa, liền chêm vào một câu cho bõ ghét.

Cụ Lâm quát thằng Tân:

- Mà biết gì mà chõ mồm vào?

Thằng Tân thủng thỉnh đáp:

- Sao tôi không biết! Ông Ánh bán cho bác tôi con ngựa này vì nó trở chứng rồi. Nó có bệnh...

- Bệnh gì?

Thằng Tân hơi cuống. Nó toan khai láo ra một bệnh, nhưng lại không biết giống ngựa thường mắc bệnh gì. Nhân nó bị bệnh suyễn, gặp những hôm thời tiết thay đổi, hơi thở của nó khò khè thật khó chịu nên nó đáp liều:

- Bệnh suyễn!

Không ngờ nghe thằng Tân nói, cụ Lâm tái mặt lại. Cụ là người rất rành về ngựa. Cụ biết một con ngựa đã mắc bệnh suyễn là kể như bỏ đi không làm gì được. Nó không thể chạy nổi một quãng ngắn vì hụt hơi. Nên cụ gặng thêm:

- Thiệt nó mắc bệnh suyễn không? Ai bảo với mà là nó mắc bệnh suyễn?

Thấy vẻ nao núng của cụ Lâm, thằng Tân thích chí trội thêm:

- Thiệt mà! Tôi đâu có nói láo, chính bác tôi nói thế!

Cụ Lâm trợn tròn đôi mắt:

- Thằng cha Mạnh lưu manh thật. Không lẽ tôi mất mảnh vườn để đổi lấy một con ngựa vô dụng hay sao?

Bình nói nhỏ với ông:

- Nội đừng có tin, nó nói láo đấy.

Mọi người lúc ấy đã vây quanh con ngựa, bàn tán xôn xao. Có tiếng bất bình nói:

- Không thể thế được. Họ đã lường gạt mình phải đi thưa chớ!

Bác Cai thợ hồ cũng tiếp lời:

- Vào địa vị tôi là cụ Lâm, tôi phải đi gặp ngay lão Mạnh hỏi cho ra ngô ra khoai mới được. Chứ bị ức thế này ai mà chịu nổi!

Bà Huệ danh đá phụ họa:

- Phải! Phải đi gặp cha Mạnh, và lôi cả thằng cháu hăn đến!

Cụ Lâm nghe mọi ý kiến, nhưng rồi cụ ra dấu xin ai nấy hãy bình tĩnh:

- Con ngựa này như bà con đều biết, tôi đã phải đem mảnh vườn của tôi ra đổi lấy nó. Để biết chắc tôi có bị người ta lường gạt hay là thằng Tân này nói láo, tốt hơn hết tôi tưởng nên cho nó chạy thử một vòng để biết thực hư rồi sẽ xử trí cho ra lẽ sau.

Nói đoạn, cụ Lâm giật dây cương. Đám người tán thành ngay ý kiến đó, mở lối cho xe chạy.

Thấy ông quẹo xe sang lối khác, Bình ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, sao nội không lên Sài Gòn?

Cụ Lâm đáp:

- Mình làm một vòng về quê chơi cháu ạ.

Nói đoạn cụ quát roi thúc giục con Phi Long tiến bước. Bình háo hức muốn được cầm cương, nên vờ nói:

- Tay nội bữa nay coi bộ khá rồi, không run mấy nữa.

Cụ Lâm biết thóp, mỉm cười bảo:

- Mà muốn cầm cương hả? Để nội thử qua cho biết con ngựa này ra sao rồi nội trao cương cho cháu.

Qua hết đường làng, xe rẽ lên hương lộ số 5. Đường này vắng vẻ hai bên có những cây gạo đứng thẳng tắp.

Con Phi Long nhịp bước rất đều.

Cụ Lâm không giấu nổi vẻ hân hoan:

- Các cháu coi, nó kiệu thật hay, và không thấy thở mạnh chút nào.

Con ngựa này chắc chắn không bị suyễn như thằng Tân nói. Nhưng để cho chắc ý, cho nó chạy phi thử coi. Đây nội nhường cương cho cháu. Nhớ cẩn thận nghe Bình!

Bình nhoẻn cười đỡ lấy dây cương với cây roi. Anh quát gió nghe “vút” một cái, và lập tức con Phi Long đổi bước kiệu sang phi. Bước phi của nó thật nhịp nhàng, vững chãi. Bốn vó nó đập... clắc, clắc, clắc, trên mặt đường, mỗi lúc một nhanh dần... nhanh đến nỗi Bình đâm hoảng:

- Sao nó chạy dữ thần vậy nội!

Nhưng cụ Lâm vỗ tay trên đùi trầm trồ:

- Hay! Chạy thế mới phải là ngựa chứ!

Thảo bám chặt vào thành xe, mặt hơi tái vì sợ. Còn Bình thấy vẻ hân hoan của ông nội nên cũng yên tâm, cười thích thú, trong lúc cụ Lâm cứ luôn miệng khen ngợi.

- Con ngựa này chạy hay thật!

Con hương lộ dài tít tắp như một giải lụa trải giữa những cánh đồng ngập nước, những nương vườn xanh ngắt bát ngát đến chân mây.

Cụ Lâm nhắc chừng Bình:

- Thôi chạy thử thế đủ rồi. Không nên làm cho ngựa mệt quá, cháu ạ.
Ta quay về là vừa.

Bình đang ham, cố nài:

- Thích quá! Cho cháu chạy thêm một quãng nữa đi nội!

Nhưng Bình vừa nói xong bỗng nghe có tiếng động cơ rú lên ở phía sau.

Thảo quay đầu nhìn thốt kêu:

- Ủa, ông Mạnh!

Cụ Lâm cũng nói:

- Ủ, thằng cha Mạnh thật. Nó phóng đi đâu vậy kìa?

Ông Mạnh gò mình trên chiếc xe gắn máy, phóng vượt qua chiếc xe thổ mộ, rồi thay vì đi thẳng, đột nhiên hãm lại đứng chắn ngang đường.

Bình phải ghì vội dây cương, con Phi Long choãi người ghì bốn cẳng lại, bốn móng sắt xiết xuống mặt đường kêu ken két mới tránh khỏi tai nạn.

Cụ Lâm nét mặt kinh hoàng đổi sang tức giận, giật lấy chiếc roi Bình cầm nơi tay và như tìm lại được sức lực hồi còn trai trẻ, nhảy phắt xuống đất. Cùng lúc ấy, ông Mạnh cũng đã dựng xe bên vệ cỏ, lôi ra tờ giấy, tờ giao kèo đổi ngựa...

Cụ Lâm hăm hè:

- Bộ chú điên hay sao chớ? Chú làm cái gì kỳ vậy? Một suýt nữa nếu không hãm kịp, thì chú gây ra tai nạn rồi.

- Cũng tại ông phóng chạy nên tôi mới phải đuổi theo ngăn lại. Hồi này tôi có nhắn thẳng Tân đến bảo với ông rằng việc đổi chác này chưa xong. Nhưng ông không nghe, ông phóng chạy. Chính ông điên chớ đâu phải tôi điên!

- Thế là thế nào? Hồi này tôi có gặp thẳng cháu của chú. Nó không nói những lời chú nói, mà còn mách rằng chú lừa tôi, đổi cho tôi con ngựa bị bệnh suyễn.

Ông Mạnh trợn mắt:

- Thằng khốn đó, rồi nó biết tay tôi.

Ngồi trên xe Bình thở dài bảo Thảo:

- Bình biết thằng Tân là một thằng chuyên môn đối trá. Nó lại gây thêm rắc rối gì nữa đây!

Ông Mạnh to tiếng tiếp:

- Bây giờ gặp ông đây tôi nói cho ông biết: tôi lấy lại con ngựa.

Cụ Lâm sững người, ngơ ngác nhìn ông Mạnh. Rồi cụ nhảy lại đứng trước đầu con Phi Long như để bảo vệ nó.

- Chú nói gì lạ vậy? Chú lấy có gì đòi lại con ngựa này? Thế còn miếng vườn của tôi thì sao?

- Vườn của ông vẫn đó. Còn con ngựa của tôi, ông cho nó chạy theo cái mường này, tôi sợ nó què mất. Mà cái giấy này – ông Mạnh chìa tấm giấy – đâu đã xong!

- Tại sao chưa xong?

- Chưa xong vì không hợp lệ. Tôi đã đem ra quận, nhưng người ta bảo phải có hai bên đương sự ký kết trước mặt quận và mỗi bên phải có hai người chứng mới xong. Trong khi chưa hợp thức giấy tờ, tôi không thể để ông hành hạ ngựa của tôi được.

Cụ Lâm đăm chiêu nhìn ông Mạnh, trầm giọng nói:

- Này chú Mạnh, tôi biết chú lừa bịp tôi khi đổi cho tôi con ngựa này, miếng vườn của tôi đáng giá gấp năm lần con Phi Long kia. Nhưng tôi đã ưng thuận rồi, mà một lời nói của tôi như đinh đóng cột. Tôi giữ con Phi Long vì tôi cũng mến nó rồi.

- Mặc kệ ông, tôi lấy lại con ngựa. Ông phải tháo nó ra khỏi xe cho tôi đem nó về.

Nói đoạn ông Mạnh nhét mảnh giấy vào túi, bước lại phía chiếc xe thổ mộ toan tháo dây cương.

Cụ Lâm lui lại, giơ ngọn roi điểm vào mặt ông Mạnh:

- Tôi nói cho chú hay, chú sờ vào con ngựa là không được với tôi nghe!

Ông Mạnh cũng không chịu thua, nhảy sấn tới giằng lấy cây roi. Cụ Lâm sấn tay áo quát:

- À, chú muốn ăn thua với tôi hả!

Thấy cuộc xô xát khó tránh khỏi, Bình nhảy vội xuống đất. Thảo sợ hãi ôm mặt khóc.

Cướp được roi, ông Mạnh giơ lên toan quất vào cụ Lâm... thì chợt có tiếng còi xe hơi vang lên inh ỏi.

Một chiếc tắc-xi sạch đến. Trên xe có những bàn tay thò ra xua, vẫy như ngăn cản như mừng gọi. Rồi người trên xe tông xuống, cười nói nhón nháo.

Thoạt nhìn đám người đó, Bình chợt nghe tim đập mạnh trong lồng ngực. Anh sửng sốt kêu:

- Thúy Liễu!

Bình tưởng đâu mình mơ ngủ! Nhưng không, Bình không nhầm vì cả Thảo cũng thốt lên mừng rỡ:

- Ban nhạc Hương Giang!

Ban nhạc Hương Giang lần này xuất hiện mới có hai người: Thúy Liễu và Việt Cường. Cùng ngồi xe với họ là hai khuôn mặt quan thuộc ở Ngã ba ông Tạ: chú Sáu nhà in và bà Huệ.

Cả bốn người đều xuống xe một lượt. Bà Huệ te tái chỉ cụ Lâm:

- Cụ ấy đó rồi! Cả lão Mạnh nữa!

Thúy Liễu tiến lại, nắm lấy hai tay cụ Lâm mừng rỡ:

- Chào cụ, chào hai em! May quá, chúng tôi đến kịp. Máy bà con ở Ngã ba ông Tạ có kể lại cho chúng tôi biết hết mọi chuyện.

Nàng quay lại phía ông Mạnh, đang đứng ngăn người bối rối, nói:

- Chắc ông là ông Mạnh? Tôi chưa được hân hạnh gặp ông, nhưng bà con ở Ngã ba ông Tạ đã cho tôi biết nhiều về ông rồi. Theo tôi ông xử sự như thế là không tốt ông ạ. Sao ông nỡ đòi lại con Phi Long của cụ Lâm? Đó, ông thấy chưa, tôi biết cả tên con ngựa này nữa mà!

Ông Mạnh sượng sùng nhìn Thúy Liễu. Nàng cất tiếng cười trong trẻo, rồi điềm đậm tiếp:

- Ông chẳng nên nhấn tâm lợi dụng tình cảnh của cụ Lâm để bắt bí cụ ấy như thế ông Mạnh ạ. Ai lại đòi chiếm cả miếng vườn của người ta để

đổi lấy một con ngựa bao giờ!

- Ồ, miếng vườn đó đáng gì đâu. Với lại, chuyện chưa xong, quận chưa chịu thị thực... và thằng cháu tôi nó lại...

- Thằng cháu ông nếu nó có lỗi, ông nên lôi cổ nó ra, đét cho nó ít chục roi. Nhưng thôi, tôi xin đề nghị với ông một điều. Mong ông nhận lời để khỏi bị lương tâm ám ảnh...

Ông Mạnh sừng cồ, cự lại:

- Tôi không khiến cô dạy khôn tôi. Tôi cũng chẳng mượn cô lo cho lương tâm tôi... Cô đừng có giở cái giọng đó...

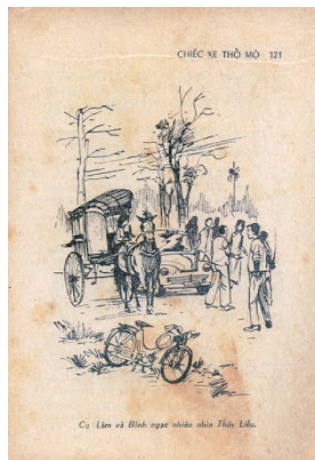
Nhưng Thúy Liễu rành rẽ tiếp:

- Nhân tiện có hai bà con đây – chỉ chú Sáu Nhà in và bà Huệ – làm chứng, tôi xin thay mặt cụ Lâm mua lại con ngựa này với giá gấp đôi ông đã mua. Như thế ông cũng lời lắm rồi. Còn miếng vườn của cụ Lâm thì trả lại cụ ấy.

Rồi không đợi ông Mạnh trả lời, Thúy Liễu bảo người anh trai của nàng:

- Anh Cường, lấy cho em năm ngàn đồng để trả tiền ngựa cho ông Mạnh.

Cụ Lâm và Bình kinh ngạc nhìn anh em Thúy Liễu, không hiểu được tại sao mới mấy hôm trước đây họ cạn hết tiền túi, mà bây giờ, lại có nhiều tiền đến thế...

Việt Cường mở bóp đếm năm xấp giấy bạc đưa cho ông Mạnh. Ông này lưỡng lự suy tính giây lát, rồi cầm lấy tiền cười nhạt:

- Thật, tôi cũng vì nể... mà nhận...

Vẫn với dáng điệu lanh lợi, bật thiệp, lần này Thúy Liễu hướng về cụ Lâm nói:

- Riêng về phần cụ, tôi cũng xin cụ vui lòng chấp thuận cho điều này: tôi biết ông Mạnh lâu nay vẫn ước ao có thêm ít thước vườn của cụ cho miếng đất của ông ấy hiện có thêm vuông vắn. Vậy xin cụ cũng nên xén ra chút đỉnh nhường lại ông ấy cho đẹp lòng cả đôi bên, khỏi có sự bất hoà nữa.

Cụ Lâm vui vẻ đáp:

- Dạ, tôi xin sẵn lòng nghe lời cô.

Thúy Liễu mừng rỡ reo:

- Đấy, ông Mạnh nghe rõ chưa. Cụ Lâm bằng lòng nhường đất cho ông rồi đó. Thế là êm đẹp cả nhé!

Nàng quay lại cụ Lâm tiếp:

- Việc đó xong rồi. Bây giờ phải kể đến chuyện của chúng tôi. Hôm đi nhờ xe cụ ra ga, chúng tôi thất vọng quá. Nhưng không ngờ tới đây lại gặp cái ông đã để ý đến chúng tôi lúc còn đứng chờ xe ở chợ Đũi.

Bình thốt nói:

- À, cái ông đeo kiếng trắng phải không cô?

- Đúng rồi em ạ! Ông ấy chính là ông Phạm Thanh, một ông bầu tên tuổi. Hôm đó ông nghe chị hát, liền theo ra ga và chụp hình ban Hương Giang đang ngồi trên xe thổ mộ của em.

- Em có thấy bức hình đó trên báo Tin Sớm.

- Và trên nhiều tờ khác nữa! Tóm lại, hôm đó chúng tôi đã tưởng lên tàu trở ra Trung... Ai ngờ mới tới sân ga thì ông Phạm Thanh đã chờ sẵn, điều đình ký với chúng tôi một giao kèo trình diễn đại nhạc hội dân ca tại rạp Thống Nhất.

Cả cụ Lâm lẫn Bình đều hân hoan:

- Rạp Thống Nhất! Nếu vậy là mãn nguyện quá rồi?

- Vâng, nhưng phải sang tháng sau mới có Đại Nhạc hội. Trong khi chờ đợi, ông Phạm Thanh sẽ tổ chức giới thiệu ban Hương Giang tại các rạp khác ở Đô Thành và các tỉnh lân cận.

Cụ Lâm xoa tay:

- Vậy còn tuyệt nữa!

- Nhưng đến khi sửa soạn thì chúng tôi lại quên mất địa chỉ của cụ. Hôm ở ga xe lửa vội quá chúng tôi lại quên khuấy đi mất, không biết nhét mảnh giấy ghi chỗ ở của cụ vào đâu! Mãi hôm nay mới hỏi thăm thấy nhà cụ. Thật hên cho chúng tôi quá.

Cụ Lâm cảm động cười xã giao:

- Mà cũng hên cho ông cháu tôi nữa.

Thúy Liễu tiếp:

- Thực tình chúng tôi cần đến cụ nhiều hơn. Trước hết là vấn đề cư ngụ. Chúng tôi muốn chọn một nơi yên tĩnh, khoáng khoáng để có thể luyện tập thêm. Sau nữa ông Phạm Thanh có buộc một điều trong giao kèo là mỗi lần trình diễn ở đâu, ban Hương Giang phải đi bằng xe thổ mộ tới, đúng như lúc ông khám phá ra chúng tôi và chụp hình giới thiệu với khán giả.

Chú Năm nhà in gật gù nói theo giọng nhà báo:

- Quả là một sáng kiến ngộ nghĩnh...

Thúy Liễu gật đầu:

- Vâng có thể nói là sáng kiến ấy sẽ làm chúng tôi nổi tiếng. Nhưng cụ Lâm, cụ có vui lòng giúp chúng tôi không?

Cụ Lâm sốt sắng đáp:

- Ồ, nếu được thế còn gì bằng!

Bình cũng hớn hờ nói:

- Như vậy em sẽ được theo đi khắp nơi mà ban nhạc Hương Giang trình diễn.

Thấy Thảo đứng tần ngần vì từ nãy không được nhắc đến, Thúy Liễu lại bên vuốt ve:

- Còn Thảo nữa, em có bằng lòng cho ban Hương Giang tạm trú ít ngày ở ngã ba ông Tạ không?

Thảo tươi nét mặt:

- Dạ có chứ. Thỉnh thoảng lúc nào rảnh, em sẽ sang chơi với cô, nghe cô hát! Nhưng còn hai anh kia nữa đâu cô Thúy Liễu nhỉ?

Bình trực nhớ ra:

- À, hai anh Mạnh Hùng và Dũng Cường...

Thúy Liễu nói:

- Hai anh ấy đang ngồi chờ trong vườn nhà em với đồng hành lý...

Cụ Lâm thúc giục:

- Nếu vậy xin mọi người lên xe, chúng ta hãy trở về thôi.

Bà Huệ cười toe toét:

- Ừ há! Về tiếp đón ban nhạc Hương Giang. Ở đây mọi việc xong xuôi cả rồi mà!

Bình nhảy lên xe thổ mộ cùng với anh em Thúy Liễu và Thảo. Con Phi Long nhẹ nhàng quay xe trở lại. Bình phờn phơ nhấp nhồm trên ghế, chiếc roi trên tay như đánh nhịp với tiếng vó ngựa gõ đều đặn trên mặt đường. Anh chúm môi huýt gió điệu sáo quen thuộc. Thảo mỉm cười, hài lòng thấy Bình vui, trong lúc Thúy Liễu nghe điệu sáo của Bình cũng cất giọng phụ họa:

- *Ngựa phi, ngựa phi đường xa...*

Trên kia, chiếc tắc-xi chở cụ Lâm ngồi với chú Sáu nhà in và bà Huệ lấp loáng dưới bóng những cây gạo đứng xếp hàng tăm nắng hai bên vệ cỏ.

Và, liền sau đó là chiếc xe gắn máy của ông Mạnh, động cơ nổ ròn như một chuỗi cười hân hoan.

BÍCH THỦY

(1966)

Phần 2

Chương 1

Bình bước lên cầu, đứng vịn tay trên lan can ngó về phía tả ngạn sông Đồng Nai. Tầm mắt của Bình bao gồm một khoảng trời đẹp như bức tranh thủy mặc, trong đó có những ruộng vườn xanh biếc, lơ thơ vài chòm xóm nằm dài ven bờ sông. Nền trời trong sáng điểm vài sợi mây trắng soi bóng trên giòng nước chảy lững lờ.

Bình vừa từ cái xóm ven sông đó đi lên. Anh dừng lại ở mạn cầu vừa để nghỉ chân, vừa để nhìn lại những mái lá ẩn hiện dưới vòm cây với nổi bồi hồi luyến tiếc trước khi từ giã quê ngoại.

Đã một tháng nay Bình về chơi nhà ngoại. Bà ngoại của Bình rất thương đứa cháu mồ côi, muốn lưu Bình ở lại lâu hơn nữa. Nhưng Bình chỉ cố nán được một tháng, rồi thoái thác xin bà cho trở về Saigon. Hình ảnh bà ngoại lợm khộm theo tiễn cháu ra ngoài cổng vườn và chống gậy đứng nhìn theo làm Bình bùi ngùi. Tình ngoại mang nhiều máu mẹ, vẫn dễ gây nhiều xúc cảm thiết tha êm ái. Bình tần ngần đứng lại trên cầu. Khóm vườn xanh lá bên giòng sông hiền hòa như muốn cầm chân Bình lại. Nhưng Bình biết anh không thể sống hoài ở đây với ngoại, với các cậu các dì được. Bình phải trở về Saigon, về Ngã ba ông Tạ. Anh sinh trưởng ở cái Ngã Ba này, bây giờ lớn rồi, dù có lưu luyến quê ngoại cũng không thể quen với công việc đồng áng được. Sinh hoạt của Bình là ở thành phố và Bình lớn lên ở Ngã ba ông Tạ, cho nên tương lai của Bình cũng ràng buộc vào khu ngoại ô đó.

Ngã Ba ông Tạ, cũng như Bình, trưởng thành theo thời gian đã thay đổi khác xưa. Cái ngã ba này trước đây vài ba năm, hồi Bình còn chạy xe thổ mộ với cụ Lâm chỉ là một xóm nhà thưa thớt với những đất vườn khoảng khoát, bây giờ đã trở thành phố xá ngang dọc. Sự thay đổi chóng vánh đó là do một biến cố lịch sử tạo nên: Cuộc di cư của đồng bào miền Bắc. Những bàn tay tháo vát của người di cư đã thay đổi bộ mặt và nếp sinh hoạt của cái ngã ba này thành một vùng ngoại ô sầm uất.

Thời gian qua, cùng với biến cố của thời cuộc kể trên, đời sống của Bình cũng thay đổi. Cụ Lâm không còn nữa. Cụ đã qua đời, êm ái nhắm

mắt giữa những bà con thân thuộc, trong số có thêm những khuôn mặt của các người bạn mới, được cụ tiếp đãi giúp đỡ khi họ mới di cư.

Sau cụ Lâm đến lượt bà ngoại của Thảo. Những người già thường rủ nhau về thế giới bên kia cho có bạn. Họ nhắm mắt từ già cõi đời một cách đột ngột, để lại tiếc thương cho con cháu. Bình, Thảo, lần lượt người khóc ngoại người khóc nội, và cùng trở nên đơn cô ở trên đời.

Ban nhạc Hương Giang nổi tiếng một dạo, rồi tan vì Thúy Liễu lấy chồng. Cô ca sĩ tài danh đó từ ngày bước lên xe hoa đã thôi không ca hát nữa, có chăng chỉ để vui riêng cho chồng con mà thôi...

Những kỷ niệm đó lướt qua trí óc Bình, triền miên như giòng sông quê ngoại đang lặng lẽ trôi dưới chân cầu. Bình thấy tiếc thời kỳ xa xưa đó, thời còn trẻ dại sống bên ông nội. Bây giờ thì Bình cũng như Thảo tuy chưa đứa nào tới tuổi trưởng thành – Bình mới 17 và Thảo 16 – nhưng hoàn cảnh đã ném họ vào cuộc đời rồi, phải tự mưu sinh lấy, phải làm chủ lấy đời mình.

Nghĩ đến Thảo, cô bạn gái hiền dịu trung thành thuở nhỏ, Bình thấy thêm phấn chấn. Anh hít một hơi dài không khí trong lành của quê ngoại, như muốn thu thêm sinh lực vào mạch sống, rồi hăng hái vượt sang đầu cầu bên kia.

Bình nóng lòng trở về Ngã ba ông Tạ. Đã một tháng nay Bình chưa gặp Thảo. Cô bé từ ngày mất ngoại đã về ở với một người chú mở tiệm giặt ủi và phụ giúp vào công việc của gia đình chú, không được mấy lúc thanh thoi như khi còn ở với bà ngoại. Hai đứa tuy không còn nhiều thì giờ rảnh rỗi để gặp nhau thường xuyên, nhưng vẫn thăm nom an ủi nhau khi có dịp.

Đầu cầu bên này là bến xe, một thứ bến tạm nghỉ của hai chiều xuôi ngược. Bình đi lại bến chờ đáp xe về Saigon. Bến còn vắng, vì các xe trên Đà-lạt chưa xuống. Vài chiếc xe từ Saigon lên chỉ ghé lại ít phút nhặt thêm hành khách rồi đi luôn. Thấy còn rộng thì giờ Bình lững thững dạo một vòng quanh bến. Ngang qua một gốc cây gần mạn cầu Bình chợt thấy có đứa bé vào khoảng một hai tuổi đang ngồi nghịch đất và tiếng gọi yếu ớt từ dưới chân cầu vẳng lên:

- Hạnh!

Nghe tiếng gọi đứa nhỏ ngẩng đầu lên, thấy Bình nó sợ hãi òa khóc. Dưới chân cầu, một người đàn bà yếu ớt, bệnh hoạn đang nằm co quắp, trên tay còn cầm một chiếc tã lót ướt sũng nước mà có lẽ bà ta vừa đem xuống ven sông để giặt. Nhìn người thiếu phụ, Bình cũng biết là bà ta sắp chết. Hình như người đàn bà đau ốm đã lâu ngày, thêm đói khổ hành hạ nên chút sinh lực còn lại không chống chọi nổi với sương gió đang sắp tàn lụi đi. Bình đã từng được chứng kiến bao cảnh hấp hối rồi. Từ ba má Bình, đến ông nội và cả con ngựa Long mã nữa, nên khi thấy đôi mắt của người đàn bà đại đi, đôi bàn tay run run quờ quạng, anh vội chạy xuống cúi hỏi:

- Bà làm sao?

Người đàn bà mấp má đôi môi:

- Tôi chết mất... Làm ơn nuôi hộ con gái tôi... Tên nó là Hạnh... Tôi nghiệp!...

Chỉ nói được bấy nhiêu, người đàn bà đờ ra, thều thào gọi:

- Con ơi! Hạnh ơi!...

Bình chạy lại gốc cây nhắc bổng bé Hạnh lên. Nhưng khi đem nó tới bên mẹ nó thì bà ta đã tắt thở.

Bình tái người ôm chặt lấy bé Hạnh. Anh leo lên vệ đường và không nghĩ ngợi anh cắm cổ chạy như ma đuổi. Bình muốn đi báo cho người cảnh binh gác ở đầu cầu rõ. Nhưng chạy gần tới nơi anh lại đổi ý. Giọng khẩn thiết của người đàn bà xấu số như còn van nài bên tai:

- Làm ơn nuôi hộ con gái tôi... Con ơi! Hạnh ơi...

Bình đặt bé Hạnh xuống vệ cỏ, ngồi xuống cạnh nó để suy nghĩ. Bé Hạnh ngồi yên chăm chăm nhìn vào mặt người bảo vệ nó. Thực tình khuôn mặt xương xương với đôi vai gầy và quần áo xốc xếch của Bình nom chẳng có vẻ gì là hấp dẫn cả. Nhưng trong đôi mắt mở rộng của Bình ánh ngời sự hiền từ, đại lượng khiến bé Hạnh cảm thấy yên tâm, chìa tay đòi bế.

Đôi bàn tay bé bỏng của Hạnh với dáng điệu thơ ngây của nó làm Bình thấy ghen ngào. Anh đỡ lấy nó, nghĩ đến người mẹ khốn khổ của nó đã từ giã nó để bước vào cõi chết. Tình cảnh của bé Hạnh thật bi thảm,

khiến Bình nhớ đến thời thơ ấu của chính mình. Anh cũng là một trẻ mồ côi. Nhưng còn tốt phước được ông nội săn sóc cho tới khi khôn lớn, còn bé Hạnh mới bằng này tuổi đầu đã mất hết cả. Định mệnh đưa đưa bé tới với Bình, thật là trở trêu. Bồng bé Hạnh trên tay anh không biết phải tính sao bây giờ.

Được bồng, bé Hạnh rúc vào ngực Bình. Nhưng có lẽ không tìm thấy hơi sữa mẹ, bé méo sệch miệng khóc. Bình dỗ dành nó, và anh cũng quyết định luôn:

- Im đi mà. Để rồi anh lo cho cưng!...

Vừa lúc ấy mấy chiếc xe hàng từ bên kia cầu chạy sang, đảo vào bến đón khách. Bình ôm bé Hạnh chọn một xe ít người leo lên. Ngồi yên chỗ anh kín đáo đưa mắt nhìn về phía chân cầu. Một người đàn bà quấy đôi thùng đang đi xuống ven sông. Bình yên lòng vì biết rằng xác người đàn bà xấu số kia sẽ được phát giác và được chôn cất tử tế. Anh thở dài thầm nói với vong linh người quá cố:

- Thế cũng xong! Tôi sẽ chăm sóc cho bé Hạnh... và nhận nó làm em, như lời bà trăng trối. Nhưng xin phù hộ cho chúng tôi...

*

Khi quyết định nhận nuôi bé Hạnh, Bình chỉ nghe theo tiếng nói của lương tri, chớ không nghĩ đến những phiền phức cho một anh con trai vụng về phải nuôi nấng một đứa trẻ.

Bé Hạnh đã làm Bình lúng túng ngay từ lúc ngồi trên xe. Suốt lộ trình nó cứ khóc đòi bú. Mới đầu Bình đánh lừa nó bằng cách nhét ngón tay vào miệng nó. Bé mút chùn chụt, rồi thấy không có gì nó nhả ra khóc ré lên, làm mấy bà hành khách cùng chuyến xe hoài nghi nhìn Bình. Một người hỏi:

- Em cậu đấy à?

Bình phải làm bộ tỉnh táo đáp:

- Dạ.

- Con nhỏ mới độ hai tuổi chứ mấy. Nó đói đấy mà.

- Dạ cũng sắp tới bữa của nó rồi.

- Sao không cho nó ăn đi?

Bình ngồi yên, sượng trân cả người và bực mình không muốn nói năng gì hết. Cũng may bé Hạnh khóc mệt rồi ngủ. Yên được một lát, Bình bỗng cảm thấy một giòng nước âm ỉm chảy xuôi theo ống quần. Thì ra bé Hạnh "tè dầm"! Bực quá Bình chỉ muốn vứt nó đi. Anh đâm ra hối hận, bỗng dưng gánh lấy trách nhiệm vào người. Nhưng nhìn gương mặt thơ dại của nó đang yên tâm say ngủ, anh lại thấy thương hại. Bình cắn chặt môi, ngồi yên chịu đựng cho tới khi xe đến Saigon.

Chương 2

Chân tay Bình mỗi rời khi về tới Ngã ba ông Tạ. Phố xá nhộn nhịp và không khí hầm hập của ngày đầu mùa mưa càng làm anh mệt thêm, nhất là trên tay còn phải bồng bé Hạnh.

Bình xô cửa bước vào nhà, thở phào nhẹ nhõm. Căn nhà của cụ Lâm khi xưa, nay là nhà của Bình, đã thay đổi khác trước nhiều. Vườn tược rộng rãi lúc trước nay đã nhường chỗ cho những căn nhà mới sát vách nhau. Bình đặt bé Hạnh xuống đất, ngơ ngác nhìn quanh:

- Ủa, bác Cả đi đâu rồi?

Từ ngày cụ Lâm mất, Bình vẫn lưu bác Cả ở lại phía nhà ngoài. Bình chỉ giữ có phòng bên trong để ở thôi. Ông Cả là một phế binh người miền Bắc di cư vào đây có một mình. Ông không có vợ con gì cả, và tuy chân trái ông bị tật do một viên đạn làm gãy xương khiến ông đi hơi khập khiễng ông vẫn còn sinh sống được bằng đôi tay tháo vát.

Chợt có tiếng cười ròn từ bên ngoài vào:

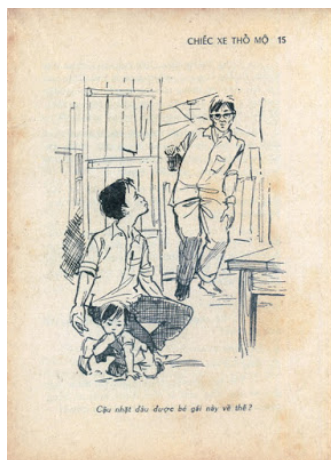
- Bình đã về đây à? Gớm đi biệt cả tháng làm tao nhớ quá. Mà này, đứa nhỏ nào kia?

Bình quay lại, mừng rỡ thấy ông Cả:

- Dạ, cháu mới về đây! Bác vẫn mạnh giỏi chớ?

Ông Cả tiến lại gần bé Hạnh, đang bò lồm ngồm dưới đất vui vẻ hỏi:

- Cậu nhật đâu được bé gái này về thế? Hình như nó đang đói Bình ạ.

- Vâng, bác có gì cho nó ăn không?

- Biết cho nó ăn gì bây giờ! Tuổi nó chưa ăn được cơm, phải cho ăn bột hay ăn sữa.

- Nhà có bột gì không bác?

- Không. Mà phải bột gạo mới được.

- Còn sữa?

Ông Cả cười:

- Cũng không nữa. Hồi ông nội cháu còn thỉnh thoảng ông mới uống một ly sữa. Chứ còn tao với mày, bộ không có răng hay bị đau dạ dày sao mà có tích sẵn sữa trong nhà? Nhưng thôi, để bác chạy ra quán mua tạm cho nó một ly đã.

Bé Hạnh uống ly sữa ông Hai đem về một cách ngon lành. Nó nê rồi nó lăn ra ngủ. Bình đặt nó lên giường, rồi thuật cho ông Cả rõ trường hợp của bé Hạnh. Anh kết luận:

- Cháu cũng chả hiểu tại sao cháu lại làm thế. Nhưng bây giờ thì việc đã rồi. Cháu đã đem bé Hạnh về đây...

Ông Cả phác một cử chỉ mà Bình không đoán được ý nghĩa. Nhưng cứ nhìn những vết nhăn ở đuôi mắt và nụ cười nhếch mép trên gương mặt đôn hậu của ông, Bình cũng biết ông tán đồng hành động của mình.

Ông Cả nói:

- Ủ thì cũng phải vậy chớ sao. Mà cậu đã tính gì chưa?

- Tính gì bác?

Ông Cả chỉ vào bé Hạnh:

- Thì tính chuyện thiết thực. Có thêm con nhỏ đó cậu cũng phải lo chớ. Định nuôi nó bằng nước lã hay sao. Cậu đã có việc gì làm chưa?

- Dạ chưa, cháu mới về tới nhà mà bác. Nhưng cháu chắc cũng không khó. Cháu sẽ nhờ các bạn cháu tìm hộ.

Đôi mắt Bình tối lại khi nghĩ đến vấn đề sinh kế. Ngày cụ Lâm mất, Bình đã bán chiếc xe thổ mộ và con ngựa đi rồi. Bán để lo ma chay cho ông. Bình cũng không ham cái nghề đó nữa. Bây giờ Bình làm đủ mọi việc, tới đâu hay đó, miễn có đủ cơm ăn áo mặc. Nay lại có thêm bé Hạnh nữa nên anh cũng hơi lo.

Thấy Bình có vẻ đăm chiêu lại thỉnh thoảng liếc nhìn bé Hạnh đang nằm ngủ, ông Cả cười nói:

- Nói vậy chứ Trời sinh voi sinh cỏ! Ông Trời ông ấy đã run rủi cho con nhỏ này gặp cậu thì bác cháu mình lo cho nó. Nó không có mẹ, nhưng từ nay nó có một người bố và một người anh. Cậu chịu không?

Lời nói của ông Cả làm Bình như trút đi một gánh nặng. Anh cười toét miệng:

- Dạ như vậy được lắm.

Ông Cả cũng cười, bước lại chỗ bé Hạnh nằm ngủ, vuốt ve mái tóc mềm mại của nó, và ông nhận thấy sự hiện diện của bé Hạnh làm cho căn nhà có vẻ tươi sáng ấm cúng thêm lên.

*

Khi bé Hạnh thức dậy nó được ông Cả lẫn Bình chuyền tay bế và bảo nhau tắm rửa cho nó. Bình múc đầy chậu nước, thả bé Hạnh ngồi vào. Con bé mới đầu còn vùng vẫy khóc oe oe, nhưng sau lại thích thú mắt môi đập nước tung toé cả vào hai bác cháu. Bình vụng về kỳ cọ cho nó, và cứ lúng túng xoay quanh chậu nước. Anh thở dài bảo ông Cả:

- Người nó nhỏ xíu và mềm oặt, khó tắm rửa quá bác à.

- Ấy, con nít xương nó như xương gà. Cậu cẩn thận kéo tuột tay làm ngã nó đấy nhé.

Tắm cho bé Hạnh xong thì cả hai bác cháu cũng đều ướt rượt, mà nền nhà cũng lênh láng nước. Đến khi nhắc nó ra khỏi chậu, ông Cả mới vỗ trán cười khi:

- Chết cha rồi! Quần áo đâu cho nó mặc đây? Không lẽ mặc lại chiếc áo bẩn của nó.

Bình cũng sửng người ra:

- Ủ hế!

Anh chạy vào trong buồng kiểm được chiếc áo thun của anh đem ra:

- Cho nó mặc đờ cái này được không bác?

Ông Cả gật đầu:

- Tạm vậy. Nhưng phải buộc cao hai cái quai lên!

Bé Hạnh được tròng chiếc áo thun vào người. Ông Cả và Bình cười ngặt nghẽo vì nom nó buồn cười quá. Chiếc áo thông thướt chùm kín cả chân. Bình trao bé Hạnh cho ông Cả nói:

- Để cháu đi mua cho nó hộp sữa.
- Có tiền chưa?
- Dạ còn! Chắc đủ mua.
- Kiểm sữa hiệu con chim ấy nhé. Nghe mấy bà nuôi con bảo sữa ấy tốt.

Bình hấp tấp ra cửa. Anh không khỏi cười thầm về ông Cả và mình đang chơi cái trò nuôi trẻ, cũng hí hửng, chăm bẵm như mấy đứa nhỏ chơi búp bê vậy.

Ra khỏi nhà được mấy bước, Bình chạm trán với Huệ, con gái lớn của Chú Sáu Năng, đang đứng hóng ở trước cửa – Huệ vẫn có cảm tình với Bình, nhưng Bình lại không ưa Huệ. Anh ghét mớ tóc bù xù, đôi má bánh đúc, và tính nết tò mò hay mách lẻo của Huệ.

Mới thấy Bình, Huệ đã đon đả:

- Ủa, Anh Bình. Anh mới về đó hả?

Bình rảo bước đáp cộc lốc:

- Ừ.
- Anh đi đâu gấp thế?
- Mua sữa!

Huệ nói vói theo:

- Không tiệm nào còn sữa bán cho anh đâu. Anh có đi mỗi căng cũng không mua được.

Bình ngưng lại lưỡng lự, và Huệ thừa dịp chạy đến gần.

- Anh cần mua sữa thật à?

Bình cúi kính nhìn Huệ nhưng cũng miễn cưỡng đáp:

- Ừ. Biết đâu có bán không?
- Tụi gian thương cho người đi vét sạch hết rồi. Nhưng nếu anh cần thì Huệ kiếm cho.

Bình móc túi lấy tiền:

- Nếu vậy, mua hộ cho một hộp đi.

Huệ sảng sái chạy đi, và chỉ một lát sau đã cầm hộp sữa trở lại:

- Em phải chuộc lại cửa cô em đấy. Anh mua sữa làm gì? Chắc anh nuôi mèo phải không?

Bình quay đi không trả lời. Huệ đành cho rằng Bình xin được con mèo ở quê lên, cần phải cho nó ăn sữa.

Thế là Huệ chạy ngay lại tiệm giặt ủi tìm Thảo, vừa gặp lúc Thảo xách giỏ đi ra.

Huệ te tái:

- Này, Thảo ơi...

Thảo nhìn Huệ với ánh mắt diều cọt. Đã lâu Thảo không gặp Bình, nên cô đứng lại nghe chuyện Huệ cho đỡ buồn.

- Thảo biết không...

- Thì có chuyện gì nói đại đi mà. Bộ mày mới khám phá ra một thứ thuốc xịt tóc, hay mới mua được con gà ba chân?

Huệ không để ý đến lời châm chọc của Thảo:

- Đố mày biết tao vừa gặp ai đấy. Đoán được tao cho là giỏi!

Dĩ nhiên Thảo nghĩ ngay đến Bình. Nhưng Thảo biết Bình đang ở dưới quê ngoại, nên cau mày bảo:

- Tao biết mày gặp ai mà đoán?

Huệ nhìn thẳng vào mắt Thảo để xem phản ứng:

- Anh Bình đó!

Thảo đỏ mặt:

- Mày nói láo. Anh ấy ở dưới quê cơ mà.

- Nhưng tao mới gặp anh ấy tức thời đây. Anh ấy nhờ tao mua sữa về cho mèo ăn.

- Hả? Anh Bình nuôi mèo hồi nào. Mày chỉ bày đặt!

Huệ cười khẩy:

- Mày nổi nóng rồi! Tại hăn về mà không cho mày hay, lại gặp tao trước chớ gì!

Thảo không dẫn được tức giận, nhổ nước bọt xuống đất tỏ vẻ khinh bỉ rồi bỏ đi. Huệ cười mãn nguyện:

- Hăn đã về đây, mà hăn đâu có thèm hỏi han gì đến mày đâu!

Thảo rảo bước cho kịp thời gian đã mất, chiếc giỏ xách vụng vãng nơi tay. Cô nghiêng răng:

- Con qui chỉ nói láo. Nhất định là anh Bình chưa về!

Nhưng dù Thảo cố ý tin rằng Bình chưa về, cô vẫn không khỏi nghi ngờ.

Để biết rõ thực hư, sau khi lo xong công việc, Thảo vòng đến phố Bình ở. Nàng nhận thấy cửa sổ phòng Bình mở rộng, và chậu lan Thảo tặng Bình được đặt trên khung gỗ.

Thảo thầm nghĩ: "Anh ấy đã về thật" và đôi mắt huyền của Thảo chớp chớp cho khỏi trào lệ ra.

Buồn rầu Thảo quay trở về. Trước khi tạm biệt, Bình đã hứa khi ở quê lên sẽ đến thăm Thảo ngay. Vậy mà chẳng biết sao Bình lại lánh mặt. Chắc là Bình không còn nhớ đến Thảo, không coi Thảo ra gì nữa rồi.

Càng nghĩ, Thảo càng uất hận. Nàng nghẹn ngào lắm bẫm:

- Tức thật...

Và nàng tự nhủ thầm:

- Từ nay trở đi nhất định không thèm gặp Bình nữa!

Chương 3

Mấy ngày đầu ở quê ngoại lên, Bình không rảnh được phút nào đến thăm Thảo. Anh vừa phải lo kiếm việc làm, vừa phải săn sóc bé Hạnh.

Ông Cả cũng bận vào việc của ông. Ông biết nghề thợ mộc, chuyên đóng các thứ vật dụng như bàn ghế, giường, tủ v.v... Những lúc Bình vắng nhà bé Hạnh quanh quẩn gần chỗ ông làm việc, chơi với những mẫu gỗ vụn hoặc những miếng vỏ bào.

Còn Bình, tuy ở Ngã ba ông Tạ không thiếu gì việc nhưng anh không thích làm gàn ở nhà, vì cảm thấy mất tự do và còn bức mình với sự tò mò thọc mạch của Huệ. Đáng nhẽ Bình làm ngay cho chú Sáu Năng. Chú mới lập một nhà in nho nhỏ chuyên in nhãn hàng, toa thuốc đang cần người. Nhưng nghĩ lúc bị Huệ theo đuổi quấy rầy, anh đành từ chối để vào làm tại một lò đúc nhôm bên Khánh Hội.

Đường đi làm đã xa, công việc trong xưởng khá vất vả, song nghĩ đến bé Hạnh, đến món tiền sữa, tiền quần áo của nó, Bình lại cố gắng.

Chiều thứ bảy cuối tuần, Bình lãnh lương, hí hửng nhét tiền vào túi phóng vội về nhà. Bé Hạnh nằm ngủ trên bộ ván. Ông Cả đi đâu vắng và bên vách ngang chỗ bé Hạnh nằm có ghim một mảnh giấy:

"Bé Hạnh mới ngủ. Nhớ về nhà ăn cơm chiều."

Bình với ông Cả tuy sống chung nhưng không cùng ăn với nhau. Buổi trưa Bình ở lại xưởng làm, ăn uống qua quýt bằng một ổ bánh mì, hoặc cơm đĩa ngoài quán. Cả hai đều tự do không làm phiền nhau. Nhưng hôm nay đặc biệt ông Cả đã dặn ăn cơm ở nhà, Bình thấy cũng nên làm vui lòng ông bạn già. Anh chạy ra chợ mua một mớ lòng lợn, vì anh biết ông Cả rất thích món này.

Bữa cơm chiều có vẻ thịnh soạn và ấm cúng. Ông Cả nấu một nồi thịt bò kho thơm phức, thêm đĩa lòng của Bình và vài đồng rượu để bác cháu đưa cay với nhau.

Ăn xong Bình phấn khởi nói:

- Cháu vừa mới lãnh lương nên tính chạy ra phố mua sắm qua loa cho bé Hạnh.

Ông Cả nheo mắt cười:

- Cậu định mua những gì?

- Dạ, kiếm cho nó vài cái áo cái quần để nó thay đổi. Bác đi với cháu nhé?

- Rồi ai trông Bé Hạnh? Bỏ nó một mình ở nhà sao được!

- Ủ ờnhi!

- Với lại bác còn phải đóng cho xong cái tủ của người ta. Cậu liệu lấy một mình cũng được chứ gì.

Bình thấy ngại, nhưng rồi chợt nhớ đến Thảo, mặt anh tươi ngay lên. Anh định đến rủ Thảo cùng đi để nhờ mua hộ. Vừa đi Bình vừa huýt sáo, thầm nghĩ:

- Mong rằng Thảo có nhà và đừng giận mình tới thăm trễ.

Trước khi bước vào tiệm giặt ủi, Bình kéo lại vạt áo và móc túi lấy lược chải qua mái tóc. Trong tiệm chỉ có mình người thím của Thảo. Bà ta tiếp Bình không niềm nở lắm, lạnh nhạt bảo:

- Hồng biết nó đi đâu, và bao giờ nó về nữa.

Bình thất vọng gặng hỏi:

- Thảo có nhắn gì cháu không?

Bà thím đáp cụt ngùn:

- Không.

Bình toan nổi cáu, nhưng nghĩ rằng Thảo sẽ phải gánh chịu hậu quả, nên anh nén lòng cúi chào đi ra.

Cụt hứng, Bình chán nản thả bước vào một cửa hàng tạp hóa. Thiếu Thảo lúc này Bình thấy bơ vơ lạ. Anh như lạc hướng giữa những món hàng bày bán, và rụt rè trước tủ hàng quần áo trẻ con, tưởng như bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về phía mình. Một cô bán hàng tiến đến:

- Anh mua gì?

Bình chỉ vào một mẫu áo bày trong tủ kính.

Cô gái ranh mãnh hỏi:

- Áo trẻ con hả, cỡ bao lớn?

- Chùng hơn một tuổi. "Nó" cao tới bắp vế của tôi.

Cô bán hàng che tay cười:

- À, vậy thì lấy áo số 3 là vừa. Anh cần gì nữa không?

Bình không muốn ai cười và chế riễu mình cả, lạnh lùng dẫn mạnh:

- Còn, cho tôi mấy cái quần nịt cùng số ấy nữa.

Khi trả tiền và nhận gói hàng xong, Bình bỗng cảm thấy hãnh diện, hết cả ngượng ngập. Để tỏ ra mình đang hoang, anh đến bên quầy bán các thứ mỹ phẩm chọn mua cho Thảo một ống kem đánh răng:

- Đã lâu mình chưa có gì để tặng Thảo. Răng Thảo lại trắng, đều, có thứ kem này chắc cô ta ưng ý lắm.

Rất vừa ý về sự lựa chọn của mình, Bình phấn khởi quay trở lại tiệm giặt ủi tìm Thảo, lòng tự nhủ:

- Nếu Thảo chưa về, mình sẽ gửi lại gói quà để Thảo biết mình đã ở quê lên.

Nhưng lần này Thảo có nhà, và may hơn nữa lại chỉ có một mình trong tiệm. Bình gõ nhẹ vào cửa:

- Mạnh giỏi chứ Thảo?

Thảo đang đứng ủi, giặt mình ngừng lên, sắc mặt bỗng nhiên bừng đỏ. Đôi mắt của Thảo thoáng nhìn Bình với ánh giận hờn, rồi cúi ngay xuống. Cô đứng lặng câm như mãi chăm chú vào công việc không nghe thấy lời chào hỏi mừng rỡ của Bình. Thái độ của Thảo khiến Bình lúng túng.

- Thảo giận Bình đấy à! Chắc tại...

Thảo vùng vằng:

- Chẳng tại sao cả. Và tôi cũng không giận gì ai hết.

- Thảo!

- Tôi không muốn gặp anh nữa.

- Thảo hãy nghe Bình nói đã nào.

- Tôi không cần nghe!

Đến lượt Bình đỏ mặt:

- Thực hả, không muốn gặp tôi nữa hén!

- Tôi ghét anh lắm. Anh về đi.

Bình bốc giận, run cả giọng:

- À được. Đã thế tôi về.

Anh bước ra đi thẳng không nói lời gì nữa.

Thảo nhắm mắt lại, lẩm bẩm:

- Thế là xong!

Cô chạy vào nhà trong leo lên gác xép, nơi ở riêng của mình, giật mạnh tấm hình của Bình treo trên vách xuống ném vào ngăn kéo bàn.

Nước mắt Thảo ứa ra, cùng với nỗi buồn mênh mang pha trộn thứ cảm giác vừa uất hận vừa nuối tiếc.

*

Trở ra đường, Bình nhún vai lẩm bẩm:

- Cái thứ người gì kỳ cục! Mới trẻ tới "trình diện" đã làm mặt giận rồi. Mà sao Thảo hay được mình đã về nhỉ? Chẳng biết giận lấy độ bao lâu đây? Ồ, chắc chỉ vài ngày thôi chớ gì.

Tuy nghĩ vậy, nhưng trong thâm tâm Bình áy náy không yên. Thảo giữ một vai trò quan trọng trong đời Bình. Từ nhỏ hai đứa đã thân nhau, quyến luyến nhau như hai anh em. Bây giờ, đối với Bình, Thảo là nguồn an ủi độc nhất.

Anh thầm bảo:

- Mình sẽ viết cho Thảo mấy chữ để Thảo hiểu và đừng giận nữa.

Trước khi về nhà Bình tạt vào hiệu sách, mua một tập giấy, định đến tối yên vắng sẽ viết cho Thảo. Sau đó Bình tính nhẩm số tiền còn lại. Anh vỗ túi:

- Thôi, tiêu pha thế này đủ rồi. Còn phải để dành xài cho tới tuần lương sau, kéo có bữa nhịn đói thì khổ!

Bé Hạnh đón Bình với những tiếng reo cười làm anh tạm quên nỗi buồn về Thảo. Anh mở gói quần áo ra:

- Nào, để anh mặc áo mới cho cưng nghe. Coi anh mua có đẹp không này?

Ông Cả ngừng việc, đứng ngắm bé Hạnh mặc áo mới mỉm cười khen:

- Chà, con nhỏ có áo mới nom xinh tề.

- Cháu tính sắm sửa dần cho nó có đủ quần áo thay hằng ngày. Trong buồng cháu có một cái thùng gỗ, bác sửa cho nó làm cái tủ đựng nhé.

- Dễ mà, đem ra đây tao làm ngay cho.

Trong lúc ông Cả bận biến chế cái thùng gỗ thành tủ chứa đồ cho bé Hạnh, Bình bồng bé vào buồng riêng cho nó chơi. Anh mở cánh cửa sổ nhìn ra một mặt phố có những mái nhà cái cao cái thấp đang úa vàng dưới ánh hoàng hôn. Những mái nhà này đối với Bình là hình bóng của thời quá khứ, có cái lợp ngói màu đỏ đã xanh rêu, có cái mọc cỏ trên máng xối, già nua cũ kỹ giữa những mái tôn, mái phíp mới được dựng lên. Bình bỗng nhớ đến lớp người đã khuất, đến cụ Lâm, đến bà ngoại Thảo, rồi đến lớp người hiện tại đang góp sức biến đổi bộ mặt của Ngã ba ông Tạ.

Bé Hạnh bò đến chân Bình đập đập vào ống quần của anh. Bình cúi xuống xoa đầu nó:

- Bé ngoan nhé. Rồi anh sẽ làm việc nuôi bé. Bé sẽ có quần áo đẹp mặc và khi nào bé lớn anh đưa bé đi chơi sở thú.

Nói với bé Hạnh, Bình lại nhớ ngay đến Thảo. Anh bỏ bé Hạnh đó, ra bàn lấy giấy viết thư cho Thảo.

Viết lách đối với Bình là một việc khó nhọc. Anh hơi bút, dậm chân mấy lượt mới viết được mấy dòng. Thư Bình viết như sau:

Thảo mếu

Bình biết là Thảo giận Bình, vì bữa ở quê lên Bình đã không lại thăm Thảo ngay. Tại Bình có việc bận quá. Bình muốn kể cho Thảo nghe hết mọi chuyện. Vậy Thảo trả lời cho Bình nhé.

BÌNH

Viết xong, Bình ngừng đầu lên bỗng nhìn mặt kêu trời! Bé Hạnh vớ được ống kem đánh răng dành cho Thảo nghịch làm sao mà dính be bét cùng người.

Bình vội giăng lấy thì ống kem đã bị rách nát, nên nhìn nhó:

- Khổ quá, mày làm hại tao rồi!

Lau chùi cho bé Hạnh xong. Bình cầm vỏ ống kem rách ném ra đường mà lòng thấy xót xa. Anh than:

- Thật uổng quá, Thảo ơi!

*

Lá thư của Bình không có hồi âm. Bình không biết Thảo nghĩ ra sao, chỉ giận sơ sơ hay ghét mình thực sự, nên tuy muốn gặp Thảo mà Bình ngại ngần không dám lại tiệm giặt. Tuy không đến, Bình vẫn giữ trọn vẹn cảm tình đối với Thảo, mong được trò chuyện cởi mở với cô bạn gái.

Hôm sau sáng chúa nhật, trời thật đẹp. Bình nghĩ đến buổi vui chơi với chúng bạn ngoài bãi đá bóng mà thấy ngứa ngáy cả chân tay. Nhưng hôm nay lại là phiên Bình phải giữ bé Hạnh. Ngày thường trong tuần, ông Cả đã phải giữ nó rồi. Chẳng lẽ ngày chủ nhật, Bình được nghỉ ở nhà, lại không trông đỡ cho ông rảnh rang nghỉ ngơi đôi chút. Bé Hạnh đang chập chững tập đi. Nó ngã luôn, mỗi lần ngã lại òa lên khóc, nên chặn nó quả là mệt.

Thấy Bình cứ quanh ra quanh vào, ông Cả hất hàm hỏi:

- Trời tốt thế này, không đi chơi à Bình?

- Dạ không. Bác đi đâu không?

- Chân tao khập khểnh thế này, đi đâu cũng ngại, chỉ thích ở nhà. Cậu có muốn đi chơi cứ đi. Để con Hạnh đấy, bác trông cho.

- Nhưng bác đã phải coi nó cả tuần rồi. Bữa nay đến lượt cháu coi đỡ cho bác.

- Thôi, cứ đi mà chơi với các bạn. Bác ở không cũng buồn, để bác hủ hủ với nó cho vui.

Ông Cả nói thật tình. Hơn bốn mươi tuổi đầu, vì cái tật ở chân, ông mới phải sống quanh quẩn một chỗ. Trước kia trong đời quân ngũ, ông đã không tính chuyện lập gia đình chỉ mãi vui với cuộc sống tập thể. Bây giờ ở chung với Bình, ông mến Bình, thương Bé Hạnh, coi căn nhà này như gia đình của ông. Bình mừng rỡ:

- Thật nha bác?

Ông Cả cười:

- Muốn đi chơi bỏ mẹ đi còn hỏi mãi. Thôi "dông" cho rồi cậu!

Bình nhắc bổng bé Hạnh đặt vào tay ông Cả, hớn hờ nhảy chân sáo ra đường. Anh nghĩ đến Thảo, mong được gặp Thảo ở ngoài bãi đá bóng, vì Thảo biết chủ nhật nào Bình cũng ra đây chơi với các bạn.

Sân bóng là bãi cỏ rộng gần đường cái vào thành phố. Các bạn của Bình đã có đủ mặt ngoài bãi. Nhìn quanh không thấy bóng Thảo, Bình âm ỨC nhảy vào sân, chơi với các bạn như điên.

Giờ nghỉ Bình tìm Giang, một bạn thân nhất đi uống nước mía. Giang người phục phịch cao lớn nhưng tính tình hiền hòa như con gái. Giang vỗ vai Bình:

- Sao bồ về quê lâu thế, tưởng bắt rết ở dưới đó rồi!

Bình đùa lại bạn:

- Tớ tính ở lại làm vườn luôn, nhưng nhớ cái "bản mặt" của cậu, và nhớ Ngã ba ông Tạ quá xá, mới phải mò lên.

Giang làm thợ máy trong một xưởng sửa chữa xe hơi, quanh năm người toàn mùi dầu mỡ, nên anh nói:

- Ờ... phải tớ thì tớ ở lại làm vườn có lẽ khỏe hơn.

- Nhưng cậu không phải là tớ, nên cậu chẳng biết mốC xái gì.

Giang thộn mặt. Bình cười trêu bạn:

- Tại mày ngu quá nên không giống tao.

Giang cung tay phùng mang:

- À, thẳng láo quá. Bảo tao ngu há!

Bình gật:

- Ủa!

Hai đứa xông vào vật lộn trên sân cỏ. Vừa lúc ấy chị em Huệ đi qua.
Bình vội buông tay bảo bạn:

- Thôi, đùa thế đủ rồi. Con Huệ kia. Để tao lên hỏi nó cái này.

Giang lồm cồm đứng lên chạy theo. Bình lên mé đường ngăn Huệ lại:

- Ê, có thấy Thảo đâu không?

Nghe Bình hỏi đến Thảo, Huệ tỏ vẻ bực tức:

- Hồng biết!

Nói rồi Huệ vùng vằng đi luôn. Con Lan, đứa em gái của Huệ nán lại phía sau mách nhỏ Bình:

- Hôm nọ chị Huệ bị chị Thảo tát cho đấy.

- Cho đáng đời!

Giọng giận dữ của Bình làm Lan hoảng sợ bỏ chạy theo chị. Giang biết rõ sự thân thiết giữa Thảo với Bình nên nói:

- Tao dám chắc con Huệ đã chơi xấu vụ gì rồi đây.

- Để tao hỏi cho biết, mày cứ ở đây đi, chờ tao.

Chị em Huệ đứng đợi xe buýt ở trạm xe gần đấy. Bình đến, sừng sộ hỏi Huệ:

- Giữa cô và Thảo, có xảy ra chuyện gì thế?

Huệ giương cặp mắt bối rối nhìn Bình rồi cúi mặt đứng yên.

Con Lan ra vẻ bênh chị:

- Tại chị Thảo tát chị Huệ chứ!

- Vì sao cô bị Thảo tát. Cô đã nói gì với Thảo, hả?

- Tôi chỉ bảo là anh nuôi mè... mà nó tát tôi.

- Cô nói với Thảo hồi nào?

- Bữa tôi mua hộ anh hộp sữa đó.

Bình hiểu ngay vì lẽ gì bị Thảo giận. Anh dậm chân nói:

- Hèn chi!

Và chỉ vào mặt Huệ anh hần học thốt:

- Đồ khi!

Rồi Bình quay xuống bãi với Giang, mặt buồn thiu.

Buổi chiều, ông Cả thấy Bình trở về với nét mặt rầu rầu, ông không hỏi han gì cả chỉ trao bé Hạnh cho anh. Bình tươi tỉnh lại dần, cười khúc khích vì bé Hạnh cứ nhè mũi anh mà ngoạm. Ông Cả bảo:

- Cậu thử đặt nó xuống đất mà xem.

Ông rút trong túi ra một củ cà rốt có buộc sợi dây đưa ra dứ dứ trước mặt bé Hạnh. Bé nhồm người đứng lên, hai tay chơi với về phía củ cà rốt đỏ và vừa nghiêng ngả bước những bước chập chững, vừa cất tiếng bi ba bi ba.

Bình hoan hỉ kêu:

- Ồ, nó đi được rồi.

Như để cổ võ cho bé Hạnh, anh vỗ tay đôm đốp đánh nhịp bước đi của nó.

Đang vui bỗng có tiếng đập cửa liên hồi. Ông Cả sảng giọng nói lớn:

- Ai đập cửa nhà người ta như đập trống trận thế hả?

Người bên ngoài đáp:

- Tui đây!

Nghe giọng nói, ông Cả hơi chột dạ:

- Bà Ba đó hả?

- Phải.

Rồi bà xô cửa bước vào.

Bà Ba được cả xóm gọi đùa là bà Ba Béo – bọn trẻ tinh nghịch còn thêm:... bán bánh bèo, bị bắt bỏ bót... ba bốn bận! – vì người bà mập mạp, tròn quay. Ông Cả đôi khi gặp bà qua cửa, nổi máu ba gai của một vị cựu chiến binh thường lấy kiêu để trêu bà. Tỉ dụ như:

Người dâu nhan sắc dễ coi
Thoạt trông những tưởng... cái thùng tô-nô

Ông giảng nghĩa cho Bình nghe rằng: "tô-nô" là cái thùng rượu. Rồi hai bác cháu cười với nhau.

Nhưng bà Ba rất xuề xòa. Bà không bao giờ giận ai bao giờ. Chỉ phải cái bà nói rất nhiều. Gặp ai là bà nói liên tu bất tận. Bởi thế khi bà xô cửa bước vào, cả hai bác cháu Bình đều ngán, ngấn mặt nhìn nhau.

Chương 4

Mới xô cửa bước vào, bà Ba đã sững người đứng nhìn: ông Cả, cặp kính lão hất ngược trên trán, đang lúc lắc củ cà rốt trên đầu một đứa bé để dụ nó với theo và bước những bước chập chững, trong lúc Bình vừa theo đỡ đứa bé vừa vỗ tay khuyến khích.

Bà thốt kêu:

- Trời đất quỷ thần ơi! Cái gì mà chộn rộn thế hả? Sao lại có cả con nhỏ này nữa?

Bé Hạnh hốt hoảng nhìn tấm thân đồ sộ của bà Ba đứng án ngữ nơi cửa sợ hãi ôm vội lấy chân Bình.

Ông Cả hạ cặp kính xuống:

- Chào bà Ba, mời bà vào trong này!

Bình khó chịu vì bị bà Ba phá đám, lặng lẽ vuốt mái tóc bé Hạnh và tính bồng nó vào trong nhà.

Ông Cả xởi lời tiếp:

- Cháu bé này là của cậu Bình mới đem về!

Đôi mắt bà Ba trợn tròn, tay đặt lên ngực như cố trấn giữ cảm xúc:

- Ủa, té ra nó là... của thằng Bình à? Cháu lấy vợ hồi nào mà cả Ngã Ba này không ai hay biết gì hết?

Ông Cả lắc đầu:

- Không phải!...

Nhưng bà Ba đã mở "máy" nói rồi. Bà cướp lời:

- Thế nó đem đâu về đứa nhỏ này đây?

Ông Cả thở dài, cố giảng giải:

- Cậu Bình thấy nó mồ côi, nên nhận nó làm em nuôi đấy.

Bà Ba cười:

- Thế mà tôi cứ tưởng...

Bình cau mày bực bội:

- Thím sao ăn nói tầm bậy quá, không suy xét gì hết, cháu mới bậy lớn mà tưởng cái gì!

Bà Ba vênh mặt:

- Chớ sao! Mấy cô mấy cậu bậy giờ cũng quá lắm...

Bình gắt:

- Nhưng cháu khác!

Bà Ba đầu dậu:

- Tao nghĩ sao nói vậy. Như cháu Bình không có thì thôi, đừng giận. Nhưng cháu cũng lớn tuổi rồi, nên lo làm ăn cho đàng hoàng đừng có theo đòi mấy đứa trặc nết...

Ông Cả cười hề hề. Ông biết tính Bình rất hiền lành ngay thẳng, nhưng cũng hay nổi cáu. Anh con trai mới lớn lên này tuy hiền mà cứng cỏi, kiêu ngạo non háu đá, nên không ưa ai chỉ trích mình, dù chỉ để khuyên lơn. Bởi vậy, muốn tránh cho Bình có thể văng ra một lời nói cộc cằn làm bà Ba sượng mặt, ông cười giảng hoà, và để lảng chuyện, ông vờ gọi bé Hạnh:

- Bé Hạnh lại đây nào!

Bé Hạnh từ nãy vẫn giương đôi mắt tỏ nhìn bà Ba vội vã bò lại phía ông Cả.

Nhưng bà Ba đã tranh đón lấy nó, nựng nịu nó trên tay. Bà đã từng bông ẵm trẻ nhiều lần, biết cách dỗ dành chăm nom trẻ. Trong vòng tay của bà, bé Hạnh sung sướng toét miệng cười. Nhìn gương mặt dễ yêu của bé, bà Ba cảm thương cho số phận cô đơn của nó, và cũng chạnh nghĩ đến cảnh hẩm hiu của mình.

Bà Ba góa chồng từ lâu. Hồi ông Ba còn sống, ông không cho bà được đứa con nào. Giá có một vài mụn con, cuộc đời goá bụa của bà cũng đỡ trống trải. Bồng bé Hạnh, bà thầm nghĩ: Ông Cả và Bình dù có chăm nom bé Hạnh cũng không sao bằng một người đàn bà. Trẻ thơ phải có bàn tay dịu hiền của người mẹ. Bà ước ao được thay thế vào chỗ trống đó, được đóng vai bà mẹ của bé Hạnh. Bà nựng bé Hạnh, vừa như hỏi dò ý ông Cả và Bình.

- Con nhỏ thiệt dễ ghét! Ông Cả và cháu Bình có bằng lòng để tôi săn sóc nó hộ không?

Bình chưa kịp phản đối, thì ông Cả vui vẻ, bảo:

- Ồ, nếu vậy thì bé Hạnh lại có thêm một người mẹ nữa rồi.

Bà Ba mừng rỡ rung tit bé Hạnh trên tay:

- Ừ ngoan nhé. Rồi bé sẽ được cả nhà cưng!

Nhưng Bình đã dằng lấy bé Hạnh, càu nhàu:

- Ồi thôi, khỏi cần đi.

Bà Ba chưng hửng nhìn Bình ôm bé Hạnh vào trong nhà. Để bà Ba khỏi mất lòng vì thái độ thô lỗ của Bình, ông Cả khôn khéo hỏi lảng sang chuyện khác.

- Bà Ba qua chơi nhà chúng tôi, có chuyện gì không?

Bà Ba cười gượng:

- Ờ thì... cũng có, nghe bên này cười nói om xòm nên tui qua hỏi thăm chơi. Biết bên này có thêm được con bé Hạnh, tôi cũng mừng. Nhà có trẻ vui lắm chớ, phải không ông?

Ông Cả đưa đẩy:

- Dạ!

- Thôi tôi đi nghe ông Cả. Khi nào rảnh tôi lại qua coi chừng con nhỏ dùm.

Ông Cả ân cần:

- Vâng, cảm ơn bà lắm.

Bà Ba ra rồi, ông Cả xoa tay lẩm bẩm:

- Bé Hạnh thật may, có thêm bà Ba chăm sóc nữa, cũng đỡ cho mình lắm.

Ở buồng trong, Bình ngồi xụ mặt nhìn bé Hạnh. Nó đùa mệt, nên đặt lên giường là lăn ra ngủ. Nhìn bé Hạnh xõn xở trong bộ áo mới, Bình cảm thấy tự hào và không khỏi có ý nghĩ ghen tức về lời đề nghị của bà Ba. Anh thầm nhủ:

- Bé Hạnh là của mình. Mình đủ sức nuôi nó, cần chi phải dính thêm bà Ba vô?

Với ý nghĩ ghen tức đó, Bình buồn bã nhớ đến Thảo. Anh đứng tựa bên thành cửa sổ nhìn ra ngoài, lòng mênh mang trống trải.

Mọi khi gặp ngày chủ nhật nghỉ, bao giờ Thảo cũng ra bãi xem Bình đá banh với các bạn. Thảo ngồi dưới bóng cây bên vệ đường giữ hộ áo cho Bình và nhìn xuống bãi theo dõi một cách say sưa những đường banh được giao qua giao lại giữa hai phe. Mỗi lần Bình nhận được banh, Thảo lại hồi hộp, và khi Bình lừa đá được một cú lọt lưới thì Thảo cũng vỗ tay reo hò khiến cuộc chơi của Bình thêm phần khởi.

Tan cuộc, Bình chạy lên ngồi nghỉ bên cạnh Thảo, mời Thảo giải khát với mình.

- Thảo uống nước mía nhé?
- Không, Thảo ăn cà rem kia.
- Nếu thế Bình cũng ăn cà rem!

Bình chạy đi mua, cầm hai cây cà rem lạnh bốc hơi, chìa cho Thảo, rồi hai đứa vừa ăn vừa cười với nhau.

Bây giờ, Thảo không muốn gặp Bình nữa. Thảo giận Bình rồi. Mà trăm tội chỉ tại cái con Huệ lắm chuyện kia thôi.

Bình hẳn học thầm nghĩ: "Con khốn nạn, thế nào cũng có ngày mình đánh cho nó một cái bạt tai!"

Phải chi Thảo đừng giận Bình thì lúc này vui biết mấy. Hai đứa cùng chung lo cho bé Hạnh. Thảo sẽ đóng vai chị gái, và có đủ thẩm quyền để ông Cả và Bình nghe theo trong việc chăm sóc bé Hạnh.

Đã có lần ông Cả nhắc đến Thảo, hỏi Bình tại sao không thấy Thảo tới chơi. Bình chỉ ậm ờ không biết trả lời thế nào.

Thần thờ, Bình nghĩ cách làm hòa với Thảo, tưởng tượng ra lúc Thảo gặp một tai nạn nào đó và anh tới vừa kịp để cứu; hoặc Bình bỗng nhiên trúng số, bỗng nhiên trở nên giàu có, bận quần áo bảnh bao, lái xe hơi tới trước cửa tiệm giặt đón Thảo đi chơi, hoặc nữa, anh được làm phi công và lái phi cơ cho rà sát mái nhà của Thảo, ném cho Thảo một bó hoa, khiến cho Thảo phải ngạc nhiên mà quên hết mọi giận hờn. Rồi Thảo sẽ lại ăn cà rem với Bình và hai đứa lại trò chuyện vui vẻ như xưa.

Bé Hạnh tựa mình đưa ngón tay vào miệng nút ngon lành rồi chộp ngủ. Bình toan tiếp nối những mộng tưởng bên cửa sổ, thì ông Cả ló đầu vào bảo:

- Đứng làm gì đấy Bình? Ra ngoài này bác bảo.

Bình hỏi:

- Bà Ba về rồi hả bác?

- Về rồi! Bà ấy nói gì kệ bà ấy! Mình biết mình thôi. Ra đây bác bàn với cháu điều này.

Bình theo ông Cả ra nhà ngoài, ông Cả chỉ ghế cho Bình ngồi đối diện với ông, đoạn hỏi:

- Cậu còn muốn làm cho xưởng nhôm bên Khánh Hội nữa thôi?

Bình ngó sững ông Cả, hỏi:

- Để chi vậy bác?

- Thì để bàn tính chuyện làm ăn. Bác bây giờ cũng có tuổi rồi, không làm nổi những việc nặng nhọc nữa. Đóng xong cái tủ này cho người ta, bác định thôi không nhận thêm nữa để làm việc khác. Nếu cháu thuận giúp bác một tay, bác cháu mình có thể sống được.

- Nhưng...

- Đừng từ chối vội. Hãy nghe bác nói đã. Cậu đừng quên là hiện giờ bác cháu mình có trách nhiệm phải lo cho cả bé Hạnh nữa, phải không nào?

- Dạ... phải...

- Hồi nãy, thấy thái độ của cháu đối với bà Ba, bác cũng biết là cháu không muốn ai động đến bé Hạnh. Nhưng cháu nên nhớ, có ngày cháu phải nhờ đến bà ấy.

- Sao vậy?

- Bởi vì dầu muốn hay không, bác cháu mình cũng không thạo việc nuôi trẻ bằng bà ấy được.

Bình cứng đầu:

- Để coi!

- Việc ấy sau rồi sẽ biết. Bây giờ nói tiếp chuyện làm ăn cái đã. Bác thấy cháu làm nhôm bên Khánh Hội vừa vất vả mà lương lậu cũng chẳng bao nhiêu phải không?

- Dạ. Nên cháu cũng không ham lắm. Có việc khác tốt hơn, cháu sẽ thôi ngay.

- Vậy bác đề nghị với cháu: bác cháu mình hợp tác làm việc ở nhà.

Thấy Bình tỏ vẻ ngạc nhiên, ông Cả mỉm cười tiếp:

- Như bác vừa nói với cháu, dạo này bác không làm nổi những việc nặng nữa. Bác tính xoay nghề: làm đồ chơi bán cho trẻ con. Bác có quen mấy hiệu buôn trên phố, và họ cũng khuyến khích bác lắm, nhất là vào dịp tết Trung Thu và lễ Giáng Sinh. Phần cháu, cháu lo việc tiêu thụ đem hàng đi chào bán tại các tiệm tạp hóa, các chợ. Cháu tự do tổ chức việc tiêu thụ theo ý cháu, muốn đi giờ nào về giờ nào cũng được, miễn là giao được nhiều hàng thì thôi. Lãi được bao nhiêu, bác cháu mình chia đôi.

Bình ngần ngợ hỏi:

- Thế tức là bác cháu mình "canh ty" với nhau?

Ông Cả cười:

- Ủ, cháu bằng lòng chứ?

Bình mừng rỡ gật đầu:

- Dạ bằng lòng.

- Vậy ngày mai chúng ta sẽ khởi công, còn bây giờ thì bác cháu mình hãy nghỉ cho khỏe.

*

Mấy ngày đầu bắt tay vào việc mới Bình không thấy thích thú lắm. Việc chế tạo đồ chơi đòi hỏi nhiều công việc phức tạp. Trước hết là phải tìm kiếm nguyên liệu: thiếc, gỗ, dây kẽm, vỏ ốc, nút bấc v.v... trăm thứ tạp nhạp, mà Bình rất ghét. Cũng may có đủ nguyên liệu rồi thì công việc chế tạo lại trở nên hấp dẫn.

Gian nhà ngoài là nơi ông Cả dùng làm xưởng được dọn một góc cho bé Hạnh ngồi. Nó thành thói nghịch phá trên mảnh chiếu với những mẫu gỗ vụn. Bình giúp ông Cả cưa, cắt, ráp nối những hình thù ngộ nghĩnh.

Ông Cả thật khéo tay và nhiều sáng kiến. Ông cho biết hồi còn trẻ, ông đã học được của người Nhật cách thức biến chế một khúc tre, một vỏ dừa, một con ốc, hay mấy cái lông chim thành những món đồ thật đẹp.

Bình phục ông Cả sát đất, và cố theo dõi việc làm tỉ mỉ của ông. Sau khi sơn phết tô điểm xong, hai bác cháu có một lô hàng mẫu. Bình làm một bản thống kê với giá tiền từng món, xếp cẩn thận các mẫu hàng vào một chiếc thùng giấy rồi đem lên phố đưa đến cho các tiệm buôn quen biết của ông Cả. Xem qua mẫu hàng, các ông bà chủ hiệu buôn đều mãn ý vì đồ chơi ông Cả làm ra đều ngộ nghĩnh lại rẻ tiền. Họ dặn Bình:

- Cậu bảo ông Cả làm cho tôi hai chục con "thỏ đánh trống" này!
- Tôi "còm măng" 50 con vịt cạp mỏ và 10 con ngựa kéo xe.
- Ồ, còn chú lính nhảy dù này ngộ quá, có cả dù đeo sau lưng. Thứ này phải cho tôi cả trăm mới được.
- Cậu về dặn ông Cả nhớ giao hàng trước Tết Trung Thu cho tôi nhé. Nếu bán được tôi sẽ đặt nhiều cho lễ Giáng Sinh.

Bình thấy phấn khởi lạ. Anh trở về với vẻ mặt kiêu hãnh, bảo ông Cả:

- Khá lắm, bác ơi! Bác cháu mình có việc làm lu bù rồi. Chỉ còn lo sang đầu năm sau hàng sẽ bị ế thôi, vì lúc đó còn ai mua đồ chơi làm gì?

Ông Cả cười:

- Cháu biết lo xa thế là phải. Đồ chơi bán có mùa, chỉ chạy nhất vào dịp Trung Thu và Giáng Sinh. Nhưng ngày thường vẫn còn bán lai rai được. Cháu cứ yên trí bác cháu mình sẽ khá mà.

Bình cũng cười, yên tâm vào nhà trong. Cứ sau mỗi ngày bận rộn, nhọc mệt, Bình lại muốn tìm cái thú đứng mơ mộng một mình bên cửa

số. Anh nghĩ đến khi có tiền sẽ sắm thêm cho bé Hạnh chiếc áo đầm, với đôi giày thật xinh xắn. Bình muốn nó được ăn mặc như một đứa trẻ con nhà giàu. Chỉ tiếc rằng Thảo chưa biết bé Hạnh, và Thảo vẫn còn giận Bình. Anh định bụng đến ngày mai, khi đi giao hàng, sẽ đạp xe qua tiệm giặt ngóng chừng Thảo xem sao. Lâu không gặp Thảo Bình thấy thiếu vắng lạ.

Ngày hôm sau như đã định, Bình lảng vảng đầu phố Thảo ở. Vừa may Thảo ở trong nhà bước ra đi về phía bến xe. Bình toan tiến lên nhưng anh sững sốt đứng lại. Giang, bạn anh, đứng chờ sẵn ở bến xe, thấy Thảo đã vội chạy lại đón.

Bình không trông nhầm: Rõ ràng Thảo cùng đi với Giang lại bến xe. Bình cắn chặt môi:

- Chắc hai đứa hẹn nhau lên phố.

Và Bình ngao ngán với ý nghĩ: Thảo đã cắt đứt cảm tình với anh rồi.

Buồn rầu, Bình quay đi, và khi trở về nhà, anh đứng nhìn thật lâu tấm hình của Thảo, người bạn gái thời thơ ấu treo trên vách. Anh không hạ tấm hình xuống, xé đi, hay cắt vào ngăn bàn; Bình chỉ lặng lẽ, cầm mẫu bút chì vạch chéo lên hai đường và không lai vãng đến chỗ Thảo ở nữa.

Những ngày buồn tẻ thường hay nối tiếp nhau. Bé Hạnh đang khỏe mạnh bỗng nhiên bị cảm, và ho sù sụ. Bình phải bỏ hết công việc để săn sóc nó. Nhưng sau ba ngày thuốc men, nó vẫn nóng hầm hập và ho rũ rượi. Ông Cả lo ngại liền đi tìm bà Ba. Không đợi phải mời, bà Ba ôm sang một đồng khăn bông với các thứ dầu nóng, thuốc ho, thuốc cảm.

Bà bảo Bình:

- Để nó đấy, tao lo cho. Con trẻ ươn mình là thường.

Bình cau có, nhường chỗ cho bà Ba đến bên Bé Hạnh. Chỉ mấy phút sau bé Hạnh được đánh dầu khắp người và ủ kín trong khăn bông. Con bé hầu như cảm thấy dễ chịu, ấm áp trong hơi hương êm ái của người mẹ nên lim dim nhắm mắt.

Bà Ba nhẹ ru:

- Ủ... ơ... *Lên non mới biết non cao,*

Nuôi con mới biết công lao mẹ già...

Nghe những lời ru, bé Hạnh thiếp ngủ. Bà Ba đặt nhẹ nó xuống giường rồi nhón gót đi ra. Trước khi về bà nói:

- Con nhỏ này chỉ tại bị nhốt suốt ngày trong nhà nên không được khỏe. Phải để nó ra ngoài cho dạn nắng dạn gió mới được.

Bình quay mặt đi, tránh tia mắt của ông Cả nhìn mình. Hình như ông có ý bảo: "Đấy, cậu thấy chưa? Trước sau gì rồi cũng có lúc phải nhờ tới bà Ba!" Nhưng ông không nói câu ấy, chỉ khoát tay bảo:

- Thôi, để cho nó ngủ yên. Ra làm việc.

Bình ngồi sơn phết mấy con vịt gỗ, ngẫm nghĩ không hiểu tại sao bé Hạnh bị cảm ho mà bà Ba lại bảo phải cho nó ra ngoài nơi thoáng khí.

Như đoán được ý nghĩ của Bình, ông Cả nói:

- Trẻ con nếu cứ để nó ở trong nhà, thiếu khí trời, ánh nắng, nó cớm người đi. Gặp thời tiết thay đổi là rất dễ bị ốm.

Bình ngẩn mặt nhìn ông Cả:

- Bác cháu mình bận cả ngày, có ai rảnh mà bỗng nó rong chơi được đâu?

- Dĩ nhiên, bác cháu mình thì chịu rồi. Họa may có bà Ba là giúp được. Nhưng chắc gì bà ấy nhận.

-Tại sao?

Ông Cả mĩa mai:

- Còn tại sao nữa. Cậu cứ tự hỏi cậu xem. Với bộ tịch cau có và cách tiếp đãi lạnh nhạt của cậu, bà ấy không giận là may. Còn hòng gì bà ấy giúp!

Bình im lặng một lúc rồi thở dài mỉm cười gượng gạo:

- Bác nói có lý. Có lẽ cháu phải nhờ bà ấy mới xong.

Ông Cả nhún vai nói sang chuyện khác. Nhưng Bình lại thắc mắc:

- Không biết bà Ba có chịu nhận bỗng bé Hạnh đi chơi mỗi ngày một lát không bác nhi?

Có lẽ ông Cả không nỡ hành Bình nhiều hơn, nên ông nói:

- Cậu cứ thử nhờ bà ấy xem. Cốt cho bé Hạnh khỏe mạnh là tốt rồi.

Chiều hôm ấy vừa rảnh tay Bình đã chạy sang nhà bà Ba. Anh phải dẹp hết tự ái, cố gắng nói:

- Nhờ thím qua chăm nom cho bé Hạnh và thỉnh thoảng bằng nó dạo chơi một vòng.

Giọng nói của Bình lễ phép không ngạo mạn như mọi lần. Bình chỉ lo bà Ba từ chối. Nhưng không, nụ cười bà nở rộng, và bà cảm động nói:

- Ủ cháu cứ yên tâm. Thím sang ngay bây giờ.

Và bà cười lớn tiếng:

- Rồi cháu coi, bé Hạnh sẽ khỏe mạnh và chóng lớn như thổi.

Từ ngày đó, bé Hạnh lại có thêm một bà mẹ nuôi nữa...

Chương 5

Ba năm sau. Ba năm trôi qua từ ngày bà Ba nhận bổng bế bé Hạnh và chăm sóc cho nó. Ngã ba ông Tạ, theo thời gian, cũng có nhiều thay đổi.

Huệ, cô con gái lớn của chú Năm nhà in đã được 18 tuổi rồi. Cô vừa ở Đà Lạt xuống. Ngót ba năm nay Huệ được chú Năm gửi lên học nghề may với bà cô trên Đà Lạt. Hôm nay Huệ mới về nhà, vì chú Năm cho rằng Huệ cũng đã lớn rồi.

Trên xe tắc xi bước xuống, Huệ không khỏi ngơ ngác nhìn ngã ba ông Tạ, với những cửa hiệu, những căn phố lầu mọc lên san sát. Nhiều ngôi nhà quen thuộc khi xưa cũng đã biến dạng đi chỉ còn nhận được có cái mái cũ. Giữa sự thay đổi hỗn tạp ấy, Huệ chợt nhớ đến Bình và tự hỏi: "không biết hẳn có còn ở đây nữa không!" Huệ trực nhớ đến Bình, đến Thảo, vì cô vẫn chưa quên được mối hận xưa! Cô bĩu môi tỏ ý miệt thị, thầm nghĩ: "Xí cái thằng chạy xe ngựa, với con đi giặt mướn ai mà thèm chơi!" Huệ tự cho mình sau thời gian xa cách, đã trở nên một cô gái khác, cách biệt lớp người bạn cũ.

Qua ngôi nhà của cụ Lâm khi xưa, Huệ ngạc nhiên ngừng lại. Mặt trước nhà đã được sửa thành cửa hàng có tủ kính, với tấm bảng hiệu đề rõ:

SẢN XUẤT CÁC THỨ ĐỒ CHƠI

Tò mò Huệ đứng dán mũi nhìn vào tủ kính. Ông Cả tưởng khách nào lạ, bước ra và thấy Huệ:

- Kìa Huệ! Cháu mới về đấy à?

Huệ vội sửa lại dáng điệu, đáp:

- Dạ thưa bác Cả, cháu mới về tới.

Ông Cả ngắm Huệ, gật gù:

- Chà, chóng nhớn thật. Mới ngày nào, mà bây giờ cháu đã thành một cô thiếu nữ rồi.

- Dạ.

- Lại mặc áo dài, và uốn tóc ngắn nữa hả!

Huệ cúi nhìn xuống đất e dè đáp:

- Dạ.

Ông Cả như bực mình về lối dạ nhíp của Huệ, nhún vai toan quay vào.

- Thôi, hôm khác rảnh, ghé chơi nghe cháu.

Huệ ngập ngừng hỏi:

- Thưa bác, còn anh Bình, vẫn ở đây chứ?

- Còn chứ. Hắn là quản lý của bác mà.

Giữa lúc ấy, một bé gái kháu khỉnh khoảng năm tuổi bước ra nắm tay ông Cả:

- Ba vô xơi cơm, Má dọn xong rồi.

Huệ ngạc nhiên và toan cất tiếng thì em bé đã kéo ông Cả lôi vào. Huệ đành bỏ đi, lững thững trở về nhà, thầm nghĩ: Té ra Bình bây giờ đã khá rồi, có góp phần trong công việc làm ăn với ông Cả, đứng trông nom quán xuyên một xưởng sản xuất đồ chơi nữa!

*

Những thắc mắc về Bình làm Huệ chỉ mong đến giờ em gái đi học về để hỏi cho rõ ràng hơn.

Buổi chiều, Hòa ở trường về gặp chị đã ngẩn người ra nhìn. Ba năm xa cách, Hòa đâm ra rụt rè trước vẻ tân thời của chị. Mái tóc cắt ngắn, lượt phấn mỏng trên mặt, và màu thuốc hồng trên ngón tay Huệ đã làm cho Hòa mơ hồ cảm thấy có sự cách biệt giữa hai chị em. Câu chuyện hàn huyên giữa Huệ với em không ngoài sự khoe khoang những hiểu biết về thời trang. Dĩ nhiên Huệ phải rành vì đó là trong phạm vi nghề nghiệp. Huệ học nghề may và có dịp tiếp xúc với nhiều thiếu nữ ưa chưng diện.

Hòa hỏi chị:

- Chị về ở nhà luôn chứ?

- Thì ba má kêu tao về mà. Nhưng chắc tao không ở nhà lâu đâu.

- Bộ chị tính lên lại Đà Lạt?

- Không. Tao sẽ xin đi học đánh máy và anh vẫn...

- Để chi vậy?

- Để làm việc bàn giấy. Biết đâu tao chẳng xin được một chân thư ký ở sở Mỹ nào đó!

Hòa ré lên cười:

- Chị mà làm thư ký?

Huệ lừ mắt nhìn em:

- Chứ sao!

- Kỳ quá.

- Cái gì mà kỳ? Bộ tao không làm thư ký được sao?

Thấy chị gay gắt Hòa không dám nói thẳng ý nghĩ của mình, nhưng rất hồ nghi về học lực của chị. Hồi xưa, Huệ chưa học tới lớp Đệ Thất, thì đã bỏ dở. Hòa nói lảng đi:

- Em nói kỳ là tại ba má cho chị lên Đà Lạt với cô để học nghề may chứ có cho chị đi học thư ký đâu.

- Nhưng tao không ưa làm thợ may. Cái nghề đó chán thấy mồ!

- A, cái đó còn tùy nơi ba nữa. Mới hôm qua ba có bàn với má mua cho chị cái máy khâu để làm vốn đó.

Huệ chỉ muốn táng cho em một cái. Nhưng Hòa cũng đã lớn rồi. Nó đã 14 tuổi, không thể vô cớ mà đánh nó được. Hơn nữa câu chuyện giữa hai chị em dù có làm Huệ phật ý, vẫn không phải lỗi tại Hòa. Cô đành dẫn lòng hỏi sang chuyện khác:

- Hòa này, hồi sáng tao có đi ngang qua nhà ông Cả, thấy có mở cửa hiệu bán đồ chơi hả mà?

Hòa vẫn còn nhớ vụ lộn xộn giữa Huệ với Bình nên lừng lơ đáp:

- Ừa.

- Có điều lạ là tao thấy nhà ông Cả có con bé con, không hiểu nó là con ai vậy?

Hòa ngó lơ, đáp:

- Nhỏ đó của anh Bình...

Huệ đỏ bừng mặt, ấp úng hỏi:

- Hả có vợ rồi à?

- Chưa, nhưng ông Cả thì lấy bà Ba.

- Thế chắc con bé đó là con của ông Cả chứ sao mà lại bảo của anh Bình?

- Hông phải nữa. Nó kìa nó vẫn sang chơi với em đó. Chị cứ hỏi nó thì biết.

Huệ nhìn ra quả thấy em bé bước vào. Nó chào Hòa:

- Chào chị Hòa. Chị mới đi học về.

Hòa cười:

- Chào chị Huệ nữa đi. Chị ấy là chị của chị đấy.

Em bé khoanh tay:

- Chào chị ạ!

Huệ kéo nó lại gần:

- Tên bé là gì?

- Bé tên Hạnh.

- Hạnh con ai?

- Con ba.

- Ba tên gì?

- Tên là ông Cả.

- Chứ không phải tên Bình à?

Bé Hạnh ngẫm nghĩ:

- Có.

- Nghĩa là bé có hai ba phải không?

- Dạ.

- Ba Cả và ba Bình.

- Không, anh Bình chứ!

Hòa giải thích:

- Nó là con nuôi của hai người do anh Bình đem về.

Huệ thở dài:

- À!

Bé Hạnh khoe tiếp:

- Hạnh có cả má nữa. Một má thôi, nhưng mà to bằng hai má thường lận.

Hòa lại phải giải thích:

- Nó nói bà Ba đấy!

Huệ cười ròn:

- Má đó thì to con thật, bằng hai người là đúng lắm.

Thấy Huệ cười vui vẻ, bé Hạnh thêm lém lỉnh. Nó nhìn Huệ hỏi:

- Chị xúc cái gì mà thơm thế?

- Nước hoa. Em muốn bôi một xí không?

- Có, nhưng bé sợ anh Bình không bằng lòng. Rồi đến chủ nhật không cho bé đi chơi sở Thú nữa.

Huệ vuốt ve mái tóc của bé Hạnh:

- Chắc Hạnh thương anh Bình lắm nhỉ?

Hạnh gật đầu:

- Thương nhiều, thật nhiều...

Đột nhiên nó tuột khỏi vòng tay của Huệ, thân nhiên nói:

- Thôi Hạnh về đây. Chắc anh Bình cũng về rồi.

Nó ù té chạy ra, hấp tấp cũng như lúc mới vào. Huệ nhìn theo bé Hạnh bảo em:

- Con nhỏ dễ thương quá há mày!

Và cô chợt có ý nghĩ: "Giá có sẵn vải, cô sẽ may cho nó một cái áo thật xinh".

Chương 6

Tuy đã nhất quyết không gặp Thảo nữa song thỉnh thoảng có dịp Bình lại đạp xe qua tiệm giặt ủi, hy vọng thấy mặt Thảo. Nhưng chẳng những không gặp Thảo mà gần đây anh còn thấy mấy khuôn mặt lạ đứng ở cửa. Rồi một hôm tấm bảng hiệu cũ, có từ thời bà ngoại Thảo còn sống, được thay thế bằng tấm bảng mới. Bình hiểu ngay rằng Thảo và gia đình người chú đã dọn đi nơi khác. Từ đó anh hết còn hy vọng được nhìn lại cặp mắt đen mở rộng, suối tóc huyền của Thảo nữa. Để biết chắc chắn, anh vờ đem chiếc áo sơ-mi đến tiệm giặt mới nhờ ủi. Bà chủ tiệm cho Bình biết là ông chú của Thảo đã bán lại tiệm giặt cho bà để đi nơi khác làm ăn. Còn cô cháu gái thì không biết đi đâu. Bà thêm:

- Tôi có bảo cô em đó ở lại giúp tôi, nhưng cô từ chối, nói không muốn ở Ngã ba ông Tạ nữa.

Bình thần thờ:

- Thế hả bà! Thôi cảm ơn bà nhé.

Bình bước ra, lòng buồn tê tái, thầm trách: "Chỉ tại mình! Phải chi hôm ở quê lên mình lại ngay cho Thảo biết thì hai đứa đã không giận nhau. Bây giờ gặp trường hợp này, Thảo đâm ra bơ vơ không nơi nương tựa, mình biết tìm Thảo ở đâu để an ủi bớt nỗi buồn khổ được?"

Bình đi hỏi thăm lung tung nhưng không ai biết Thảo ở đâu, và cũng không ai gặp nữa.

Anh ra bãi đá bóng tìm Giang, nhưng Giang cũng không hay biết gì hơn. Bình thắc mắc:

- Tao tưởng mày biết, vì có một hôm tao thấy mày với Thảo cùng chờ xe buýt lên phố.

Giang nhún vai đáp:

- Rồi sao? Bữa đó hai đứa vô tình gặp cùng chuyến xe. Dọc đường Thảo không ngớt nói chuyện về mày. Nhưng sao mày nhìn tao kỳ cục vậy?

Bình buồn bã lắc đầu:

- Bậy quá, thế mà tao cứ tưởng...

- Mà ý tưởng gì?

- Thì mà ý cũng biết tính tao vụng về, lỗ mãng; hồi đó tao lại mắc kẹt vào việc của bé Hạnh, phải lo săn sóc cho nó...

- Cũng tại mà ý rắc rối chớ. Sao mà ý không đem bé Hạnh lại cho Thảo, có phải là êm thắm hơn không?

- Tao chưa kịp nói với Thảo, thì con Huệ đã xía vô rồi. Nó làm tụi tao giận nhau và vì thế mà... Nhưng thôi mà ý có chịu giúp tao tìm Thảo không?

- Được rồi, tao sẽ giúp mà ý. Mà ý đừng có rầu rầu cái mặt như thế nữa. Tao phải cố gắng tìm cho ra cô ta để khỏi mất một thằng bạn như mà ý.

Bình vỗ mạnh vai Giang:

- Mà ý cũng thật là một thằng bạn tốt đó Giang ạ.

Từ hôm đó, đôi bạn trước kia thân thiết nay càng thân thiết hơn. Mỗi chủ nhật, cả hai song song hai chiếc xe đạp rảo khắp phố phường, vào tận các hang cùng ngõ hẻm để tìm Thảo.

*

Một buổi chiều gần ngày Tết Trung Thu, ông Cả và Bình đều vắng nhà, chỉ có mình Bé Hạnh ngồi chơi trong nhà thì Thảo tới. Cô dừng chân trước tủ kính ngắm nhìn các mẫu hàng bày bên trong. Thấy có bóng người, bé Hạnh ngừng lên, rồi bước ra chào:

- Chào cô ạ, cô muốn mua gì?

Thảo lắc đầu:

- Chị đi qua đây, đứng lại xem một chút thôi.

Nàng vuốt má bé Hạnh mỉm cười:

- Em bằng lòng chứ?

Bé Hạnh gật đầu:

- Dạ.

Giọng Thảo âm thầm như nói với chính mình:

- Trước kia, chị cũng có quen một người ở trong nhà này.

Bé Hạnh ngây thơ hỏi:

- Chị quen ai?

Đôi gò má Thảo ửng hồng:

- Em biết anh Bình không?

Bé Hạnh mở to đôi mắt.

- Biết chứ. Ảnh là anh của bé, và cưng bé lắm.

- Anh Bình vẫn ở đây à?

- Dạ.

- Một mình thôi hay là...

- Với ba Cả và má của bé nữa.

Thảo nhắc bồng bé Hạnh lên hôn vào má nó, và dịu dàng nói:

- Em biết không, ba năm nay chị mới trở lại đây, và đã tưởng mọi sự đều thay đổi hết.

Hạnh không hiểu gì nên thản nhiên nói:

- Nếu chị quen anh Bình lần sau chị lại đây chơi nữa nhé.

- Để coi. Nhưng chắc chị không tới nữa.

Bé Hạnh dẫu môi không bằng lòng:

- Chị phải đến kia, không thôi bé ghét chị à.

Thảo đặt nó xuống:

- Chị quên hỏi tên em là gì nhỉ?

- Hạnh. Còn chị tên gì?

- Chị tên Thảo. Thôi chào Hạnh nhé, chị đi đây.

Thảo đẩy bé Hạnh vào trong nhà rồi rảo bước như chạy trốn. Nàng mỉm cười mà lòng buồn thấm thía. Được gặp bé Hạnh và biết Bình còn ở đây, Thảo thấy vui vui, nhưng nước mắt cũng muốn trào ra khi nhớ lại những kỷ niệm xưa, đến cụ Lâm và chiếc xe thổ mộ, đến những buổi rong chơi với Bình, cùng hương vị cây cà rem ngoài bãi đá bóng. Thảo rưng rưng thầm trách:

- Không hiểu sao mình còn lại đây làm gì nữa.

*

Tối hôm ấy gia đình ông Cả dùng bữa cơm chiều một cách uể oải. Bà Ba có cãi vã với một mục nào đó, còn tức tối ầm ức trong lòng. Ông Cả luôn luôn đặt tay lên mắt, với dáng điệu mệt mỏi, lo lắng. Bình thì sau một ngày vất vả cũng không có hứng để gọi chuyện với ai. Sự im lặng uể oải đó lây sang bé Hạnh, khiến nó ngáp dài buồn ngủ.

Sau khi bưng dọn mâm cơm, bà Ba giục Hạnh đi ngủ. Bình đứng lên bồng nó vào giường, Bé Hạnh lúc ấy như chợt nhớ ra, nói:

- Hồi chiều Hạnh mới làm quen với một cô xinh lắm.

Bình hỏi:

- Ai thế?

- Một cô có tóc dài tới đây nè – bé Hạnh chỉ tay ra sau lưng làm dấu.

- Thế hả?

- Dạ. Mà mềm thật là mềm. Bé có sờ vào tóc cô ấy nữa.

Bình cười, vuốt má bé Hạnh:

- Thôi ngủ đi cô, tán xạo hoài!

Bé Hạnh lim dim ngủ, vẫn còn tiếp thêm:

- Cô ấy bảo có quen với anh Bình nữa.

Một ý nghĩ thoáng hiện làm Bình thảng thốt cúi xuống:

- Bé có hỏi tên cô ấy là gì không?

- Có, mà bé quên mất rồi!

- Phải tên Thảo không?

- Thảo? À phải, tên cô ấy là Thảo.

Bà Ba bước vào, thấy bé Hạnh đã ngủ. Bà gạt Bình ra, đưa tay lên môi:

- Xuyt! Để cho nó ngủ.

Bình đứng lên. Té ra Thảo có đến? Anh muốn hỏi lại bé Hạnh cho rõ thực hư nhưng ngại bà Ba cự nự nên bước thẳng ra cửa. Bên ngoài, khí đêm lành lạnh bao trùm lấy Bình. Lòng anh nao nức nỗi vui mừng khôn tả. Thảo đã tới! Thảo đã thấy cửa tiệm của Bình và chắc Thảo cũng mừng cho Bình hiện đang sống trong hoàn cảnh khả quan. Nhưng nỗi vui của Bình tiêu tan dần khi anh tự hỏi: Liệu Thảo có quay trở lại nữa

chăng? Hay nàng chỉ tò mò qua thăm xóm cũ? Anh nắm chặt tay lắm lắm:

- Nhất định mình phải tìm gặp Thảo cho bằng được!

Trở vào phòng Bình nhìn thật lâu bức hình của Thảo, và thận trọng tẩy sạch vết chì mà trước đây anh đã vạch chéo lên trên.

Lúc anh sắp tắt đèn đi ngủ, thì ông Cả bước vào. Thấy nét mặt phờ phạc của ông, Bình hỏi:

- Bác sao thế? Đau à?

- Không, nhưng tao hơi lo.

Bình kéo ông ngồi xuống mép giường:

- Bác lo điều gì?

- Bác sợ hai mắt của bác sắp bị lòa.

- Trời đất!

Giọng hoảng hốt của Bình làm ông Cả xúc động. Ông nắm lấy tay Bình:

- Ít lâu nay bác thấy mắt bác kém hẳn đi, không phân biệt nổi màu sắc nữa. Đến nỗi bé Hạnh thỉnh thoảng phải nhắc chừng cho bác nữa. Bác có đi thăm bác sĩ và họ bảo mắt bác có màng.

- Màng mỏng ở mắt có thể chữa được mà bác. Hình như bây giờ người ta có cách cắt bỏ đi.

- Phải, họ cũng có bảo thế, nhưng phải chờ cho khi mắt lòa đi, mới cắt được.

Hiểu rõ tình trạng, Bình lo lắng nhìn ông Cả. Ông rầu rĩ tiếp:

- Cháu coi, bác bây giờ sắp trở nên vô dụng. Rồi đây, bác làm sao tiếp tục công việc được.

Bình sốt sắng nói:

- Chừng ấy cháu sẽ lo, sẽ cáng đáng thay bác. Bác cứ yên tâm. Lâu nay phụ việc với bác, cháu cũng đã quen công việc rồi.

- Đành thế cháu ạ, nhưng cái khéo léo là do trời ban cho. Cháu giúp bác các việc lật vật như sơn phết, cửa đục, ráp nối được thôi, chứ chế tạo ra một món đồ phải do chính tay bác mới được.

Lời ông Cả nói thật hợp lý mà Bình cũng hiểu như vậy, nhưng anh hăng hái nhận lấy trách nhiệm vì lòng kính mến ông Cả, với tất cả sự can trường của tuổi trẻ. Anh cả quyết:

- Cháu sẽ cố gắng. Bác đừng lo chi hết. Cứ yên tâm ngủ đi.

Ông Cả đứng lên, nhếch một nụ cười:

- Ủ, bác đi ngủ đây. Cám ơn cháu nhiều lắm.

Tuy vậy, đêm ấy cả hai bác cháu đều trằn trọc thâu đêm.

Chương 7

Sáng dậy, bà Ba vừa đứng chải tóc ở hiên sau lẩm bẩm:

- Hình như lão già có giấu mình điều gì. Mình phải tra cho ra mới được!

Nghe bà Ba nói, Bé Hạnh đứng cạnh đó liền hỏi:

- Má nói ba Cả, hả?

Bà Ba gục gặc cái đầu:

- Ủ, bộ ba mà có giấu tao cái gì đó!

- Mà ba giấu cái gì, ở đâu má?

- Tao cũng đang muốn biết đây.

- Sao má không hỏi ba?

Bà Ba thở dài yên lặng.

Thấy không được trả lời, bé Hạnh lững thững bò ra ngoài. Nó chợt nghe ngoài đường có tiếng rao trầm bổng như tiếng hát. Nó chạy ra coi, quả nhiên có một người đàn ông đang gân cổ lấy giọng rao bán kẹo với những vần điệu nhịp nhàng:

- Kẹo đi!

Kẹo này vừa dẻo vừa dai

Mùi thơm ngan ngát như mùi nước hoa.

Kẹo này mới nấu hôm qua

Ngoài bọc đường trắng trong lòng đậu rang.

Hỏi nhau kẹo ấy kẹo gì?

Thưa rằng kẹo kéo: ngọt ngon, thơm bùi!

Giọng rao kẹo với cái giá bày trên vỉa hè quả là hấp dẫn...

Bé Hạnh mon men lại gần nhìn sững vào vuông vải thưa đậy trên giá.

Người đàn ông nháy mắt với nó:

- Mua kẹo không?

Bé Hạnh dẫu môi lắc đầu:

- Bé không có tiền.

Người đàn ông nhìn bé Hạnh, chợt nhếch mép cười nham hiểm. Hắn nhìn trước sau, bảo nhỏ bé Hạnh:

- Mà muốn ăn thử một miếng không?

Không chờ Bé Hạnh trả lời hắn véo một miếng kẹo dúi vào tay nó. Bé Hạnh cho vào miệng, cười toét:

- Kẹo ngon quá. Cám ơn chú nhé.

- Mà có thích ăn kẹo này nữa không?

- Chú cho tôi hả?

- Ừ, theo tao về nhà, tao cho.

- Nhà chú xa không?

- Gần đây thôi. Tao sẽ cho một bọc kẹo thật lớn, tha hồ mà ăn.

Nói đoạn gã đàn ông xếp giá lại, ngoắc Hạnh đi theo.

Lúc ấy Huệ đứng trên lầu bắt chợt nhìn thấy âm mưu gã bán kẹo. Cô chạy vội xuống nhà kêu em gái:

- Hòa, mà chạy đi báo cho anh Bình biết ngay là có người bắt mất bé Hạnh rồi.

Hòa đang đọc sách, nghe chị nói vội nhảy bổ ra ngoài. Huệ cũng chạy ra đường đuổi theo gã bán kẹo.

Đường phố lúc ấy khá nhộn nhịp, gã bán kẹo nắm tay Bé Hạnh lùi vào một ngõ hẻm làm Huệ không biết đường nào để theo.

Trong khi ấy Hòa đã tới nhà Bình. Cô tông cửa vào:

- Mau! Bé Hạnh bị bắt cóc rồi.

Ông Cả bật dậy hoảng hốt:

- Hả? Cháu nói gì? Bé Hạnh bị bắt cóc à?

- Dạ! Chị cháu bảo cháu lại báo cho bác và anh Bình biết, còn chị cháu đang đuổi theo tên lưu manh đó.

Ông Cả hét:

- Bà nó đâu! Con Hạnh bị bắt cóc rồi!

Bà Ba từ trong nhà nhào ra:

- Trời đất! Ai bắt nó? Bắt hồi nào? Và đem nó đi đâu!

Cả ba người còn đang xông xáo thì một ông hàng xóm nghe hiểu sự tình đã mau mắn chạy sang với con chó của ông:

- Nghe nói bé Hạnh bị người ta bắt đem đi rồi phải không? Thế cậu Bình đâu rồi?

- Nó mới chạy ra phố, chưa về.

- Nếu vậy để tôi tìm cho. Bé Hạnh vẫn hay sang đùa nghịch với con chó của tôi. Nó quen hơi bé Hạnh, để tôi dắt nó đi thử xem.

Bà Ba mếu máo dục:

- Ông đi ngay dùm cho. Nếu chẳng may... hu... hu...

Ông hàng xóm vội trấn tĩnh:

- Bà cứ yên tâm. Tôi sẽ tìm được bé Hạnh đem về.

Nói rồi ông dắt chó đi ngay, cùng với Hòa.

Tin Bé Hạnh bị bắt cóc lan đi khắp phố. Các người quen biết túa ra, vừa theo sau vừa bàn tán xông xáo.

Tới cuối phố họ gặp Huệ đang đứng ngẩn ngơ, phân vân chưa biết phải theo ngã nào. Trước những câu hỏi dồn dập, Huệ lắc đầu nói:

- Không biết hẳn đem bé Hạnh đi lối nào. Đành phải đi trình quận cảnh sát thôi.

Ông hàng xóm, chủ con chó, nói:

- Cô cứ theo con chó này. Nó đánh hơi và sẽ tìm ra bé Hạnh. Để tôi đi báo cảnh sát cho.

Huệ nắm lấy sợi dây xích. Con chó dắt Huệ vào đúng ngõ hẻm gã bán kẹo đưa bé Hạnh đi, và tới trước một căn nhà nằm hẻo lánh trên một ruộng rau muống.

Huệ lưỡng lự ở trước cửa, tim đập hồi hộp. Con chó ngồi lại rít lên khe khẽ, Huệ chưa dám mạo hiểm xông vào, thì một bàn tay vươn ra kéo mạnh Huệ vào trong.

Một mục đàn bà, nét mặt nanh ác đang ôm bé Hạnh trên lòng, thấy Huệ bị xô chúi nhủi vào nhà liền quắc mắt nhìn:

- Mà y là con nào? Tới đây làm gì?

Gã bán kẹo cũng có mặt tại đó. Chính hắn đã kéo Huệ vào trong, và đang tiến lại gần Huệ với dáng điệu dễ sợ.

Vừa thấy Huệ bé Hạnh đã vùng ra khỏi lòng mẹ đàn bà, khóc ré lên:

- Chị Huệ! Đưa em về. Em không muốn ở đây đâu. Em về với anh Bình cơ!

Tiếng kêu của bé Hạnh làm Huệ trấn áp được sự bối rối lúc đầu. Cô hắng giọng nói:

- Tôi đi tìm con nhỏ này. Nó là em tôi...

Gã bán kẹo trừng mắt:

- Thật nó là em mà không? Sao mà biết nó ở đây mà tìm?

Bé Hạnh lúc ấy đã chạy tới bên Huệ. Ôm tấm hình hài bé nhỏ của nó trong vòng tay, Huệ càng thêm can đảm. Cô mạnh dạn đáp:

- Tôi tìm được em tôi ở đây nhờ có đem theo con chó. Chắc chắn nó sẽ còn đưa người nhà tôi tới liền bây giờ.

Nghe nói, mẹ đàn bà và gã bán kẹo tái mặt nhìn nhau. Nhưng mẹ đàn bà tỏ ra là tay gian xảo. Mẹ vờ hỏi gã bán kẹo:

- Mà gặp con nhỏ đó đi lạc ở đâu vậy Sáu?

- Nó bị lạc ở đầu hẻm, nên tôi dắt nó về cho chị, tính nhờ chị đem lại quận cảnh sát...

Mẹ đàn bà cười khẩy, bảo Huệ:

- Đó thấy chưa! Nhà có con nhỏ không lo giữ! May mà gặp thằng Sáu đó, chứ không thì... Nhưng thôi, phải nó là em cô thì đem nó về liền đi. Tôi không ưa rắc rối...

Tuy biết rằng họ nói dối, Huệ cũng không mong gì hơn là được đem bé Hạnh đi ngay. Cô bế xốc bé Hạnh bước vội ra và như còn sợ bất trắc đe dọa, Huệ chạy thật nhanh, bất chấp cơn mưa đang đột ngột đổ xuống. Cũng may, ra khỏi ngõ hẻm Huệ nghe tiếng sủa mừng rỡ của con chó, và trên đường phố, Bình đang cúi rạp mình đạp xe đuổi theo.

Mới thấy Bình ở đằng xa, bé Hạnh đã kêu:

- Anh Bình! Anh Bình!

Mặt Bình tái nhợt. Anh nhảy xuống xe đỡ lấy bé Hạnh, lặng lẽ ôm xiết nó trên ngực. Con bé Hạnh sung sướng vừa cười vừa khóc trên vòng tay quen thuộc của anh nuôi.

Cả ba quay trở về nhà. Huệ lặng lẽ dắt xe cho Bình. Mãi đến khi Bình hỏi:

- Đầu đuôi ra sao?

Huệ mới thuật lại tường tận, từ lúc bé Hạnh bị dụ dỗ dẫn đi, tới lúc Huệ tìm được nhờ sự tinh khôn của con chó.

Nghe xong. Bình nói:

- May nhờ có Huệ tinh trí, không thôi chắc mất bé Hạnh rồi.

Huệ cảm thấy nhẹ nhõm vì lời nói đơn sơ ấy. Bình tiếp:

- Từ trước tới giờ tụi mình có điều xích mích nhau, nhưng chuyện cũ qua rồi, nên cho nó qua luôn nhen. Bây giờ tôi không còn oán giận gì Huệ mà còn cảm ơn nữa.

Huệ im lặng. Cô muốn nói vài câu chân thành đáp lại nhưng khó nói nên lời.

Con chó của ông hàng xóm quả là một con vật tinh khôn. Nó đã dẫn những người chậm chân đi tới. Giữa tiếng reo mừng, bé Hạnh được chuyển từ tay Bình sang tay ông Cả, rồi tới bà Ba.

Về nhà, qua cơn xúc động, bé Hạnh có vẻ mệt mỏi, Bình đặt nó lên giường vỗ về cho nó ngủ. Anh căn dặn nó:

- Lần sau cứng không được ra đường theo ai lạ nữa nghe không.

Bé Hạnh chỉ gật đầu rồi thiếp ngủ.

Yên ắng rồi, bà Ba mới chợt nhớ tới việc bà thắc mắc khi sáng. Bà hỏi ông Cả:

- Ba con Hạnh, hình như ông có điều gì giấu tôi?

Ông Cả phác một cử chỉ rồi bắt gập cặp mắt soi mói của vợ, ông đành nói:

- Mắt tôi bị mờ nhiều.

- Sao không thay kiếng đi?

- Không phải tại kính, mà tôi sợ sắp bị lòa.

Bà Ba rầy rầy:

- Bậy! Mắt ông lòa thế nào được!

Ông Cả nhắc cặp kính lão, chỉ vào đôi mắt mệt mỏi của mình:

- Hình như mắt tôi đã kéo màng rồi mà.

- Ai bảo ông thế? Tôi có thấy màng mọng gì đâu?

- Ông thầy chuyên môn chữa mắt bảo thế chứ ai!

- Tôi không tin. Tôi có ông cậu bị lòa. Tôi thấy mắt ông ấy khác kia, chứ có đâu được như mắt ông thế này.

- Màng nó kéo lên dần, rồi mới lòa chứ, đâu đã lòa ngay. Bởi thế mà tôi lo quá. Chừng ấy còn làm ăn gì được.

Bà Ba trách móc:

- Có việc to như thế mà ông giấu không cho tôi hay. Tôi là vợ ông, tôi cũng có bốn phận chung lo với ông chứ. Tôi có đần độn gì mà ông phải lo lấy một mình.

- Vậy bà có ý kiến gì không?

- Thiếu gì ý kiến ở trong đầu tôi đây. Ví dụ như nếu không sản xuất ra đồ chơi, hoặc thứ đó bán không chạy nữa thì ta sẽ xoay ra cửa hàng bán tạp hóa kèm thêm các thứ bánh mứt nữa.

- Để bàn thử với cậu Bình xem.

- Cậu ấy đâu rồi?

- Chắc còn ở trong nhà.

Ông Cả đứng lên vào gọi Bình. Ông cho Bình biết dự tính của bà Ba, nên Bình theo ra họp bàn cả ba người. Anh nói:

- Dạo này những thứ đồ chơi của mình làm ra bị các thứ ngoại quốc lấn áp nên cũng chỉ bán cầm chừng vậy thôi, nhưng không phải là không bán được. Tuy vậy, ý kiến của bác gái cũng hay lắm. Thời buổi cạnh tranh, mình cũng nên linh động trong việc làm ăn. Vả lại cháu tin ở tài khéo léo của bác gái...

Bà Ba hỏi dạ hăng hái nói:

- Rồi cháu coi. Bánh mứt của bác làm ra sẽ nổi tiếng. Chừng đó cứ làm bán cất cho người ta cũng mệt rồi. Việc làm đồ chơi nếu còn bán được, bác trai và cháu cứ việc tiếp tục...

Ông Cả thở dài:

- Nhưng còn đôi mắt của tôi!

- Ôi, tôi đã bảo ông không sao mà. Ông cứ lo quá vậy cho nó hại người đi.

Bình chưa kịp ngó lời trấn an ông Cả, thì cánh cửa bật mở. Hòa bước vào, vừa thở vừa nói:

- Má cháu sai sang hỏi hai bác có dầu nóng cho má cháu xin một ít?

Bà Ba vội hỏi:

- Có, mà bên nhà cháu ai làm sao vậy?

- Dạ, chị Huệ! Chị ấy bị nóng lạnh đâm mê sảng cứ nói lảm nhảm trên giường.

Bà Ba hấp tấp đi kiểm ve dầu nóng:

- Để bác theo sang cạo gió cho. Chắc cháu Huệ bị nhiễm cảm rồi.

Bình ái ngại hỏi Hòa:

- Em cần gì nữa không?

Hòa lắc đầu:

- Thôi, cảm ơn anh.

Bình theo Hòa ra tận cửa:

- Mong Huệ chóng khỏi. Tội nghiệp quá. Chỉ tại con bé Hạnh đó thôi.

*

Đối với dân ở ngã ba ông Tạ, cửa hàng bác cháu Bình vẫn thường được họ nhắc nhở tới. Ngoài những món đồ chơi ngộ nghĩnh, bây giờ lại được bày thêm vào những thứ bánh mứt vừa đẹp mắt vừa ngon miệng.

Tin ông Cả bị kém mắt làm cho cả phố ái ngại và thoát đầu các bà con quen biết đều muốn ủng hộ bằng cách mua bánh về ăn. Sau rồi những thứ đặc biệt của bà Ba làm ra như bánh men, bánh dừa, bánh quế được mọi người vừa khen ngợi vừa quảng cáo dùm, đã trở thành những món hàng được nhiều người biết đến.

Huệ sau cơn xúc động, và bị cảm sốt vì trúng nước, đã bình phục lại. Cô thường sang chơi, hoặc đưa các người quen trên Saigon sang mua bánh của bà Ba. Bình, dĩ nhiên, từ ngày Huệ mạnh dạn dám cứu thoát bé Hạnh khỏi tay bọn lưu manh, anh đã thay đổi cách đối xử đối với Huệ.

Phần Huệ, cô cũng suy nghĩ nhiều về lời nói của Bình hôm anh ta cùng Huệ ôm bé Hạnh về nhà: "Chuyện cũ qua rồi, tôi không còn giận Huệ nữa!"

Đúng ra Huệ không phải là một cô gái xấu tính. Vốn được cha mẹ chiều chuộng, nên Huệ có hơi kiêu kỳ đối với các bạn cùng xóm. Chuyện rắc rối giữa Bình và Thảo do cô gây ra cũng vì chút ít tự ái của tuổi trẻ mà thôi.

Hồi ấy thấy Bình chỉ quần quít bên Thảo không thèm trả lời những câu hỏi của Huệ nên cô tìm cách phá đám chơi cho đỡ ghét. Bây giờ nghĩ lại Huệ cũng thấy hối. Cô ước mong tìm gặp được Thảo để phân trần và làm hòa lại.

Hòa thường nhìn chị tự hỏi:

- Không hiểu tại sao từ bữa cứu thoát bé Hạnh, chị Huệ bỗng nhiên đổi tính nết, bớt gay gắt với mình, và cứ như người ở trên mây vậy!

Còn Bình, anh cũng tìm Giang để tâm sự, nói cho bạn biết nỗi lo lắng của anh về trường hợp ông Cả nếu chẳng may bị lòa thì cuộc sống của "tụi này" cũng có phần lúng túng.

Dĩ nhiên khi nói đến "tụi này" Bình không chỉ nghĩ đến riêng anh mà còn ám chỉ đến cả những người đang sống với anh dưới một mái nhà.

Giang chăm chú nghe rồi hỏi bạn:

- Nhưng có chắc là ông Cả sẽ bị lừa không?

Bình nhún vai đáp:

- Không rõ, nhưng cũng chưa thể tin ông thầy đã xem mắt cho ông Cả được.

- Thế sao mà mày không đưa ông ấy đi khám một bác sĩ thử coi.

- Tao cũng tính vậy. Để mai tao sẽ đưa ông ấy đi.

Rồi Bình nhắc đến Thảo. Anh buồn rầu bảo bạn:

- Thảo như một bóng chim. Thực khó mà tìm lại được.

Đoạn kết

Ông Cả vừa bước chân vào trong nhà đã cất tiếng gọi:

- Bà nó đâu rồi?

Bà Ba chạy từ dưới bếp lên.

- Gì đó ông?

Nét mặt rạng rỡ, ông Cả vui vẻ nói:

- Tôi vừa cùng cậu Bình ở nhà bác sĩ chữa mắt về đây.

- Thế có sao không?

Ông Cả cười, thuật lại:

- Tôi vào cho ông bác sĩ khám và tôi hỏi: "Thưa bác sĩ có phải mắt tôi đang kéo màng không?"

Bác sĩ nhìn tôi, hỏi:

- Ai bảo với ông thế?

- Thưa, một ông thầy... chữa mắt.

- Láo!

Tôi ngẩn người, tưởng bị ông bác sĩ mắng, lên cự nự lại:

- Tôi lo mắt tôi kéo màng và sắp bị lòn nên đến nhờ bác sĩ chữa, sao bác sĩ lại mắng tôi?

Chừng ấy, ông bác sĩ mới cười bảo:

- À, tôi có mắng ông đâu. Tôi nói cái người nào đó bảo ông sắp bị lòn là láo toét. Mắt ông có sao đâu!

- Thực... thực mắt tôi không sao hả bác sĩ?

- Không! Mắt ông chỉ hơi bị tấy đỏ vì mệt mỏi. Tôi cho ông toa mua thuốc nhỏ, ông liệu cho cặp mắt nghỉ ngơi ít hôm là khỏi thôi. Hai mắt ông lại sáng như cặp đèn pha xe hơi vậy!

Bà Ba quay hỏi Bình:

- Có thực ổng nói như thế không, cậu Bình?

Bình cười gật đầu. Bà Ba hết lo, cười toe toét:

- Đó, tui nói có sai đâu mà. Tui đã bảo mắt ông không có sao hết á...

Ông Cả cũng cười:

- Thôi đi bà! Bà lại sắp mở máy nói bây giờ. Nói nhiều mệt đấy!

- Tui mà không được nói, còn mệt hơn. Cũng phải cho tui mừng với chứ!

- Mừng thì bà lo có cái gì nhậu một bữa đi.

- Rồi đâu có đó mà. Tôi sẽ làm thịt con gà để trưa nay ăn. Nhưng nói trước là không có rượu đâu nghen.

- Cũng phải có chút ít dưa cay chứ bà!

- Ấy không được ạ. Uống rượu nó bốc hỏa đau mắt đa!

Bình tủm tủm cười về hạnh phúc của đôi vợ chồng già. Anh lảng vào trong nhà tìm bé Hạnh. Nó đang lấy cái khăn bông bọc chiếc gối nhỏ, ôm nựng nịu trên tay, bắt chước bà Ba khi ru nó ngủ:

- Ngủ đi bé!

Ầu ơ... Công cha như núi Thái sơn.

Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra...

Bình cất tiếng hỏi:

- Chơi gì đó bé?

Bé Hạnh giật mình, cười đáp:

- Bé chơi búp bê.

Bình như chợt nhớ ra đã quên chưa cho bé Hạnh một con búp bê nào, nên anh hỏi:

- Cưng muốn có một con búp bê hôn?

- Có.

- Để mai mốt anh mua cho nhé.

Bé Hạnh lắc đầu:

- Anh Bình khỏi mua, Hạnh sắp có rồi...

- Ai cho Hạnh? Chị Huệ hả?

- Không, Anh Giang! Ảnh hứa sẽ cho Hạnh một con.

Bình cảm thấy như mình thiếu sót một cơ hội được chiều chuộng bé Hạnh. Anh hỏi:

- Nếu anh Giang cho Hạnh búp bế rồi thì thôi. Hạnh có muốn gì nữa anh cho.

- Bé không muốn gì nữa. Nhưng chúa nhật này, anh cho Hạnh đi chợ Phiên nghe.

- À, chợ Phiên từ thiện ở vườn Tao Đàn ấy phải không!

- Dạ.

- Mà sao bé biết hay vậy. Ai nói với bé là có chợ phiên?

- Chị Huệ!

- Hôm ấy chị Huệ có đi không?

- Có. Chị Huệ nè, chị Hòa nè, tụi mình nè, và cả anh Giang nữa nghe anh.

Bình cười.

- Ủ. Đi hết.

Bé Hạnh sung sướng ôm chặt lấy cổ Bình. Vòng tay thơ dại của nó làm Bình hời dạ.

*

Giang bước vào một cửa hiệu bán đủ các thứ hàng tạp hóa. Anh đảo mắt qua các quầy hàng để tìm mua một con búp bế vừa với túi tiền của mình. Gian hàng khá rộng lớn đông chật những người. Giang phải len vào đến gần cuối dãy tủ, nơi bày bán các thứ đồ chơi, mới tìm thấy một con búp bế, giá vừa phải, bằng nhựa. Anh còn đang ngần ngợ tìm người bán hàng thì một bàn tay vỗ nhẹ vào vai anh!

- Anh muốn mua gì, anh Giang?

Giang quay lại, mặt anh bỗng đỏ bừng.

Thảo đang đứng trước mặt anh. Thảo mặc chiếc áo "lu" màu xanh nhạt của các cô bán hàng. Giang sửng sờ:

- Thảo! Trời, Thảo ở đây à?

Thảo tinh quái gật đầu:

- Thì Thảo đây chứ còn ai nữa. Gặp Thảo bán hàng ở đây, anh lạ lắm sao?

- Không, nhưng thật bất ngờ...

- Thôi anh mua gì, nói lên Thảo lấy cho, kéo đông khách. Thảo còn phải tiếp người khác.

Giang chỉ con búp bê đứng trong góc tủ kính:

- Tôi mua con búp bê kia.

Thảo mở tủ lấy món hàng đưa cho Giang. Cô mỉm cười:

- Anh cần mua gì nữa không?

Giang lắc đầu:

- Cảm ơn Thảo, tôi cần có thể thôi. Nhưng Thảo này, mình có gặp nhau lại được không?

Nụ cười Thảo vụt tắt. Cô chột nghĩ đến Bình.

- Phiếu trả tiền của anh đây. Anh ra ngoài kết trả tiền.

Giang đỡ lấy mảnh giấy và nắm vội tay Thảo:

- Thảo hãy nghe tôi đã. Giòng giã ba năm nay Bình nó tìm Thảo hoài. Chiều mai chủ nhật tôi sẽ rủ nó đi chợ phiên Từ Thiện ở vườn Tao Đàn. Thảo cũng đến đấy nhé?

Thảo quay mặt đi che bớt xúc động:

- Anh đừng cho anh Bình biết là đã gặp Thảo ở đây nhé.

- Nhưng mai Thảo phải đến chợ phiên nghen?

Thảo đáp gọn:

- Để xem!

Rồi cô bỏ Giang đó chạy đi tiếp một người khách đang đợi.

Giang bước ra khỏi cửa hàng như vừa qua một giấc mơ. Anh muốn phóng ngay về Ngã ba ông Tạ gặp Bình nhưng nhớ đến lời dặn của Thảo lại thôi đành quay về nóng lòng chờ đến ngày mai.

*

Chiều chúa nhật hôm sau cả gia đình chú Năm nhà in, gia đình ông Cả, với Giang, Bình và bé Hạnh họp nhau ở bến xe lên vườn Tao Đàn. Ngồi

trên xe bà Ba không ngớt nói chuyện. Bà hỏi người này, nói với người kia, như chưa bao giờ có một cuộc họp mặt đi chơi vui vẻ như vậy. Chú Năm thì mỉm cười bâng quơ trong lúc ông Cả hết đeo kính lên lại hạ xuống ngắm nghía cặp kính mới thay.

Giang ngồi lặng lẽ kín đáo ngắm Huệ và công nhận rằng khuôn mặt của Huệ nếu nhìn ngang cũng khá đẹp. Huệ hơi buồn vì Bình ngồi tận phía trên, tuy nhiên cô cũng mỉm cười với Giang để tỏ ý cảm ơn Giang đã có một cử chỉ săn sóc tới mình là phải sạch mặt ghế cho Huệ ngồi xuống.

Xe đỗ ở trước cửa Chợ Phiên. Ông Cả tuyên bố:

- Hẹn nhau đến tám giờ tối thì về chuyển xe chót. Ai chậm chân rần đi bộ mà về đấy.

Tất cả đều đồng ý, và tản ra làm hai tốp. Bọn trẻ đi riêng với nhau. Bé Hạnh dắt Bình đi khắp mọi gian hàng, muốn xem, muốn thử hết mọi trò chơi.

Chỉ có Giang là bồn chồn luôn luôn ngó nhìn chung quanh như tìm kiếm, và hối thúc mọi người sớm rời sang khu hàng khác.

Tới chỗ đu quay Bình đặt bé Hạnh lên một con ngựa gỗ; Hòa leo lên một con ngựa khác, còn Huệ thì rủ Giang ném vòng.

Còn lại có Bình đứng canh chừng bé Hạnh. Anh cười với nó mỗi lần vòng đu của nó lướt qua mặt anh. Đu quay còn lâu. Quang cảnh chợ Phiên thật ồn ào vui nhộn, nhưng Bình thấy không ham thích như hồi còn Thảo. Hồi xưa, mỗi lần có chợ Phiên, anh vẫn cùng Thảo vào dự những trò chơi như thế này, Thảo ham nhất là xem trò mô tô bay. Bây giờ, trò ấy cũng đang được quảng cáo ầm ĩ một góc bãi cỏ gần đấy. Anh tới gần Giang bảo bạn để ý dùm bé Hạnh, rồi lững thững lại phía đó và chột chú mục vào chỗ mua vé. Một hình bóng mảnh mai, với suối tóc buông thả ngang vai và cặp mắt huyền mở rộng như còn đọng nước mắt ở vành mi đang đứng chờ mua vé.

Bình chạy lại:

- Thảo!

- Anh Bình...

Thảo nở một nụ cười và đưa tay quệt vôi ngấn lệ:

- Anh Giang có dặn Thảo đến chợ Phiên, và Thảo đứng chờ ở đây vì biết chắc thế nào anh cũng tìm đến chỗ này.

Bình không nghe Thảo nói hết. Anh ngăm nhìn Thảo và đột nhiên thấy quang cảnh chợ Phiên như rạng rỡ hẳn lên. Anh hăm hở nói.

- Chúng mình vào xem nhé Thảo?

Thảo gật đầu, mớ tóc sáo động trên vai, với dáng điệu ngoan ngoãn như thuở nào. Tất cả đều không có gì thay đổi.

Bình thấy phấn khởi lạ. Anh ưỡn ngực đi bên Thảo, và khi xem hết các màn trình diễn về mô tô bay, anh dắt Thảo ra:

- Chúng mình đi tìm Giang. Anh dặn hẳn coi dùm bé Hạnh.

Thảo cười:

- Đứa em nuôi của anh!

- Thảo biết chuyện rồi à! Ai nói với Thảo?

- Chính bé Hạnh nói.

- Thôi hãy tìm Giang đã, chuyện ấy chúng mình sẽ nói sau.

Hai người gặp Giang đứng một mình ở chỗ đu quay. Thấy Thảo, Giang vỗ tay mừng rỡ:

- Thảo đến là phải lắm. Hoan hô!

Bình lại dặn bạn:

- Tụi này còn đi chơi một vòng. Cậu bảo mọi người đừng chờ tớ nhé. Họ đâu cả rồi?

- Họ rủ nhau đi xem quay số. Để tớ đi tìm họ...

Đến tám giờ, ông Cả và chú Năm đã đứng đợi ở cửa chợ Phiên. Rồi đến các bà mệt mỏi nhập bọn; tiếp đến Giang bỗng bé Hạnh ngủ gục trên vai và sau rốt là Hòa.

Giang trao bé Hạnh cho bà Ba, và cho biết anh còn đợi Huệ để đưa cô về sau.

Trong khi ấy, Thảo và Bình thả bộ trên hè phố. Họ im lặng đi bên nhau, lòng mở rộng đón nhận niềm hân hoan vô tả. Mãi lâu Bình mới

nói:

- Ăn kem không Thảo?

Thảo đáp:

- Có.

Bình ghé vào tiệm mua hai cây kem. Và xúc động qua rồi, anh mới nói cho Thảo nghe đầu đuôi câu chuyện từ ba năm về trước lúc gặp bé Hạnh ở dưới chân cầu, và đem bé về nuôi nấng ra sao.

Thảo chăm chú nghe, thỉnh thoảng lại ngược đôi mắt đen láy nhìn Bình. Khi Bình kể xong, Thảo vỗ nhẹ vào vai anh:

- Tội nghiệp bé Hạnh. Thảo cũng mến nó lắm.

- Vậy Thảo không còn giận Bình nữa chớ?

Thảo hất mái tóc ra phía sau lưng, giọng cảm động:

- Không. Thảo hết giận rồi. Nhưng kìa...

- Sao hả Thảo?

Thảo cười ròn:

- Cây kem! Mãi nói chuyện quên ăn, nó chảy hết còn có que không hà!

BÍCH THỦY

1966

HẾT.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>
